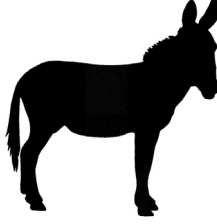

ARSLAN BULUT

Bizim Köyün Eşekleri

BILGEOĞUZ

BİZİM KÖYÜN EŞEKLERİ

ARSLAN BULUT

BİLGEOĞUZ®

BİZİM KÖYÜN EŞEKLERİ

Yazar
Arslan Bulut

Yayın Yönetmeni
Oğuzhan Cengiz

Editör
Mustafa Erdem Kafkaslıoğlu

Kapak Tasarımı
Hüseyin Özkan

Mizanpaj
Özlem Özkan

Baskı / Cilt
Barış Matbaa ve Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok Kat:2 No:291
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 674 85 28

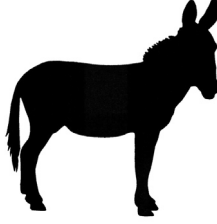
İstanbul 2009

Kitabın Uluslar Arası Seri Numarası
(ISBN): 978-605-4200-80-1

TC Kültür Bakanlığı Sertifika Numarası
12460

B İ L G E O Ğ U Z®

İrtibat: Alemdar Mahallesi Molla Fenari Sokak 41/A
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: 0212 527 33 65 - 66 Faks: 0212 527 33 64
e-mail: bilgi@bilgeoguz.com.tr
www.bilgeoguz.com.tr

BİZİM KÖYÜN EŞEKLERİ

ARSLAN BULUT

BİLGEOĞUZ®

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	9
Sarı... ..	10
Mezarlıkta rakı içilir mi?	11
Pi peceru da inemeduk!	12
Bizim köyün eşekleri	14
Değirmenci uykusu	14
Uçak delindi mi?	16
Sarı'nın ekonomi yönetimi!	17
Maçı beyinde kazanmak!	19
Sarı'ya gelen mektup ve mesajlar	21
Ölüler, cep telefonu kullanır mı?	22
Ayıdan hiç şikâyetiniz yok mu?	23
Rusya'dan gönderilen fotoğraf!	25
Kalpazan mı haklı, yoksa Van'daki Bayram mı?	26
Rizelli!	28
Unvan meselesi!	29
Polis muhabiri	30
Dil doktoru	31
Ya kazma kılıfıdır, ya da tren düdüğü!	31
Ula ebir sol!	32
Trabzon'da satış rekorları kıran Amerikan gazetesi	34
Atatürk, kendisine küfreden Trabzonluyu neden affetti?	35
Paraşuti aç uşağum!	36
Eşeklerin duası	36
Kürkün nankörlüğü!	37
Kartvizit bırakanlar	37
Evliyanın şefaati	38
Ulan pezevenkler!	38
Böyle lafa böyle cevap!	39

İte muska yazılır mı?	39
Eyvallah imanım	41
Mehmet Ali Paşa'nın kulu	42
Kırk Bir Deliler!	42
İpin ucu nerede?	44
Niye gavuşmi?	45
Ele bir laf ettin ki!	45
Eşek nasıl kalkar?	45
Muaviye'nin robotları!	46
Fasulye yemeye razı olduktan sonra..	46
Korkan insanlar totaliter yönetime kapı açar	47
Herkes kahramanlığı başkasından bekliyor	47
Katırın istediği yere gidenler!	47
Ha sıkıntı!	48
Tavşanlar kurtları nasıl parçalar?	49
Koyun ile keçi!	51
Keçiler uçar mı?	51
Güzel söz ve çirkin söz!	51
Kuşburnu suyu aşure!	52
Türkiye'nin kimyası; U borusu ve Kıbrıs eşiği	54
Kapan!	55
Naim Hoca'nın duası	56
Bankamatik diyor ki; ula gavat!	57
Hele bahim ne olur?	57
Yahudinin bulduğu çözüm	57
Siz hiç flüt çaldınız mı?	58
Biyolojik bir saldırı mı yoksa "Toplu hipnoz" mu?	59
Vatan yahut şehir!	61
Müslümanlar, sahte peygambere inanır mı?	63
Amerikan gemisinin rotası değişecek!	65
Üç gün mü desem üç ay mı desem...	67
Sahtekârlık toplumsal hastalık haline geldi!	68
Neden tavuk yumurtası çok satılır da kaz yumurtası satılmaz? ..	69
Doğruyu kim söyleyecek?	71
"Devletin ırzı böyle mi korunur?"	73
Utanma azlığı...	74
"Silahımız dolu; uygun kuşu bekliyoruz"	76
Çarşı esnafının isyanının sebebi!	78
Hortumculara Tarhunçu Ahmed Paşa uygulaması!	79
Antakya Lisesi'nde	81
Siyasi amigolar!	82

Kılıcın ağız kesiyor mu?	83
Aman alçak sesle söyle!	84
Siz geldiniz ya!	84
Teres!	85
Ne dediğiniz anlaşılıyor!	85
Osmanlı sigortası	85
Türk kadını ve Atatürk Fonu	85
Son Ermeni romanı ve Nihat Genç'in başına gelenler!	87
Türk'ü savundun mu faşistsin!	88
Karadeniz'den yaşanmış ayı hikâyeleri	89
Ayıyla karşılaşırsanız kıcına vurmayın!	89
Orman işçilerine kiraz ikram eden ayı!	90
Namazda televizyon takip edilir mi?	90
Sefiller'i Victor Hugo yazdı ama..	91
Koyunlar veya insanlar, uçurumdan neden atlar?	91
Devletin ayısı!	93
Okkalı adamlar nerede?	94
Şu çılgın okurlar!	96
Altay felsefesinde nilüfer çiçeği...	98
Gönlün yüce tutan erde, devlet olmaz!	99
İhlâs'tan aldum onı!	101
Eşeğin yemini kim verecek?	102
Ya bu fare durur ya biz!	104
"Vatandaşlık sınavı"na hazır mısınız?	106
Hangisi lazım: Misyoner filmi mi, Bozkurtlar filmi mi?	108
Altay'ın ak sütünden, beraber emmedik mi?	110
Düşmanla bile işbirliği yapılır ama...	113
Kış uykusuna nasıl yatılır?	115
Hoo!	115
Köpek oteli!	116
Arif Nihat Asya'yı kim yetiştirdi?	116
Tanrıya Sesleniş	118
Kaptan, tayfalar ve gemi sahibinin durumu	118
Atatürk ve Oğuz oğulları	120
İnternet icad oldu; mertlik bozuldu!	122
"Altın makas"tan "altın maus"a yeni kitaplar!	123
"Sahi, sen de Türk müsün Paşa hazretleri?"	125
İhtiyacımız olan "kurmay kadrosu"dur!	127
Basın, bir ülkeyi nasıl çökertir?	129
Terör köpeklerinin sürüklediği koyun ağıllarına girenler var!	130
Yedi milyon işsize iş bulan bir deli!	132

Domuzcuktan yana; Bozkurta karşı olanlar!	134
Domuz eti tebliğinde bir hınzırlık var ama..	135
Kurt saldırırken bir tutam daha fazla ot peşinde olan eşekler!	137
Fındık dalından düşen milletvekili!	139
Mehdi Eker, fındık eker!	139
Öktem'in bedduası: Başınıza fındık kadar dolu yağsın	140
Türk Tarihinin Maratoncusu	140
Karanlıkta Mum Işığı!	144
Köpeğe Hüseyin diyenler ve yüzde 99'u Müslüman bir toplum ..	146
Abdullah Gül'ün Kıbrıs'a taşıdığı bir kasa domates!	147
Cahilden uzak dur, kemale yakın!	148
Türkülerin kraliçesi	150
2023 yılı için hedefimiz var mı?	151
Türklük kursu!	153
Kir mıknaatısı yöntemi ile psikolojik savaş!	154
Evde ekmek yapma makinesi ne demek?	156
60 milyar dolara dans eden eşekler!	157
Peygamberleri de kadın doğurmadı mı?	158
Yeni yıl "kut" laması!	159
Boğaz'daki kabileler çatışır mı?	161
Beş maymun; Sibiryaya kurdu ve çoban köpeği!	162
Düşen uçakta değildim dostlar!	163
Çanlar kimin için çalıyor veya bu salâ kimin için!	165
Çözüm: Kök hücre tedavisi!	166
Mehmet Gül'ün son savunması!	168
"En ümitsiz anda millete güvenin!"	170
Sinoplu Hoca'nın fetvası: Eşek anırırsa ne yapmalı?	171
İbadet artık okullarda mı yapılacak?	173
Aman geyiklerin boynuzları ağaç dallarına takılmasın!	174
"Yüzüncü maymun belki de sizsiniz!"	175
"Obama'nın düşüncelerini okuyan adam"	177
"Kuvayı Milliye Fatma abla"nın seçim vizyonu..	178
Ermenistan sınırından...	179
Milletini sırtında taşıyan adam: Erol Güngör	181
Parayla adam olunmaz!	182
Yörüklerin keçisine dokunmayın!	183
Atatürk'ün "Orhun Anıtları" kitabına düştüğü tarihi not!	185
Atatürk'ün Kur'an tefsiri için 7 şartı!	186
Fazıl Hüsnü'nün Türk Birliği'ni yaşatmak mesajı	188
Türklerin eksik tek tarafı nedir?	190
Ya Türkler hep birlikte zıplarsa!	191

GİRİŞ

Köpekler, kediler, fareler, aslanlar, ayılar, domuzlar, kurtlar, çakallar, maymunlar, tavşanlar, koyunlar, keçiler, kargalar, güvercinler, öküzler, develer, atlar, katırlar ve tabii ki eşekler!

“Sarı” adlı köpeği bir tarafa bırakırsak eşekler ağır bastığı için kitabın adını da onlar taşıdı.

Hintli filozof Beydeba’nın Kelile ve Dimne’sini duymayanlar vardır ama La Fontaine masalları bilinir. Zaten onlar da Kelile ve Dimne’nin 1500 yıl sonraki taklididir.

“Eşeğin yemini kim verecek?” yazıları için başlangıçta Muhiddin Nalbantoğlu sayesinde Naima Tarihi ile de tanıştım ve çok faydalandım. Dursun Yıldırım’ın Bektaşî Fıkraları çalışmasından ve başka birçok kaynaktan da alıntılar yaptım. Hepsine teşekkür ediyorum. Bu yazılarda, tarihi fıkralardan, hayvanlar âleminden veya yaşanmış ama pek bilinmeyen Karadeniz, Erzurum, Elazığ fıkralarından örnekler vererek siyasi olaylardaki komediyi ortaya çıkarmaya çalıştım.

Bir okuyucum, çocukluk anılarımı yazmamı istemişti. Sırası geldikçe bazı anılarıma da yer verdim. Araya kültür ve edebiyatımızla ilgili birkaç konu da serpiştirdim. Maksadım güldürürken düşündürmek ve dudağınızda acı da olsa bir tebessüme vesile olmaktır.

Arslan Bulut

Sarı...

Bizim Sarı, fotoğraf çekirtmeye pek yanaşmadı önce! Zaten Bekir Coşkun'un sosyete köpeği Pako'ya benzemez o.. Bir sokak köpeğidir Sarı..

Sokak köpeğidir de postu bizim gazetenin önüne sermeden önce başka bir işyerinde kadrolu olarak bulunmuştur! O zamanlar tasma vardı, bağlıydı ve özellikle hava karardıktan sonra yoldan geçen hemen herkese havlardı. Bir de "Kara" arkadaşı vardı.

Meğer o işyerine yüksekçe bir duvar yapılmış, artık bekçi köpeğine ihtiyaç duymuyorlarmış; Sarı ile Kara'yı serbest bırakmışlar...

Bir akşam, gazeteden çıkmıştım ki, ikisi birden havlayarak üzerime atıldı. Çocukluğumda birkaç defa köpek tarafından ısırılmışımdır, azgın bir köpeklerle karşılaşınca hala tüylerim ürperir. Sonra hayvana yüreğinden gelerek dostça bakarsan, korkmazsan o da senden korkmaz diye düşünürüm ve korkum geçer. Dolayısıyla saldırıya da uğramam. Çocukluktan kalma bu korkuyu yenene kadar neler öğrenmedim ki! Mesela, canavar gibi bir köpeğe bile cepheden bakarak dişlerini gösterirsen, yine havlar ama yerinde çakılı kalır, saldırmaz.

Uzatmayalım, aniden üstüme koşarak gelen iki köpek görünce, bütün bildiklerimi unuttum, can havliyle bir tekme savurdum. Sarı'nın burnuna geldi, acı acı zıgnayarak kaçtı. Kara da kaçtı. Bu zıgnamak kelimesi, köpeğin canı acıdığına ağlar gibi ses çıkarmasına denir, Karadeniz'de kullanılır! Tabii zıgnamayı duyunca, yüreğim cız etti. Ben ne yaptım, niçin hayvana vurdum diye kendime kızdım...

Sonra öğrendim ki, gazeteden birkaç arkadaş, Sarı ile ilgilenmiş, ona özel yiyecekler vermişler. Sarı da Yeniçağ'ın kapısını mesken edinmeye başlamış, ben fark etmemişim. Dolayısıyla, Kara ile birlikte kapıdan çıkan herkese, acaba ne verecek diye yaklaşıyor ve kendilerini göstermek için havlıyorlarmış...

Bunu anladığımda üzüntüm bir kat daha arttı. Sarı ile dost olduk. Önceleri çok tedbirli yaklaştı ama sonra benden zarar gelmeyeceğine iyice kanaat getirdikten sonra, başını okşamama izin verdi. Şimdi, Sarı Yeniçağ'ın köpeği ama tasma yok! Kapıya onun için küçük bir halı koymuşlar, orada uyuyor...

Fakat bizim Sarı, üniforma giyenleri hiç affetmiyor! Gazetenin bulunduğu sokaktan geçen iki polise nasıl saldırıyor, bir görseniz! 100 metreden fark ediyor, isterse karanlık olsun, kokularından tanıyor ve yaklaştırmıyor onları! Polisler de sırf sokaktan geçebilmek için sopa taşımaya başladı.

Sarı, neden üniformalılara saldırıyordu acaba? Sordum, soruşturdum ve anladım ki, bizim Sarı'yı bir süre önce üniformalı görevliler yakalamış ve

ilgili köpek hastanesine götürmüş, muayenesini, aşısını yapmış, kulağına da turuncu bir damga basmışlar. Bu olaylar sırasında Sarı'nın canını çok ama çok acıtmışlar. Yakalarken de kulağına damga basarken de... Şimdi Sarı, nerede bir üniformalı görse saldırıyor.

Diyeceğim o ki, Sarı, kötü niyetli olmayan benim gibi bir saldırganla dost olabildi ama kulağını delerken kendisine hor davranan üniformalılara hala düşman!

Unutmuyor...

Peki, biz bugünkü nesiller olarak, yakın tarihimizi nasıl unuturuz, Anadolu'nun dört bir tarafının düşman çizimleri tarafından çiğnendiğini, çiğnenen topraklarda ne ırzın ne namusun kaldığını, nasıl unuturuz? Artık okuryazar olmayan kalmadı gibi! İlkokul bitirmeyen de yok neredeyse! Peki hiç mi tarih okumadık ki, Avrupa, Amerika diye tutturuyoruz?

Aslında kimse unutmmuş değil ama unuttuk diyelim! Peki, Kıbrıs Türklerinin bir kısmı nasıl unuttur daha 30 yıl önce Rumların kendilerine yaptığını, nasıl?

Gel de Sarı'ya hak verme...

Mezarlıkta rakı içilir mi?

Türk Basını'nın Muhiddin Ağabey'i, Ergun Göze'nin koyduğu isimle "Muhiddin-i Türki"si, tarihçi ve canlı kitap kataloğu Muhiddin Nalbantoğlu'nun başından ilginç bir olay geçti.

Muhiddin Ağabey, gazeteye yakın olan evine yürüyerek gider gelir. Ramazan'ın son günü, iftar vaktine yakın bir saatte, hava kararırken gazeteden çıkıp evine doğru gidiyordu. Çobançeşme Mezarlığı'nın önünden geçiyordu ki, mezarlığın içinden yüksek sesle kahkahalar duydu. Mezarlıkta, inşaat işçisi oldukları giyimlerinden belli olan 30 yaşları civarında dört kişi, dört taşın üzerine bir sunta koyarak sofrayı kurmuş demleniyordu. Kenarda bir büyük şişe rakı duruyor, kurdukları sofrada ise bir koyun başı, biraz kokoreç, peynir, domates, salatalık gibi nevale bulunuyordu! Ortalıkta başka da kimse yoktu. Kokorecin kokusu, Muhiddin Ağabey'in burnuna kadar geliyordu. O saatte bu yol hep ıssız olur. 70'ine merdiven dayamış Muhiddin Ağabey, "Şu gençlerin haline bak! Ramazan günü mezarlıkta rakı içiyorlar. Rakı içecek başka yer bulamadılar mı, şunları azarlasam mı?" diye düşünürken, mezarlık duvarının üzerinde iki kedi gördü. Sokak kedileri tabii...

Kediler, Muhiddin Ağabey'in farkında bile değildi. Dört kafadar, her lokmayı alıp ağızlarına attıkça kediler de kafaları ile bu hareketleri takip ediyor ve yalanıyorlardı!

Dört kafadarı ve kedileri o durumda görünce Muhiddin Ağabey'in aklında bir şimşek çaktı. Aynı anda, hem ağzıyla "ploff" diye bir ses çıkardı

hem de ellerini çırttı. Duvarın üzerinde bulunup sofraya kilitlenmiş olan kediler irkilip aniden kendilerini aşağıya, sofranın üzerine bıraktı. Kediler bütün dikkatlerini topladıkları sofranın üzerine atlayınca, alaca karanlıkta neye uğradığını anlayamayan dört kafadar, sofra dağılıp, rakı şişesi ve bardaklar devrildiği anda dört bir tarafa kaçışiverdi. O sırada mezarlığın duvar dibinden yürüyüşüne devam eden Muhiddin Ağabey, kaldırımdan indiği için içerden görünmüyordu. Dört kafadardan biri, “Ulan ben size demedim mi, mezarlıkta rakı içilir mi yahu, çarpılacağız” diye bağırıyor, diğerleri dehşet içinde tir tir titreyerek, aptal bakışlarla, sofraya ne olduğunu anlamaya ve kendilerini toparlamaya çalışıyordu.

Ertesi sabah, Muhiddin Ağabey, mezarlığın önünden geçerken, sofranın yerine baktı. Peynirler, domatesler hala yerdeydi. Kokoreçten iz yoktu. Sokak kedileri kendilerine iyi bir ziyafet çekmişti. Hatta koyun başından da eser yoktu. Demek ki onu da köpekler yemişti. Fakat mezarlıktan rakı kokusu geliyordu...

Bugün, Irak’a sofrayı kurmuş, Sünnisiyle, Şiisiyle bütün Müslümanların kutsal şehirlerini kana boyayan, işkenceci, tecavüzcü, cami bombalayan Amerikalılara bakıyorum da aklıma Muhiddin Ağabey’in harekete geçirdiği kediler geliyor!

Bu Amerikalılar, Büyük Orta Doğu’yu kuracaklar, öyle mi? Bu coğrafyanın sokak kedilerini daha tanımıyor onlar!

Kıssadan hisse, mezarlıkta rakı içilmez, Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz vesselam.

Pi peceru da inemeduk!

Maçka’daki otobüs yazıhanesine kalabalık bir grup olarak geldiler. Kendi aralarında hararetli konuşmalar yapıyorlardı. İlk bakışta kavga ediyorlar zannedebilirdiniz. Kalkış saati gelince içlerinden bir grup otobüse bindi. Maçka’ya gelin almaya gelmişlerdi. Gelinin güç bela almışlar, İstanbul’a dönüyorlardı. Gelinin babası, oğlan tarafına çok güçlük çıkarmış, hatta kızına çok öfkelenmiş, ayrılırken elini de öptürmemişti!

Otobüs hareket eder etmez, 10 kişilik grubun büyüğü olan anne, bir tartışma başlattı. İstanbul’a varınca Göztepe kavşağında mı ineceklerdi, yoksa Harem’de mi? İkiye hatta üçe ayrıldılar, sonuçta annenin dediği oldu. Muavinle konuştu ve Göztepe kavşağında inmek istediklerini söyledi. Muavin “tamam” dedi. Yalnız annenin içi rahat değildi. Acaba muavin şoföre söylemiş miydi? Söylese bile, şoför unutursa ne olacaktı? İçi rahat etmedi. Kalktı, şoförün yanına gitti ve Göztepe kavşağında inmek istediklerini hatırlattı. Şoför, “Tamam anne haberim var” dedi. Kadıncağız yerine döndü ama tartışma devam

ediyordu. Gençler Harem’de inmenin daha iyi olacağını söylüyordu hala...

Bu arada, Ordu’ya gelmişlerdi ki, otobüsün telefonu çaldı. Şoför telefonu açtığında, gelinin yakınlarının konuştuğunu anladı. Zaten birazdan otobüsün yanında birkaç araç halinde seyretmeye başladılar. Şoför, mecburen otobüsü durdurdu. 10 kişilik kabile tek tek aşağıya indi. Kızını, İstanbul’a elini vermeden gönderen baba çok üzülmüş ve otobüsün peşinden gelmişti. Tabii oğulları da onu yalnız bırakmamıştı. Otobüsün yanında bir vaveyla koptu. Ağlamalar, feryatlar... Derken fotoğraf çektirmeler başladı. Otobüs yolcularının neredeyse tamamı durumun farkında ve zaten hemen hepsi de Maçkalı olduğu için halden anlayıp tepki göstermeden beklediler. Fotoğraflar çekildi, son sözler söylendi, kucaklaşmalar, el öpmeler tamamlandı ve yeniden otobüse binildi.

Otobüs hareket eder etmez, “Harem mi, yoksa Göztepe kavşağı mı?” tartışması yeniden başladı. Gece boyunca tartışma sürdü, molalarda şoföre yeni hatırlatmalar yapıldı. Düzce’den itibaren hemen herkes uykuya daldı.

Kabile uyandığında otobüs Harem’deydi. Şoför, Göztepe kavşağını geçtikten sonra incekler olduğunu hatırlamış, ancak otoyolda geri dönemeyeceği için kimseyi uyandırmadan Harem’e gelmiş ve ortadan kaybolmuştu. Anne, muavine çıkışmanın artık bir işe yaramayacağını gördüğü için, kızlarına ve gelinine kızıyordu. 18 saat boyunca nerede inceklerini tartışmışlar ama uyuyakalıp Harem’e gelmişlerdi. Başka çare yoktu. Burada inceklerdi. Ancak, bu durum annenin yüreğine oturmuştu!

Otobüsten inerken yine çocuklarına çıkıştı. Eşyalarını toparlamaya çalışırken, bir an durdu; sağ elinin sırtını, sol elinin avucuna vurarak, “Körduğuz mi, pi peceru da inemeduk!” dedi.

Türkiye’de yıllardan beri incir çekirdeğini doldurmayan tartışmalar yapılıyor. Yok başörtüsü tartışması, yok İmam-Hatip tartışması, irticaydı, laiklikti derken, Türkiye’nin yılları geçiyor... Otobüsler Göztepe kavşağını geçiyor, atı alanlar Üsküdar’ı geçiyor ama biz toplum olarak bu yapay tartışmalardan kurtulup bir türlü sadede gelemiyoruz.

Sorunların tespitinde uzlaşanlar, nasıl bir çözüm getirecekleri üzerinde anlaşmış değiller. Herkesin kendine has bir formülü var. Milli güçlere liderlik edebilecek kurumlar çözülmüş durumda, ortada lider yok! Tartışma sırasında, yabancılarla işbirliği yapanlar Türkiye’nin yönetimini ele geçiriyor, hala kimse uyanmıyor!

Bu tartışmalar sırasında nedense hep aklıma Maçkalı annenin sözü geliyor:

-Körduğuz mi, pi peceru da inemeduk!

Bizim köyün eşekleri

Anadolu’da eski valilerden biri, köyleri teftişe çıkmış ve bir köyde değirmene uğramış. Değirmencinin dönme dolaba at yerine bir eşek koştüğünü görmüş. Eşeğin boynunda da bir çingirak varmış. Vali değirmenciye sormuş:

-Dönme dolaba niçin at değil de bir eşek koştunuz?

-Atımız yok, onun için.

-Peki, eşeğin gözünü niçin bağladınız?

-Aynı dairede döndüğünü anlamasın diye...

-Boynuna niçin çingirak taktınız?

-Biz içerdeyken dönmeyi durdurursa, ses kesilir, bizim de haberimiz olur, yeniden harekete geçiririz.

-İyi ama durduğu yerde başını sallarsa, eşeğin dönüp dönmediğini nasıl anlayacaksınız?

Ahret suallerinden bunalan değirmenci taşı gedğine koymuş:

-Bizim köyün eşekleri sizin kadar akıllı değildir Vali Bey!

Değirmenci uykusu

Bu değirmenci hikâyesi nereden mi çıktı?

Tabii bir alt yapısı var!

TBMM’de milletvekilleri, tam 18 saat Yüksek Öğretim Yasası ile uğraştı. Milletvekillerinin bir kısmı ceylan derili koltuklarda uyuya kaldı, kameralara yakalanmak istemeyenler, dışarı çıkıp arabalarında uyudu ve oylamalar sırasında uyandırılarak salona sokuldu. Yani AKP’li milletvekilleri yarı uyur, yarı uyanık bir vaziyette, bir yasayı görüştü ve kabul etti.

İmam Hatip tartışması ile halk canbaza baktırılırken, uluslararası antlaşmalar, Anayasa değişikliğiyle Türk kanunlarının üzerine çıkarıldı. Hasan Demir, bu durumu, Fatih’in ordusu surları döverken İstanbullu Rumların meleklerin cinsiyetini tartışmasına benzetti ve milletin uyutulduğunu hatırlattı. Derken Muhiddin-i Türki, Meclis-i Mebusan’da yaşanmış bir olayı anlattı:

“Meclisi Mebusan, ‘Tedrisatı İbtidaiye’yi, yani ‘İlköğretim Kanunu’nu görüşürken celse o kadar uzamış ki, mebusların çoğu, oturdukları sıralarda uykuya dalmış. O sırada Maarif Nazırı olan Sırrı Paşa da tartışmaların en yoğun olduğu sırada, uykuya yenik düşmüş.

Gürültü patırtı sürerken aniden bir sessizlik olmuş. Sesler birdenbire kesilince Sırrı Paşa da uyanmış; kendisini evinde zannederek ve ellerini de çırparak seslenmiş:

-Kızım Mihriban, çabuk sütlü kahvemî getir!

O sessizlik anında, bu garip sözleri işiten mebuslar Sırrı Paşa'ya, Sırrı Paşa da mebuslara şaşkın şaşkın bakarken Zaptiye Nazırı Nazım Paşa, durumu kurtarmak adına imdada yetişmiş, 'Evet' demiş, 'Zira çok yorulduk.'

Yeniçağ gazetesinde "Millet uyutuluyor" başlığını ve uyuyan milletvekili fotoğraflarını gören Muhiddin Nalbantoğlu, bu uykunun değirmenci uykusu olduğunu söyledi ve ekledi:

"-Değirmenciler, değirmenin gürültüsü arasında uyur, değirmen durursa hemen uyanırlar. Değirmenci uykusu terimi buradan türemiştir. Milletvekillerini onca kavga gürültü sırasında uyurken gördüğümde, aklıma Sırrı Paşa'nın değirmenci uykusu geldi."

İşte İmam Hatip tartışmaları da halkın değirmenci uykusuna yatması için yapıldı. Zaten tartışmanın sebebi de halkı uyutmaktı. Uyuyanlar, sadece bazı milletvekilleri olsa, tek tek dürter uyandırabilirsiniz. Hatta Kerkük-Musul meselesi yüzünden Trabzon mebusu Ali Şükrü Bey ile Mustafa Kemal Paşa arasında çıkan ve Mustafa Kemal Paşa'nın elini silahına atmasına kadar varan tartışma sırasında, meclisi idare eden Ali Fuat Paşa'nın yaptığı gibi vahim bir durumu önlemek için Meclis'in orta yerine, kürsüden bir çan da fırlatabilirsiniz.

Ama değirmenci uykusuna yatmış koca bir millet uyanmasın diye askerler ile hükümet arasında fırtınalar koparılıyorsa, Türkiye'nin dört bir tarafında sabahlara kadar top atsanız kimseyi uyandıramazsınız.

Milletin kendine gelmesi için Mihriban'ın sütlü kahvesi de yetmez!

Tabii şimdi değirmen kalmadı, artık un ve yem fabrikaları var. Akçabat'ta beş katlı bir yem fabrikasını gezerken fark ettim ki her kattaki makineler, insan vücudundaki sindirim sistemi örnek alınarak imal edilmiş. Fabrikanın sahibine bu benzerliği anlatıp, fabrikayı kimin kurduğunu sorunca, teknolojinin Almanlara ait olduğunu söyledi.

Demek ki değirmende de un veya yem fabrikasında da hayvanların veya insanların yaradılışındaki sırlar keşfedilerek bir mesafe alınmış.

Çark bir defa dönmeye başladığında, artık üretim başlamıştır. Bundan sonra yapılacak iş, verimi artırmaktır. Yoksa eskilerin söylediği gibi, "Asiyab-ı devleti bir har da olsa çevirir."

Yani, devlet çarkı iyi kurulmuşsa, bir eşeğe de görev verseniz, üzerine düşen vazifeyi yerine getirir. Fakat çark öyle kurulmuş ki, devamlı gürültü çıksın ve halk uysun; eşek de gözleri kapalı, çingırağı boynunda, dönmeye devam etsin...

"Ya eşek durumu fark ederse" denilebilir ama o kadar akıllı eşiği bulsak, gözlerinin bağını çözer, değirmenin başına getirirdik, değil mi?

Nerdeee...

Uçak delindi mi?

Rusya’da bir inşaat ihalesi alan Türk şirketinin mimar, mühendis, usta ve kalfalarından oluşan ekip, bir Rus uçağı ile İstanbul’dan Moskova’ya doğru hareket halindedir. Usta ve kalfaların çoğu Karadenizlidir. Rusya’da bir yıl kadar kalacakları için “Gidip de dönmek var” düşüncesiyle epey hazırlık yapmışlardır.

Uçak daha yeni havalanmışken Trabzonlu ustalardan Temel, başına yukarıdan su damladığını fark eder. Hava da yağmurludur. Temel, daha önce uçağı hiç binmemiştir, gazetelerde Rus uçakları ile ilgili çeşitli olumsuz haberler okumuştur ama bir an kendisini otobüste zannederek önemsemez. Sonra aniden, gazetelerde okuduklarını hatırlayıp “En küçük bir delik varsa, uçak düşebilir!” diye düşünür ve hostesi çağırır.

Hostese, başına su damladığını göstererek, işaretlerle “Uçak delindi, su alıyor” demeye çalışır. Temel’in söylediklerini anlayan hostesin gözleri faltaşı gibi açılır, iyi eğitim almış olduğundan, tehlikeyi diğer yolculara hissettirmemeye çalışarak pilot kabinine koşar.

Bu arada, Temel’le konuştuktan sonra hostesin telaşla pilot kabinine girdiğini ve olağanüstü bir durum olduğunu anlayan diğer Karadenizliler, hemen Temel’in yanına gelirler.

-Ula Temel, ne oldu? Hostese ne tetun?

-Uşaklar, bu uçak teluktur, pakun, paşuma su damlayı! Hostese oni tetum.

-Uuuu, ula uçak teluk olsa boyle rahat giter mi?

-Ne pileyim pen, aha pakun.

Karadenizli yolcular, suyun nereden geldiğini takip ederek, deliğı bulmaya çalışırlar ama hiçbir karara varamazlar.

Rus yolcular ise Türklerin ne dediğini anlamadıkları için kendi hallerindedir.

Yine de Temel’in etrafındaki kalabalık gittikçe artmaya başlar. Derken, hostes önde, kaptan pilot arkada çıkıp gelirler. Güçlkle ilerleyerek Temel’in yanına varırlar.

Hostesten bilgi almış olan pilot, yukarıdan su damladığını kendi gözleriyle görünce, gerçekten bir gariplik olduğunu kabul eder. Temel’in arkadaşları gibi, pilot da suyun nereden geldiğini anlamaya çalışır. Kısa bir incelemenden sonra, suyun doğrudan tavandan değil, yukarıdaki bagajdan geldiğini fark eder, bagaj kapağını açar ve eliyle yoklayarak suyun izini takip eder. Bagajın alt kısmı epey ıslaktır ve üstelik garip bir koku gelmektedir. Tek tek, bütün eşyaları, küçük çantaları alıp aşağı indirmeye başlar. İçerde hiçbir eşya kalmadığında da bagajın altındaki su birikintisinden Temel’in koltuğına su damlamaya devam etmektedir.

Pilot, az önce Temel’e verdiği çantalardan birinin ıslak olduğunu

hatırlayıp, işaretlerle açmasını ister. Temel, çantayı açar. Rus pilot, içinde ne varsa çıkarmasını ister. Temel şaşkın bakışlarla, denileni yapar. Son olarak birlikte görürler ki, çantanın içindeki bir kavanozdan hala su sızmaktadır.

Pilot, gülümseyerek hostesle birlikte kabine dönerken, Karadenizliler, Temel'e çıkışırlar:

-Ula, habu kavanoz netur?

-Körmüy misuğuz? Fasulye turşisidur daa.

-Ula, kavanozun ağzını niye iyi kapatmadun?

-Yahu, ne pileyim su kaçuracağuni...

-Ula madem fasulye turşusi geturuysun, niye pi naylon torbaya koymadun oni?

-Yeter ula, zaten punaldum.

Karadenizliler, Temel'in yakasını bırakırlar ve yerlerine otururlar ama fasulye turşusunun kokusu ortalığı iyice kaplamıştır. Yine birisi atılır:

-Ula şimdi pu turşi pozulur. Kavanozda hiç suyu kalmadı..

Bir diğeri ilerden Temel'e seslenir:

-Ula aç hağu kavanozi da pari yiyelum oni, yazuktur daa.

Temel, bu teklifi mantıklı bulur, kavanozu açar, önce yanındakine ikram eder, bir tane de kendisi alır, sonra kavanoz elden ele gezmeye başlar. Rus yolculara da ikram ederler.

Bazen hepimiz uçağın delindiğini zannedebiliriz. Belki uçak delinmemiştir de kavanozun kapağını iyi kapatmamışızdır, ne dersiniz?

Sarı'nın ekonomi yönetimi!

Bizim Sarı'yı gazetenin kapısına bağlayan, 35 yıllık gazeteci Alev Sipahi oldu. Alev, mahalle kasabından haftada bir torba kemik alıyor, üzerindeki etler bozulmasın diye parçalar halinde buzluğa koyuyor ve gazeteye her gelişinde bir parça getirerek Sarı'ya ikram ediyor.

Sipahi, geçenlerde gazeteden geçici bir süreyle ayrıldı, Sarı epey mahzunlaştı. Gerçi gazete çalışanları, onu aç bırakmadı ama Sarı yine de Sipahi'nin eksikliğini hissetti.

Sarı, kilosuna dikkat ediyor, hamur işi yemeklere iltifat etmiyor. Ekmek arasındaki salam ve peyniri yiyor, ekmeği bırakıyor.

Sarı, birçok insanda bulunmayan özelliklere sahip!

Karnı tok ise her yemeğini sokağın büyük çöp kutusunun arkasında bir yere saklıyor ve acıktıkça oraya gidiyor. Öyle ne bulursa yiyenlerden değil, tok gözlü bir hayvan. Üstelik, günlük gıdasını, günün içinde uygun zaman dilimlerinde hallediyor. Sanki beslenme uzmanı mübarek!

Sipahi, gazeteden çıkıp yakındaki büfeye giderse Sarı da onu takip ediyor. Sipahi, Sarı'ya küçük bir sosis alıyor. Sarı aç ise sosisi orada yiyor, tok ise sosisi de kilerine götürüyor. Özetle Sarı, ileri görüşlü bir hayvan.

Nerede bulunursa bulunsun, gözlerini çöp kutusunun bulunduğu yerden ayırmıyor. Fakat öyle cimri bir hayvan olduğunu zannetmeyin. Güvercinler, kumrular geliyor, Sarı'nın yemeğine ortak oluyor. Sarı bulunduğu yerden hiç ses çıkarmadan seyrediyor. Ne zaman bir karga gelirse Sarı yerinden ok gibi fırlayıp yemeğini korumaya alıyor. Çünkü karganın niyeti sadece karnını doyurmak değil, hırsızlık yapmak!

Karga, peynir varsa alıp götürüyor.

Sarı, bütün kargalara düşman!

Sarı paylaşımcı ama egosu fazla gelişmiş hayvanlara tahammülü yok; güvercinlere yardımcı oluyor, kargaları kovalıyor.

Her geçen gün Sarı'yı biraz daha tanıdıkça hayretler içinde kalıyorum. Sarı'daki özelliklerin çok insandan üstün olduğunu fark ettikçe hayıflanıyorum.

Sarı, açlık nedir, tokluk nedir biliyor ve bu yüzden tedbirli davranıyor. "Bugünün yarını da var" diyor. Açlara yardımcı da oluyor.

Türkiye ekonomisini düşünüyorum; Sarı'nın mantığı ile yönetilse bu kadar kötüye gitmesi mümkün değil.

IMF ve Dünya Bankası kargaları, Türkiye'nin bütün nimetlerini alıyor, kargalarla ortak küçük bir azınlık dışında 70 milyon insan hep birlikte seyrediyor. Hani, aç kalan milletler, Türklerin ekmeğine ortak olmak istese mesele değil. Fakat koca bir millet, ekmeğinin elinden alınmasına Sarı kadar bir tepki göstermiyor, bir kurtarıcı bekliyor.

Bir milletin aleni olarak ekmeğinin elinden alınmasını, hatta çalınmasını seyretmesi nasıl mümkün olabilir?

Uyuşturularak değil mi?

Peki bu uyuşturucuyu nasıl yutuyor millet?

Galiba, milleti siyasi partiler uyuşturuyor, grup çıkarlarına, parti çıkarlarına yönlendiriyor. Sineması, müziği, gazetesi, televizyonu ile bütün medya, insanları bireysel çıkarlara yöneltiyor ve toplumsal çıkarı unutturuyor.

Bir köpek bile evrenin sadece kendisi için yaratılmadığını biliyor ve iyi niyetli kuşlarla yemeğini paylaşıyor ama sözde liberalizm, insanları, aşağı mahluklar haline dönüştürüyor! Herkes alacağına şahin kesiliyor ama vereceğine karga!

Bu arada 40 eşek yükü kitap okuyup sözde ekonomist olmuş bazı insanlar bile IMF ve Dünya Bankası kargalarının hırsızlığına uyum sağlıyor ve kurulan bu düzenin istikrarını korumak için sabahlara kadar konferans veriyor, televizyon programı yapıyor! Demek ki, Kuran'da verilen örnekte olduğu gibi o kitapların hamallığını yapan eşek kadar bile olamamışlar.

Öyle ya, eşekler de kitap taşıyabiliyor!

Maçı beyinde kazanmak!

Şekip, Antakya'nın sevilen gençlerinden biriydi. Yatılı lise öğrencisi olduğu halde, koca şehirde onu tanımayan yok gibiydi. Bir boks şampiyonasında dereceye girdikten sonra, Antakya Lisesi'nde bir boks takımı kurmasına izin verilmiş, ayrıca Antakya Gençlik Spor Kulübü'nün de boks antrenörü olmuştu. Lisedeki boksör arkadaşlarını da kulübe kaydetmiş, hepsini birlikte çalıştırıyordu. Yakında İskenderun Demir Çelik Fabrikaları Boks Takımı ile karşılaşacaklardı.

Maçlara bir hafta kala, Şekip'in kalçasında bir çıban çıktı! Önce önemsemedi, ama çıban her geçen gün büyüdü, büyüdü ve Şekip'i yatağa düşürdü. Arkadaşları, hastaneye götürmek istiyor, fakat o karşı çıkıyordu. Sebebini de kimseye söylemiyordu. Ringlerde fırtına gibi esen genç boksör, hastaneye gitmekten korkuyordu.

Şekip, lisenin pansiyonunda tam bir hafta revirde yattı. Maç günü gelip çatığında, lise çağındaki boksörlerin en ağır sıkleti olan 75 kilodaki Ali'yi odasına çağırdı. Çıbanı sıkmasını istedi. Ali, önce “olmaz” dediye de Şekip hem üç yaş büyük ağabeyi, hem de hocası idi. Mecburen dediğini yaptı. Şimdi geriye bir sorun kalmıştı. Maçların yapılacağı spor salonuna nasıl gideceklerdi. Şekip yürüyecek halde değildi ama ceplerinde taksiye verecek paraları dahi yoktu!

Şekip, “Beni salona siz götüreceksiniz” dedi ve binbir güçlükle yataktan kalktı, elbiselerini giydi. Bir koluna Ali, diğer koluna bir başka boksör arkadaşı girdi. Kestirme bir yoldan salona doğru yürümeye başladılar.

Şekip, yolda kendisini adeta sürükleyerek götüren arkadaşlarına maça çıkacağını söylüyordu.

Soyunma odasına girdiklerinde, bambaşka bir insan oldu. Hemen şortunu, formasını giydi. Sağlık kontrolü sırasında, ağır hasta olduğunu doktorlara hissettirmemek için olağanüstü gayret sarf etti. Tartıda ise halsizliği, rakip takım hocasının gözünden kaçmadı.

51 kilo olduğu için, ikinci sırada onun maçı vardı. Eldivenlerini giydi ve yine iki arkadaşının kollarında ringe kadar geldi. Durumu sadece iki arkadaşı biliyordu ve onlardan da hastalığını kimseye söylememelerini istemişti.

Rakip ise İstanbul'dan yeni gelmiş, iyi bir boksördü!

Şekip ringe yavaşça çıktı. Orta hakem “boks” deyince, sonuna kadar gerilen yaydan bırakılmış ok gibi yerinden fırladı, arka arkaya sol direklerle rakibini iplere kadar sürdü ve sağ kroşeyi indirdi. Rakip yerdeydi. Genç boksör yerden kalktı, hakem 10'a kadar saydı, devam edeceğini söyledi, ortaya geldiler. Hakem, yeniden “boks” dedi. Şekip, aynı şekilde bir daha saldırdı. Sol direk ve sağ kroşe! Rakip yine yerdeydi. Hakem yine saydı. Rakip devam edeceğini söyledi. Yine ortaya geldiler, Hakem, “boks” dedi.

Şekip, tekrar saldırdı. Sol direkler, bütün gücüyle direnmeye ve karşılık vermeye çalışan boksörün yüzüne gelmesi de gardını dağıtıyordu. Yine iplerin önüne gelmişlerdi. Şekip, sol direkleri bırakıp, yine sağ kroşesini indirdi. Genç boksör, çenesine aldığı darbeye, geniş bir kavis çizdi, iplerin arasından çıktı. Bilincini kaybettiği için iplere tutunamıyordu. Baş aşağı ringden aşağı düşerse, beyin kanaması geçirebilirdi. Hakem son anda atıldı, iki eliyle çocuğun bir ayağını tuttu ve ringe çekti. Bu arada, İskenderun Demir Çelik'in antrenörü, ringe havlu atmış, maç bitmişti. Fakat az önce ringden aşağı düşmekten hakem tarafından kurtarılan boksör, havluyu geri atmış, dövüşmek istediğini söylüyordu.

Maçtan önce Demir-Çelik'in antrenörü, Şekip'in hasta olduğunu fark etmiş ve kendi boksörünün kulağına durumu fısıldamıştı.

Genç boksörün itirazlarını kimse dinlemedi ve Şekip, rakibe üç defa saydırdığı için hakem kararı ile galip ilan edildi.

Şekip ringden inerken, arkadaşları, kolunda saat bulunan kulüp yöneticilerine maçın ne kadar sürdüğünü sordu. Maç, bir dakikadan az sürmüştü!

Karşılaşmaların çoğunu Demir-Çelik takımı almıştı. Bütün maçlar sona erdikten sonra, arkadaşları Şekip'i öğrenci yurduna götürdü.

Şekip bir hafta daha yattıktan sonra iyileşti, neşesi yerine geldi.

Arkadaşlarından biri, Şekip'in o bir dakikalık enerjiyi nasıl toparladığını merak ediyordu. Çünkü Şekip'i salona hatta ringe kadar sürükleyerek götürenlerden birisi de kendisiydi. Elini kaldıracak gücü olmayan bir insan, bir dakika içinde bir boks maçını kazanabilecek o enerjiyi nerede saklamıştı?

Şekip cevap verdi:

“-Maça çıkmıyordum, benim için ‘kaçtı’ diyeceklerdi. Çünkü karşıma çıkardıkları çocuğu, daha önceki maçlarda hep galip geldiğimden sırf beni yenmesi için İstanbul’dan getirdiler. O da iyi bir boksör aslında. Benim tek bir çarem vardı. Konsantrasyon sağlayıp bütün gücümü topladıktan sonra maçı bir dakika içinde nakavtla bitirmek! Maçı bir dakika içinde bitiremeseydim, enerjim tükeneceğinden, alacağım ilk darbeye ringde kalabilirdim. Bu sebeple, ringe çıkar çıkmaz, rakibin üzerine hayali bir çarpı işareti koydum. Üç defa saldırdım, üçünde de çocuğu hayal meyal görüyordum, sadece o çarpı işaretine vuruyordum. Yani ringe çıkmadan önce maçı beynimde kazanmıştım.”

Bazen, insanlar, hatta milletler, ellerinde olmayan sebepler yüzünden, enerji direniş seviyesini kaybedebilir! Bu yüzden zor durumlara da düşebilirler.

Böyle durumlarda, Şekip'in yöntemi geçerlidir!

Maçı beyinde kazanmak gerekir!

Sarı'ya gelen mektup ve mesajlar

Bizim Sarı ile ilgili iki yazı yazdım, Sarı'nın şöhreti benimkini aştı! Çoktandır görüşemediğim arkadaşlarım, Sarı'nın hatırına beni arıyor ve tebrik ediyor.

Denizli'de USİAD'ın toplantısına katıldığımda tanıştığım bir okuyucu, “Oğlum, Sarı ile ilgili yazınızı okumuş, Sarı'nın gerçekten Yeniçağ'ın önünde bulunup bulunmadığını soruyor” dedi.

İzmirli okuyucum İstanbul'a geldiğinde, oğluyla birlikte beni ve Sarı'yı ziyaret edecek.

Sarı'ya gösterilen ilginin sebebini ise Turan Yılmaz yazmış, gazeteye göndermiş:

“Sevgili Arslan Bulut ağabey. Gazetemize geldiğimde sizi bulamadım. Meğer Türkistan'a gitmişsiniz. Bu arada Sarı'ya hayran hayran baktım. Ve ben de Sarı'yı en az sizin kadar sevmeye başladım. Bundan sonra gazeteye gelirken elim boş gelmeyeceğim. Hiç değilse, paylaşmayı biliyor; ekmeğini güvercinlerle paylaşıyor ama hırsız kargalara yedirmiyor; bizim adam yerine koyduklarımızdan daha adil!

Sarı'yı sizin kaleminizden tanıdıkça, onun kadar olamayan koca koca insan silüetlerinden nefret etmeye başladım.

Bir şair demiş ki, ‘A benim birçok insandan daha iyi köpeğim, Her lokmada sallanan kuyruğunu öpeyim.’

Ne talihsiz milletmişiz. Son elli yıldır bizi yönetenler, Sarı'nın hassasiyetinin yüzde birine bile sahip değildi.”

Turan Yılmaz ile telefonla görüştüm, “Ağabey, bu Sarı'nın heykelini dikmek lazım” diyor.

Dedim ya, her geçen gün, Sarı'nın yeni bir özelliğini öğreniyorum. Meğer Sarı adam seçiyor, herkesin elinden yemek yemiyormuş! Hani, Hacıbektaş'ta bir Deliktaş vardır. Günahı olan Deliktaş'tan geçemez derler. Sarı da sanki insan sarrafı! En azından kim iyi niyetli, kim kötü niyetli, kim riyakâr; yürüyüşünden anlıyor! Kendisiyle iyi geçinmek için önüne yiyecek bir şeyler atanlara hiç yüz vermiyor!

Sarı hakkındaki yazılarım üzerine, bazı arkadaşlar da bana köpek öyküleri anlatmaya başladı. Amerikan dergilerinden birinde çıkmış. Çobanın biri ölmüş ama köpeği de sanki onunla birlikte ölmüş. Cenaze töreninde çobanın tabutunu kendi memleketine göndermek için trene koyacaklarken köpek de binmek istemiş. Tabii engel olmuşlar. Cenazeden sonra tam 5 sene, köpek tren istasyonunda beklemiş. Bu arada öyküsünü duyan herkes onunla ilgilenmeye başlamış. Şehirde köpeği tanımayan, sevmeyen kalmamış. Köpek bir gün yine sahibini karşılamak umuduyla bir trenin önünden koşarken ezilmiş, telef olmuş. Köpeğe güzel bir mezar yapmışlar, onun adıyla bir köpek maması üretilmiş, adına vakıf kurmuşlar, istasyona da heykelini dikmişler.

Çocukken iki köpeğimiz oldu. Trabzon'dakinin adı Gümüş, İstanbul'dakinin Çapkın idi. Çapkın'ı, başka şehre giden komşumuzdan devralmıştık. Biz de İstanbul'dan Erzurum'a giderken Çapkın'ı ne yapacağımızı şaşırmıştık. Çünkü trenle gidecektik ve Çapkın'ı bırakacaktık. Hayvanı kendimizden soğutmak için neler yapmadık ki! Fakat o sanki bunu anlıyor ve bize küsmüyordu. Gideceğimiz gün, Çapkın'ı bizim kasabın önüne götürdüm, durumu anlattım ve Çapkın ile bir müddet ilgilenmesini istedim. Tabii oradan ayrılırken dönüp dönüp kasabın verdiği kemikleri yemekte olan Çapkın'a bakıyordum. Hala gözümün önünden gitmiyor.

Bir öykü de Acaristan'dan Moskova'ya kaçmak zorunda kalan Aslan Abaşidze'nin köpeğine ait. Televizyonlar, Abaşidze'nin 200 köpeğinin olduğunu, bunlar için ayda 20 bin Dolar harcadığını, oysa bir devlet memurunun aylığının 50 Doları geçmediğini anlattıktan sonra, köpeklerden birinin Abaşidze gittikten sonra yemeden, içmeden kesildiğini, adeta açlık grevi yaptığını ve sonunda Gürcistan yetkililerinin bu köpeği uçakla Moskova'ya Abaşidze'nin yanına gönderdiğini haber programlarında verdi.

200 köpekten sadece birisi, yaradılıştaki karaktere uygun davranmış. Sadakati sonucu, sahibine kavuşmuş.

İnsanların 200'de biri değil binde biri yaradılıştaki karakterine uygun davranırsa, dünyadaki bütün adaletsizlik ortadan kalkardı...

Ölümler, cep telefonu kullanır mı?

Olay, Kırgızistan'ın başkenti Bişkek'te yaşandı ve Kırgız basınına da konu oldu.

Sovyetler'in dağılması ile bağımsızlığına kavuşan her Türk Cumhuriyeti'nde olduğu gibi Kırgızistan'da da Ruslar var.

Kırgız vatandaşlarından Kosti, tam bir alkolikmiş. Olayın başladığı gün, o kadar içmiş ki, bir köşede sızıp kalmış.

Kosti bulunduğu zaman, nefes alıp vermediği anlaşıldığından öldüğüne hükmedilmiş. Derken eşi İrina'ya haber salınmış.

İrina, savcının otopsi önerisini reddetmiş. "Ölüm sebebi belli, otopsiye gerek yok" demiş. Bunun üzerine sade bir törenle Kosti'yi defnetmişler.

Aradan 24 saate yakın bir zaman geçtikten sonra, İrina evde otururken telefonu çalmış:

-İrina, ben Kosti, karanlık bir yerdeyim, başımı kaldıramıyorum, ne yaptınız bana, nerdeyim ben?

İrina, sesin Kosti'ye ait olduğundan emin olunca, cevap vermiş:

-Kosti, sen öldün, biz de seni toprağa verdik. Şu anda mezarlıkta yatıyorsun.

-Allah aşkına İrina, ben öldüysem, seninle nasıl konuşabiliyorum? Beni nereye gömdüyseniz, gelin çıkarın, burada havasızlıktan öleceğim.

-İyi ama şimdi sen mezarın içinden mi arıyorsun beni?

-Evet, cep telefonum üzerimde, cepten arıyorum.

İrina, hemen sağa sola telefon ettikten sonra evden çıkmış. Mezarlığa varınca, haber verdiği resmi kişilerin de orada toplandığını görmüş. Hristiyanların gömüldüğü mezarlar, Müslüman mezarlarından biraz daha derli topludur. Cesedin üzerine toprak dökülmez, hava boşluğu da vardır. Hep birlikte mezarı açarlar ve görürler ki, Kosti, gerçekten canlıdır ve alkölün etkisi geçtiğinden dipdiridir.

Herkes şaşkındır, Kosti büyük bir şok geçirmektedir.

Kosti, alkolik olduğu için, kendisine hiç dikkat etmez, üzerinde votka parasından başka bir şey taşımazmış. Sızdığı köşede bulunup ölü zannedilerek gömüldüğünde de gömlek ceplerine bakılmış, birkaç Som para bulunmuş, onlar da eşine teslim edilmiş. Ancak kot pantolonunun ön ceplerine bakmayı ihmal etmişler. Cep telefonu da oradaymış.

Hristiyanlarda ölüyü yıkamak âdeti de olmadığından, olduğu gibi elbiseleriyle birlikte gömülmüş, böylece cep telefonu da üzerinde kalmış.

Kosti, bugünlerde, eşi dahil herkese, hatta hayata dahi küsmüş ve eskisinden çok farklı bir insan olup çıkmış.

Aydan hiç şikâyetiniz yok mu?

Kahramanmaraş'ın Elbistan İlçesi'nde arıcılık yapan Ürfi Karadağ, kovanlarına zarar veren ayıyı, kaymakamlığa şikâyet etti.

İlçeye bağlı Atmalıktaşanlı Köyü'nde arıcılık yaparak hayatını kazanan Ürfi Karadağ, yaptığı açıklamada, Alaca mevkiinde araziye bıraktığı kovanlarının, 2 gün arayla bir ayının saldırısına uğradığını söyledi.

Saldırgan ayının 10 kovanını kullanılamaz hale getirdiğini ifade eden Karadağ, Elbistan Kaymakamlığı'na dilekçeyle başvurduğunu belirtti. Karadağ, toplam 60 kovanı bulunduğunu ve ayının saldırısı sonucu kovanlardan 10'unu kaybettiğini belirterek, şunları anlattı:

“Ayı saldırısının birine ben de tanık oldum. Bu ayı, önüne geçilmediği takdirde 5-10 güne kadar beni iflas ettirir. Ayının kovanlarıma saldırısına karşılık devlete sığınıyorum. Ya güvenlik güçleri bu ayıyı öldürmeli ya da bu işi benim yapmam için bana ruhsatlı otomatik av tüfeği verilmeli.”

Karadağ, endişeli olduğunu ve kaymakamlığa verdiği dilekçenin sonucunu sabırsızlıkla beklediğini sözlerine ekledi.

Elbistan Kaymakamı İsmail Küreci de Ürfi Karadağ'ın dilekçesini kabul edip değerlendirilmek üzere İlçe Jandarma Komutanlığı'na gönderdiklerini bildirdi.

Anadolu Ajansı'nın haberi böyle! Haberin fotoğrafı olduğu da

belirtilmiş. Ayının fotoğrafı değil de şikâyetçi vatandaşın fotoğrafı servise konulmuş! Zira ayı kovanları dağıtırken, Ürfi Karadağ fotoğraf çekmemiştir herhalde!

Ürfi Karadağ'ın "Ayının saldırısına karşı devlete dilekçe vermesi ve "Ya bu ayıyı öldürün, ya da tüfek verin ben öldüreyim" demesi ilginç değil mi?

Ya bütün Kahramanmaraş'a, hatta bütün Türkiye'ye zarar veren, bununla da yetinmeyip, Fas'tan Endonezya'ya kadar bütün Türk-İslam dünyasını hedef tahtasına koyan aylara karşı ne yapıyor Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları?

Hiçbir şey!

Diyeceksiniz ki, "Ne yapsın vatandaş? Dünyanın büyük ayları, Türkiye'yi yönetenlerle birlik olup, milletin kovanlarını dağıtıyor, Anayasal düzeni ortadan kaldırdıkları yetmezmiş gibi, bir de milletin kimliğine karşı savaş açmışlar. Nerede üretim yapan bir vatandaş varsa, karşısına küresel şirketleri çıkarıp, kovanlarını dağıtıyorlar! Kovanlar bir tarafa, vatan toprakları parsel parsel aylara teslim ediliyor. Vatandaş şikâyet etse, 'Taşı sıkın suyunu çıkarın' diye cevap veriyorlar. Kadıyı kime şikâyet edeceksin?"

Doğru... Doğru da, vatandaşın bu tablonun oluşmasında hiç mi suç yok?"

Tamam, ayı vurmamak yasak ama kovan dağıtan, toprak satan ayları, başının üzerine çıkaran kim?

Karadeniz'de de buna benzer olaylar oluyor.

Doğu Karadeniz'in bütün köylerinde çocuklara aylar, kurtlar, çakallar, domuzlar ile ilgili masallar anlatılır. Masallardan biri ayının nasıl var edildiği üzerinedir. Ana-oğul ormanda yürürken, oğul bir kiraz ağacına çıkar ve dalından koparıp yemeye başlar. Aşağıdaki annesi de, "Oğlum, biraz da bana kiraz topla. Mendiline bağla da aşağı at" der. Oğlan, hınzırın biridir. Yediği kirazların çekirdeklerini mendile koyar, ağzını bağlar ve annesine atar. Anne mendili açıp içinde çekirdekleri görünce beddua eder, "Ağaçtan indiğinde ayı olup ormana giresin" der. Masal bu ya, oğlan aşağı inince bir ayı olup ormana girer... Masalın bundan sonrası, çocuğun yeniden insan olabilmek için verdiği mücadele ile ilgilidir.

Tabii, burada suçlu yine ayı gibi görünüyor ama ha annene kirazın çekirdeğini atmışsın, ha ana vatanın elinden kayıp giderken seyretmişsin ne fark eder? İkisinde de tam bir vurdumduymazlık, kadirbilmezlik var!

Ürfi Karadağ, on kovanını dağıtan ayıyı devlete şikâyet etmiş!

Atmalıktaşanlı Köyü'nün ayısı, toplam on kovana dağıtmış, zarar çabucak telafi edilebilir.

Ya Türkiye'nin bütün kovanlarını dağıtanların zararı nasıl telafi edilecek?

Ya, Yugoslavya kovanları ne olacak, Afganistan kovanları, Irak kovanları ne olacak?

İstanbul'daki NATO zirvesine gelecekler diye, bütün insanlığın kovanlarını dağıtan ayların, yollarına çiçekler ekiliyor!

Demek ki onlar da annelerine kiraz çekirdeği atanların soyundan geliyor.

Rusya'dan gönderilen fotoğraf!

Don Kazakları Rusya'ya karşı özgürlük savaşı verirken yenilince, katliamdan kurtulmak için, kendilerini destekleyen Osmanlı'ya sığınmak niyetiyle gemilerle Karadeniz'e açıldı.

Denizde yaşanan facialardan sonra 70 bin Don Kazağından ancak 40 bini Osmanlı topraklarına ulaşabildi.

Osmanlı devleti, Don Kazakları'nı Enez ve Manyas bölgelerine yerleştirdi. Enez'deki Kazaklar da sonradan Manyas'a geçti.

Bir grup Kazak da Akşehir'e yerleşmişti.

1927 yılında, Çarlık Rusyası'ndan eser kalmayınca, artık Türkiyeli olmuş Don Kazakları, yeni kurulan Sovyetler Birliği rejiminin iyi bir rejim olduğuna inanmışlar veya inandırılmışlardı. Aralarında toplantı üzerine toplantı yaptılar ve sonunda Rusya'ya dönmeye verdiler. Türk Hükümetinden de gerekli izinleri aldılar.

Bundan sonrasını Servet Somuncuoğlu'nun, Manyas, Akşehir Kazakları ve Kars Malakanları'nın göç serüvenini anlatan "Don Kazakları" kitabından aktaralım:

Neticede göç etmeye karar verenler ve göç etmeyecekler aralarında bir anlaşmaya vardılar. Bereketli Kazakları Rusya'ya gittiklerinde Türkiye'ye fotoğraf göndereceklerdi. Gönderecekleri fotoğrafta, cemaat halinde ayakta poz vermişlerse her şey yolunda demektir; Kocagöl Kazakları da Rusya'ya göç edebilirdi. Yok eğer sandalyede oturarak poz vermişlerse, durum kötüydü, geride kalanların Rusya'ya gitmemesi için bir uyarıydı bu.

1927 yılı yaz ortalığında Bandırma Limanı'nı yanan bir şilep, bir haftalık süre içinde Bereketli Kazaklarını alarak yola çıktı.

Bu gidişin ardından Kocagöl Kazaklarında meraklı ve gergin bir bekleyiş başladı. Gelecek fotoğraf konusu, günlerce gündemlerinden düşmedi. Bir ay, iki ay, altı ay derken, nihayet bir yıl sonra beklenen mektup geldi. Fakat kararlaştırılan şifre yoktu. Bereketli Kazakları bir evde sırtüstü yatmışlar ve fotoğrafın altına şunları yazmışlardı:

-Değil oturmak, sırt üstü yatıyoruz. Keyfimiz beyde yok!

Bu fotoğraftaki mesaj üzerine göç hadisesi uzun yıllar Türkiye'deki Don Kazakları'nın gündemine hiç gelmedi.

1. Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'na da Osmanlı saflarında katılan Hristiyan Kazaklar, 1962 yılına kadar Türkiye'nin bütün göllerinde ve akarsularında balıkçılık yaparak geçindi.

Aralarında yedi göbeğe kadar evlilik yasağı olduğu, kendi dinleri dışındakilerle kız alıp vermedikleri için soylarının ortadan kalkması tehlikesine karşı, biraz da içlerinden yetişen bir papazın Sovyet diplomatları tarafından yönlendirilmesi sonucu, yeniden ata topraklarına dönmeye karar verdiler.

O sırada Sovyetlerle rekabet halinde olan ABD'nin diplomatları da Don Kazakları'nın bir kısmını ikna etti. Kanada'ya da gidenler oldu. Böylece, birkaç aile dışında Türkiye'de Don Kazakları'ndan kimse kalmadı.

Servet Somuncuoğlu, kitabında, hem yazılı kaynaklardan, hem nüfus kayıtlarından araştırmalar yapmış hem de Türkiye'de kalan, Amerika'ya giden Kazaklarla görüşmüş ve nihayet Rusya'da yerleştikleri köylerde de onları ziyaret etmiş.

Rusya'ya dönmeyip İstanbul'a yerleşen Valedo ise "Siz neden gitmediniz?" sorusuna şöyle cevap veriyor:

-Bu benim için bir onur savaşıydı. Ben Atatürk hayranı bir insanım. Atatürk'ün memleketinden ayrılmak, benim yaşayacağım en büyük zül olurdu. Annemden, babamdan ayrılmak bile bu kadar zor olmadı. Zaman zaman, Amerika'ya gitsem mi diye düşündüğüm olmuştur ama yine de Atatürk'ün ülkesi ağır basmıştır hep...

Ben Türkiye'den ayrılamam.

Bugün, ABD'deki Don Kazakları'nın çoğu zengin oldu. Rusya'dakiler ise köylerde yaşamaya devam ediyor. Ama hepsi, Türkiye sevgisiyle dolu ve hepsi Türkiye'nin özlemini çekiyor.

Kalpazan mı haklı, yoksa Van'daki Bayram mı?

Bizim Temel'in elektrikçi dükkânı, mahalle kahvesi gibi değildi ama çevredeki hemen herkesin mutlaka uğrayıp selam verdiği bir çeşit irtibat bürosuydu. Ben de sabah okula giderken yolumun üzerinde olduğu için mutlaka uğrar, hal hatır sorardım. Okul dönüşü eve uğrar, gazeteye gitmek için tekrar çıktığımda yine Temel'e bir selam verirdim. O sıralarda gündüz okula gidiyor, gece de gazetecilik yapıyordum.

Dükkânda neler konuşulmazdı ki? Temel, bazen İstanbul surlarını topyekun devletten devralır, restore ettikten sonra dünyanın en büyük alışveriş ve kültür kuşağı haline getirirdi. Bazen, cezaevlerini tamamen boşaltır, hepsini kapatır ve üç kişilik bir cezaevi yaptırırdı. Yeni suç işleyenler üç kişi olunca birinciyi idam ettirirdi. Buna da "dönerli sistem" derdi!

Dükkâna hemşehriler de sıkça uğrar ve sohbetlere katılırdı. Bir defasında, ilk defa karşılaştığım bir kişinin Karadeniz ağzı ile tatlı tatlı konuştuğunu görünce oturdum ve dinlemeye başladım. Çaylarımız da gelmiş, sohbet iyice koyulaşmıştı. Adam, cezaevlerini anlatıyordu.

Cezaevlerinde en itibarlı kişiler katillermiş. Siyasi mahkûmların durumu da fena değilmiş. Katiller, siyasi mahkûmları diğerlerinden korur, gözetirmiş. Hırsızların durumu çok kötüymüş. Hele hele ırza tecavüz suçunu işleyenler, hemen her gün dayak yermiş.

Adam anlattıkça, kendisinin de en azından birkaç yılını cezaevinde geçirdiğini anladım.

“Affedersiniz”, dedim, “Siz ne vesileyle cezaevinde bulunmuştunuz?”

Hemşehrim, şöyle bir geriye doğru yaslandı, sesine bir övünme tonu katarak, “Ben” dedi, “kalpazanlıktan yattım.”

Sesine öyle bir iftihar duygusu katmıştı ki, kalpazanlığı dünyanın en itibarlı işi zannedebilirsiniz!

Bu sohbet, 25 yıl sonra nereden mi aklıma geldi?

Habertürk’te Meriç Köyatası, kendi kendisiyle sohbet esprisine dayalı programında, Alaattin Çakıcı’nın alacak tahsilâtında uzman olduğuna göre, Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu’nun alacaklardan sorumlu daire başkanlığına getirilmesinin çok faydalı olacağını, bankaların içinin boşaltılmasından dolayı vatandaşın sırtına yüklenen 70 milyar doları ancak onun tahsil edebileceğini söyledi de oradan çağrışım yaptı!

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdüllatif Şener, fona devredilen bankalara kredi borcu bulunan bine aşkın firmanın, bugüne kadar toplam 1 milyar 350 milyon dolarlık endekslenmiş borç geri ödeme başvurusunda bulunduğunu bildirdi.

Şener, yüzde 50’sini ödeyenin borçlarının yarısının silineceğini açıkladı. Borcunu 24 ay vadeli ödemek isteyen de yüzde 20’sini peşin ödemek şartıyla borçlarından yüzde 30 oranında indirim yapılacaktır.

Demek ki, devlet adına hareket eden kişi ve kurumlar, 70 milyar çalan hırsızlarla pazarlık ediyor!

Sadece hırsızlarla mı?

Hayır, Van’da da polis merkezini basanlarla pazarlık halinde olanlar var!

Van’daki polislerin bildirdiğine göre, eski milletvekili Mustafa Bayram’ın oğlunun Van Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı “Kademe Şube”ye ait binada geçici olarak tutulmasının sebebi destek ekibini beklemek içinmiş. Bu sırada, bir grup silahlı kişi binaya girerek sağa sola ateş ediyor ve çatışma çıkıyor.

Gelen kişilerde uzun namlulu ve seri atışlı silahlar olması sebebi ile oradaki polisler fazla direnemiyor. Çatışmada 8 polis yaralanıyor. İkisinin durumu ağır ve Van Araştırma Hastanesi’nde yatıyorlar. Mustafa Bayram olayı duyar duymaz İl Emniyet Müdürü’nün odasına geliyor ve “Burası benim memleketim, burada benim oğlumu gözaltına alacakların anasını sinkaf ederim” diyor ve il emniyet müdürü olayı sadece seyrediyor. Bayram, önce Milli Eğitim Bakanı’nı daha sonra da İçişleri Bakanı’nı arayarak konuyu kapatmaya çalışıyor. Bu olayların hepsi il emniyet müdürünün odasında oluyor. Bayram hastanede yatan polisleri de ziyaret ederek para teklif ediyor ve olayın cereyan ediş şeklinin duyulmasını önlemek istiyor!

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, bu olayları en ince ayrıntısına kadar biliyor ama gereğini yapmıyor!

Uyuşturucunun, paranın ve siyasi istismarın iç içe geçtiği bir kokuşmuşluk tablosu ile karşı karşıyayız. Bu arada Edremit Belediyesi’nin Ankara’dan bazı üst düzey kişilere arsa tahsisi yaptığı da söyleniyor.

Van’daki olayları biraz değince, bizim kalpazana hak veresim geliyor!

Rizelli!

Ceyhan Belediye Başkanı Hüseyin Sözlü anlattı. Kiev gezisinde tanıştığı Rizeli işadamı Osman Albayrak, Ukrayna’da bir numaralı tomruk alıcısı haline gelmiş. Tomruk dışında, şayet işi bilen ortaklar bulursa başka alanlarda da üretim yapmaya çalışıyormuş; bakmış ki Ukrayna’nın ayakkabı üretimi yetersiz, ayakkabı üretimine de başlamış.

Albayrak, ürettiği kaliteli ayakkabıların tutmadığını görünce, markalaşmanın önemini de bildiği için bir formül aramaya başlamış.

Ukraynalılar, bütün dünyada olduğu gibi ayakkabı alırken İtalyan markalarına hücum ediyormuş.

Albayrak, bir taraftan ürettiği ayakkabıya Türkçe bir isim vermek istiyor, fakat diğer taraftan İtalyanların marka ile piyasayı kapladığını görerek çare arıyormuş.

Bir “L” harfi fazlasıyla hem Türkçe’den uzaklaşmadan, hem de memleketinin adını her an hatırlatacak bir kelime bulmuş: Rizelli!

Albayrak, şimdi Rizelli markasıyla Ukrayna’nın ayakkabı piyasasında da yer tutmaya başlamış.

Cevizkabuğu’nda Hulki Cevizoğlu’nun Alev Alatlı ile sohbetini takip ederken hatırladım Rizelli’yi.

Atlı, Rus aydınlarının çok büyük bedeller ödediğini, Türk edebiyatının Rus edebiyatı yanında çocuksu kaldığını anlatırken, Cevizoğlu, “Ama sonunda çıktılar, demek ki, bu kadar düşünce geliştirmekle de olmuyormuş” dedi.

Atlı da bunun üzerine, “Hani Türkçe’de bir laf vardır. ‘Düşün düşün, boştur işin’ diye. Rusya’da öyle olmuş” cevabını verdi.

Tabii bunlar işin latifesi.

Atlı, düşünce tarihine damgasını vuran milletin Yahudiler olduğunu, bunun yazılı kültüre çok erken geçmelerinden kaynaklandığını, diğer milletlerin hafızası kaybolurken, onların binlerce yıllık birikim ile hareket ettiğini ve bu yüzden bütün dünya üzerinde etkili olduklarını anlattı. Gerçek bu.

Türkler sözlü kültür sahibi oldukları için bir Batı formu olan romanda elbette zayıftır. Dolayısıyla Türk edebiyatının gücünü, Batı tesirindeki Türk yazarlarının eserlerinde boşuna aramayalım. Türk yazarlar en mükemmel romanı yazsalar bile, Batı kültürüne katkıda bulunmuş olur. Türk edebiyatının gücünü, Yunus Emre’de, Karacaoğlu’da, Aşık Veysel’de arayalım.

Türk kültürü içinde doğmuş ve Türk kültürü ile haşır neşir olmuş bütün insanlarımızda belirgin bir özellik vardır: İrticalen türkü söylemek!

Dünyanın hangi milletinde irticalen türkü söyleyebilmek gibi bir özellik vardır?

Alatlı'nın verdiği örnekte olduğu gibi, Nasrettin Hoca'ya sazi niçin tek perdede, tek tel üzerinde çaldığını sormuşlar, Hoca, "Ben buldum, diğerleri benim bulduğum yeri arıyor" diye cevap vermiş.

Alatlı da buradan yola çıkarak, Lenin'in bile Mevlana'ya atıfta bulunmasını hatırlatıyor ve düşüncede de herkesin Türklerin bulduğu noktaya geldiğini söylüyor.

Mevlana doğru bir örnek değil ama araştırılırsa görülecektir ki, bugünkü insan nesli, Türkler'in "Yaratılış destanı"ndaki kozmik felsefeye daha ulaşamamıştır.

Bu bakımdan Türklerin milli gücünün kaynağı kurumaz, kimse üzülmessin!

Türkler'in milli direnci, o kadar derin temellere bağlıdır ki, Oğuz Han'dan binlerce yıl sonra bir Mustafa Kemal Paşa çıkabilmiştir. Türklerin milli direncini binlerce yıldan beri çözemediler, bugün mü çözecekler?

O enerji direniş seviyesi, insan etkisiyle değişmez, Gumilev'in İbni Haldun'dan yüzlerce yıl sonra tespit ettiği gibi milletlerin ruhu, esas olarak, coğrafyaya, toprağa, iklime, atmosfere, kısacası biyosfere, biyosferdeki değişimlere bağlıdır...

Biyosferi ortadan kaldıracak güç var mıdır ki, Türk Milleti'nin direnci ortadan kalksın? Ozon tabakasının delinmesinden dolayı, atmosfer ortadan kalkarsa başka tabii...

Bilge Kağan'ın "Ey Türk budunu! Üstte mavi gök çökmedikçe, altta yağız yer delinmedikçe, senin ilini ve töreni kim bozabilir ki?" sözünün dayanağı da bu bilgi seviyesidir.

Türkler, bugün de ticarete uzman olmayan bir millet olduğu halde, haksız rekabeti bir "L" harfiyle aşacak kadar zekidir. Alatlı'nın da belirttiği gibi; yeter ki güçlerinin farkında olsunlar.

Unvan meselesi!

Ortaokul öğrencisiydik. Erzurum Atatürk Lisesi'nin orta bölümünde...

Bir gün İngilizce dersine yeni bir hocamız geldi.

Hocamız önce kendisini tanıttı;

-Ben Avukat İsmail..

Hemen arkamda oturan Fikret atıldı:

-Hocam isminiz mi avukat, yoksa mesleğiniz mi?

Hoca pek oralı olmadı ama bu konu aramızda uzun süre gündemde kaldı.

Aradan yıllar geçti. Erzurum'dan Antakya'ya geçtik. Altı yıl orada kaldık. Sonra ben üç yıl Ankara'da bulundum ve memleketim Trabzon'dan sonraki ilk durağımız olan ve ilkokulu okuduğum İstanbul'a döndüm. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni ve stajı bitirip avukat oldum, vatani görevimi askeri hakim olarak yaptım. Gazeteciliğe öğrenci iken başladığımdan ve genç yaşta önemli konumlarda bulunduğumdan mesleğe devam ettim.

Kısa bir yaz tatili için Trabzon'daydım. Köyümüzün yaylasındaki camiye kayınbabam inşa ediyordu. Ben de bir selam vermek için uğradım. Camide ustalar, işçiler harıl harıl çalışıyordu. Çoğu çevre köylerden gelmişti ve beni tanımıyordu.

Selam faslından sonra, ustalardan biri, akrabalarımın bir gencin kulağına eğilip kim olduğumu sordu. O da adımlı ve gazeteci olduğumu söyledi.

Soran kişi, “miyendis gibi adam” dedi.

Maçka bölgesine atanan ilk orman mühendisi, buralarda derin izler bırakmıştı. Yayla kahvesine geldiği zaman, herkes orada toplanır ve mühendisin sohbetini dinlerdi. Yine bir yaz tatiline geldiğimde bir sohbetinde ben de bulunmuştum. Çocuktum ama ülke meseleleriyle ilgileniyordum. O sıralarda Türkiye'nin Fantom uçakları satın alması söz konusuydu. Mühendis, bir Fantom uçağının fiyatını, satın alınacak uçak sayısı ile çarpıyor ve çıkan rakamı söyledikten sonra, bu parayla uçak fabrikası kurulabileceğini anlatıyordu.

Sonradan gelen orman mühendisleri de hep olumlu izler bıraktı ve kendilerini sevdirdiler. Bugün de öyledir. Zaten halk genelde ormanı korur ve kesilmeyecek ağacı kesmez. İhtiyaç hasıl olduğunda mühendisler yardımcı olur. Dolayısıyla bizim oralarda “miyendis gibi adam” sözü bir övgü demektir.

Bunları bildiğim için sesimi çıkarmadım. Adamın sırtını sıvazladım ve camiden içeri girdim.

Polis muhabiri

Gazetecilikte polis muhabirliğinin yeri ayrıdır. Hatta iyi gazetecilerin hep polis muhabirliğinden geldiği söylenir. Ben ise çok kısa bir süre muhabirlik yaptım. Rahmetli Yüksel Baştuñ, ilk tanıştığımız gün, üniversiteye yeni başlamış bir öğrenci olduğum halde, yazı işlerinde yetki ve sorumluluk verdi. Sonra da hep böyle devam etti. Yıllar sonra bir gün, polis muhabiri arkadaşlar, içlerinden birinin mesleki bir başarısı dolayısıyla bir ağabey olarak beni de düzenledikleri yemeğe davet etti. Sohbet sırasında, polis muhabirliğine öyle övgüler, öyle övgüler düzüldü ki, dayanamadım, “Yahu keşke biraz daha okuyup ben de polis muhabiri olsaydım” deyiverdim!

Dil doktoru

Akademik kariyeri olan meslektaşlarımız da vardır. Fahri doktora payelerinden söz etmiyorum. Kendi alanlarında doktora yapmış fakat gazeteciliğe başladıktan sonra üniversiteden ayrılmış çok sayıda gazeteci vardır.

Bir gün, sayfa operatörü bir genç ile bu arkadaşlardan birinin çalışma esnasındaki konuşmalarına tanık oldum.

Operatör arkadaş soruyor:

-Abi sen ne doktoruydun?

-Dil doktoruyum.

-Nasıl yani? Kulak burun boğaz doktoru, diş doktoru gibi, dil doktoru da mı var?

-Var oğlum var! İnsanlar kendi ana dillerini bile konuşamaz hale geldi! Artık dil hastalıkları salgın halde. Bu sebeple dil hastalıkları uzmanlarına da ihtiyaç var...

Ya kazma kılıfıdır, ya da tren düdüğü!

Maçka'da anlatılan, babamın da çok sevdiği fıkralardan biridir. Defalarca kendisinden dinlediğim fıkrayı, bir daha anlatmasını istedim. Fıkra'yı hatırlayınca neşesi yerine gelirdi:

100 yıl kadar önce, Temel, Maçka deresinde eski bir çizme bulmuş. O sıralarda hemen herkesin ayağında çarık bulunuyormuş. Değil çizme, ayakkabıyı tanıyan bile yokmuş. Dolayısıyla Temel, hayatında ilk defa gördüğü çizmenin ne olduğuna bir karar verememiş.

Temel, çizmeyi eline alıp köyün ileri gelenlerinden Mehmet Ağa'ya götürmüştü. Her konuda bilgisi olan Mehmet Ağa'ya sormuş.

-Mehmet Ağa, bunu dereye buldum. Nedir bu?

Mehmet Ağa, çizmeyi eline almış, evirmiş, çevirmiş ve Temel'e dönmüş, "Bu, ya kazma kılıfıdır, ya da tren düdüğü" demiş!

Tabii, fıkrada bazı açık taraflar var. Tren düdüğünü tanıyan adam, çizmeyi nasıl tanımaz denilebilir ama fıkra bu. Bilmiyorum belki de yaşanmış bir hikâyedir. Fakat ne zaman birisi bilmediği konularda ahkâm keserse, bizim oralarda bu fıkrayı anlatırlar.

Türkiye'de siyasi parti, etnik grup, aşiret veya cemaat mensubu olmaktan başka hiçbir özelliği olmayan insanlar, eski Yunan tipi demokrasinin gereği olarak yönetimde söz sahibi olabiliyor ve bu yüzden insan hayatına bile malolan facialar yaşanıyor ya, her faciada, aklıma bu fıkra gelir!

Siyasi partilerin, birer kayırma, rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlık şebekesine dönüştüğü herkesin malumudur. Demokrasi diye uygulanan sistem, riyakârları, şaklabanları, yalancıları, düzenbazları, hırsızları ve

ne acıdır ki hainleri bile öne çıkarmakta, liyakat sahibi insanları aşağıya bastırmaktadır.

Bilmeyen, bilmediğini de bilmeyen, çizmeyi kazma kılıfı ya da tren düdüğü zanneden adamlar, ulaştırmadan sorumlu olursa, o ülkede her gün trafik kazaları yaşanmasından daha doğal ne olabilir! Türkiye'nin, enflasyonda da trafik kazalarında da dünya birincisi olması tesadüf değildir. İkisi de aynı sebebe; çizmeyi kazma kılıfı veya tren düdüğü zanneden adamların iktidar sahibi olabilmesine bağlıdır!

Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Öğretim Üyesi Yrd. Doç. Dr. Serhan Alkan İspirli, kara tren ezgilerini derlemiş, toplamış.

İspirli, "Kara tren bazen sevgilinin binip geleceği bir araç olur. Ancak genelde gelmeyişi ifade eder. Kara trenin gecikmesi kesindir, hatta gelmeme ihtimali vardır. Halkımız için tren düdüğü, kavuşmanın heyecanını, ayrılığı, gidip de dönmeyi, gelip de görmeyi yanık bir biçimde dile getiren seslerdir" diyor.

Malatya yöresine ait "Kara tren gelmez m'ola / Düdüğünü çalmaz m'ola" dizelerini hatırlatan İspirli, "Tren gelir hoş gelir/odaları boş gelir/lim lim güzel gel bize" türküsünde söylendiği gibi bütün trenlerin hoş, fakat odalarının dolu olmasını, beklenenlerin sağlıklı varmasını diliyoruz" diyor.

Bugün Türkiye treni hoştur, güzeldir de vagonlarının içi boşaltılmaktadır. "Trenlere sabotaj mı yapılıyor?" diye herkesin içinden geçen bir soru var biliyorum ama asıl büyük sabotaj Türkiye'ye yapılıyor, kimsenin umurunda değil! Türkiye treninin makinisti, daha partisini kurarken CFR'den gelen "Küreselleşmenin bir adı da şehirleşmedir. Ankara, yerel yönetimlere otonomi vermek ve milli hükümetin fonksiyonlarını yerel düzeyde merkezi olmaktan çıkarmak zorundadır. Dünya, bütün hükümetlerden bunu istemektedir" talebini parti programına geçirmiş ve bugüne kadar da bu yolda elinden geleni ardına koymamıştır! Sadece bu bilgi bile trenin raydan nasıl çıkarıldığını göstermektedir.

Peki ama küreselleşmenin şehir devletleri planını bile partilerinden elde edecekleri çıkarlar adına görmezlikten gelen, bunun Türkiye trenini rayından çıkaracağını, paramparça edeceğini önemsemeyen insanların, çizmeyi kazma kılıfı veya tren düdüğü diye tarif edersine, sözde kamu yönetimi reformunu savunmalarına, bu konuda uyarıda bulunanları koyun kaval dinler gibi dinlemelerine ne söylenebilir?

Ula ebir sol!

Olay, Maçka'nın Soğuksu Yayla Şenlikleri'nde yaşandı. Şenlikler dolayısıyla İstanbul'dan gelenlerle birlikte çevre köylerin halkı neredeyse hep oradaydı. Tabii bu kadar kalabalık toplanınca ilçe esnafı da yaylada

tezgâh kurmuş, akşama kadar satış yapmaya çalışmıştı. Hemen herkes halinden memnundu.

Akşama doğru yavaş yavaş herkes kendi köyüne veya ilçesine dönmeye başladı. Maçka esnafı da tezgâhlarını topluyor, kamyonetlere yüklüyordu. Yılda bir de olsa yayla yollarında trafik yoğunluğuydu. Dolayısıyla araçların dar yollarda manevra yapabilmesi için birisinin yardımcı olması gerekiyordu.

Kamyonetini geri almaya çalışan esnafa yardımcı olan bir köylü bütün gücüyle bağırıyordu:

-Sol yap, sol yap!

Kamyoneti kullanan kişi ise direksiyonu sağa döndürüyordu:

-Ula sol yap, sol yap!

Bütün bağırımlarının boşa gittiğini gören hemşehrim, bu defa şoföre şöyle seslendi:

-Ula ebir (öbür) sol, ebir sol!

Şoför, bu defa mesajı anlamış olacak ki, direksiyonu gerçekten sola kırdı!

Siz ne anlatmaya çalışırsanız çalışın, herkes kendi algılama düzeyinde meselelere bakabilir! Tabii, dinleyenin algılama düzeyi sizden üstünse, o takdirde, konuşmalarınız, karşı tarafa, hakkınızda bazı ipuçları verecektir!

Uzun zamandır, Türk halkı bir iç göç yaşadığı ve kendi gelenek ve göreneklerini kaybettiği, Türkçe üzerinde iyi veya kötü niyetle operasyonlar düzenlendiği, Türkçe veya Türk dili ve edebiyatı dersleri neredeyse ortadan kaldırıldığı, Batı kültürünün de ekonomisi ile birlikte saldırıya geçtiği ve artık medyada bile cehaletin prim yaptığı bir dönemde, insanların birbirlerini anlamaları iyice zorlaştı..

Bu anlaşma güçlüğü içinde, ideolojik grupların belkemiği de kırıldı! İdeolojiler elbette yerli yerinde duruyor ama bütün kültürel değerlerin katledildiği bir ortamda hepsinin cahil insanlar tarafından içinin boşaltılması kaçınılmazdı. Tabii, bu küreselleşme adlı projenin bütün insanlığa dayattığı yeni cahiliye döneminin eseridir ama kitleler de hıyar gösteren herkese, sorgulamadan, anlamadan bir avuç tuzla koşmaya başladı! Sonuçta bütün insanlık, bütün milletler, kendi kimliklerini, kendi şahsiyetlerini kaybetmeye başladı.

İdeoloji mensupları, inandıkları gibi yaşamayı beceremeyince, yaşadıkları gibi inanmaya başladı! Bu başkalaşım bütün gruplarda var! Fakat “Ula ebir sol, ebir sol” sahnesi, bana solda veya sağda bulunan aydınlarımızın içinde bulunduğu durumun fotoğrafı gibi geliyor!

Sol ve sağ kavramları da bize göre değildir ama yine de bütün dünyada sosyalizmin, kapitalizmin ve ikisi arasındaki sosyal demokrasinin belli ilkeleri vardır. Bu ilkeleri hiçe sayan insanların hâlâ solculuk, sağcılık veya sosyal demokratlık iddiasında bulunması ne kadar komik ve aynı derecede ne kadar hüznü vericidir!

Ülke, bir avuç hırsızın elinde dönüyor! Resmî şebekeler kurmuşlar ve milleti bugüne kadar soydukları yetmezmiş gibi bir de vatan topraklarını yabancılara satıyorlar!

Solcular, solun değerleri adına, sağcılar sağın değerleri adına gereğini yapsa, bu soygun, talan ve peşkeş sona erecek ama kimse üstüne düşen sorumluluğun gereğini yapmıyor!

Adam milliyetçiyim diyor ama millî hukuku, millî ekonomiyi, tarımı, hayvancılığı ortadan kaldıran ihanet yasalarının altına solcularla, kapitalistlerle birlikte imza atmış! Adam, İslamcılıktan muhafazakâr demokratiğe geçtiğini söylüyor ama resmen Türkiye topraklarını satıyor! Adam, sosyal demokratım diyor ama bütün bu olan biteni seyrediyor ve zina tartışmaları ile vakit geçiriyor!

Yahu, ortada bir fikir zinası var, niçin kimse bunun farkında değil?

İnsan, fikirde zina yapınca, ekonomide zina, dolayısıyla kültürde zina kaçınılmaz oluyor!

Maçkalı hemşehrim gibi, bütün solculara şöyle bağırasım geliyor:

-Ula ebir sol, ebir sol!

Veya sağcı olduğunu zannedenlere:

-Ula ebir sağ ebir sağ!

Trabzon'da satış rekorları kıran Amerikan gazetesi

1922 yılında New York Herald gazetesinin yöneticileri, tiraj raporlarına bakarken, Türkiye'nin Trabzon şehrinde tirajlarının 2200'ü bulduğunu tespit edince hayret eder. Çünkü gazetenin, ABD dışında dünyanın hiçbir şehrinde bu kadar tirajı yoktur!

Yöneticiler her hafta düzenli olarak gelen tiraj raporlarında önce heyecanla Trabzon'daki satış rakamlarına bakmaktadır. Tiraj düzenli olarak artmaktadır. Satışlar 2800'e kadar çıkınca, gazetenin sahibi, "Bu örnekten yola çıkarak, diğer ülkelerde de satışı artırabilir miyiz?" diye düşünerek bir müfettiş gönderir ve "Trabzon'a git, orada halkın niçin bizim gazeteye ilgi duyduğunu tespit et ve ayrıntılı bir rapor hazırla" talimatı verir.

Müfettiş, önce İstanbul'a, oradan da gemiyle Trabzon'a gider. Şehirde bir tur atar ama hiçbir yerde New York Herald gazetesine rastlamaz. Gazeteyi tanıyan bilen bile yoktur! Müfettiş, Trabzon'daki baş dağıtıcıyı bulur ve satış rakamlarından dolayı tebrik ettikten sonra, gazetenin nasıl bu kadar satıldığını sorar.

Dağıtıcı, müfettişe bir çay söyler, tabakasını açar bir de sarma sigara ikram eder ve şöyle der:

-İşte bu elinizde tuttuğunuz sigara sayesinde, Trabzon'da New York Herald gazetesinin satışları 2800'e çıktı.

Müfettiş, hayretle sigaraya bakar:

-Bu sigara sayesinde mi?

-Evet, dikkat ederseniz, sigara kâğıdının üzerinde İngilizce yazılar vardır. Bu sigara kâğıdı, 2800 New York Herald gazetesinin, sigara kâğıdı ebadında kesilmesi sonucu elde edilmiştir.

-Peki ama niçin sigara kâğıdı kullanmıyorsunuz da bizim gazeteyi sigara kâğıdı yapıyorsunuz?

-Savaştayız, sigara kâğıdı üretimi ile kim uğraşacak? Zaten sigara kâğıdı dışarıdan geliyordu. Şimdi o da durdu.

-Peki bu formül, nereden aklınıza geldi? Niçin başka gazeteyi değil de bizim gazeteyi kullanıyorsunuz? Türkiye’de gazete yok mu?

-Var var, olmaz olur mu? Ama bizim gazetelerin kâğıdı çok kalın ve sigara sardığınızda çok öksürtüyor! Bir Amerikalı, bu gazeteyi Trabzon’da otelde bırakınca, otelci sigara kâğıdı olarak kullanmış. Biliyorsunuz, sizin gazetenin kâğıdı gayet ince ve sigara kâğıdı olarak kullanılabilir niteliktedir. Bu sebeple benden rica ettiler. Ben de talepte bulundum. Gazetenizi her hafta düzenli olarak, İstanbul’dan getiriyor ve sigara kâğıdı imal edenlere teslim ediyorum!

Müfettiş, apar topar İstanbul’a oradan da New York’a döner.

Gazetesine nasıl bir rapor verdiğini bilmiyoruz!

Atatürk, kendisine küfreden Trabzonluyu neden affetti?

Savaş bitmiş, Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştur. Atatürk, Celal Bayar’ı ekonominin başına getirmiş ve “Senin için halkı doyurmaktır” demiştir. Kalkınma hamleleri sürmekte, demiryolları, köprüler, şeker fabrikaları yapılmakta, hatta uçak fabrikaları tasarlanmaktadır. Nitekim uçak fabrikası da yapılacaktır. Bu hummalı çalışmalar içinde sigara kâğıdı üretimi kimsenin aklına gelmez. Dolayısıyla sigara kâğıdı sıkıntısı devam etmekte, halk tütününü yine gazete kâğıdına sarmaktadır. Trabzon’daki dağıtıcı, ithalat sınırlandırıldığı için artık New York Herald gazetesi getirememekte, herkes sigara kâğıdı olarak yerli gazeteleri kullanmaktadır.

Trabzon’da bir kahvehanede, yeni sardığı sigarasından bir nefes çekip öksürmeye başlayan vatandaş, Atatürk’e küfretmeye başlar! Ankara’dakileri sadece kendi keyiflerini düşünmekle suçlar ve küfretmeye devam eder.

Kahvede bulunanlar milli kahramana küfredilmesine kızmıştır. Polise haber verirler ve adam yakalanır, tutuklanır. Tabii Adalet Bakanlığı’na da bilgi verilir.

Adam hakkında Cumhurbaşkanı’na hakaretten dava açılacaktır ama Atatürk’e bilgi vermek gerektiği düşünülür ve Adalet Bakanlığı Müsteşarı, koltuğunun altında bir dosya ile Gazi’nin huzuruna çıkar.

Atatürk sorar:

-Bu adam bana niçin küfretmiş. Sebebi nedir? Neye kızmış?

-Sigara kâğıdı bulamayıp, gazete kâğıdına sigara sardığı için kızmış efendim.

-Peki siz hiç gazete kâğıdı ile sarılmış sigara içtiniz mi?

-Hayır efendim, hiç içmedim.

-Ben içtim! Berbat bir şeydir. Adam haklı, derhal serbest bırakın!

NOT: Bu yaşanmış olayı, 1952 yılında, Muhittin Nalbantoğlu, Atatürk'ün maiyetinde bulunmuş emekli albay Mithat Ilgız'dan dinlemiştir.

Paraşuti aç uşağum!

Türkiye yönetiminin artık Türkler'in elinden çıktığını ve geri almak gerektiğini belirtiyoruz ama hala çok insan durumun farkında değil!

Sanki, askeri bir tatbikattayız da, tatbikat bitince, ölü numarası yapmayı bırakıp ayağa kalkacakmışız gibi herkes, “Dur bakalım daha ne olacak?” diye bekliyor!

Temel ile Dursun bir gün paraşüt tatbikatına katılmışlar. Uçaktan atlama sırası onlara gelmiş ve kendilerini boşluğa bırakmışlar. Temel'in paraşütü açılmış ancak Dursun'un ki açılmamış.

Dursun Temel'e seslenmiş:

- Ula Temel bu meret açılmayı daa!..

- Ula Tursun yedek paraşüti aç uşağum!

Dursun yedek paraşütü açmaya çalışmış fakat o da açılmayınca tekrar Temel'e seslenmiş:

-Ula Temel bu da açılmayı.

Temel, cevap vermiş:

- Boşver uşağum nasıl olsa tatbikattayız...

Tatbikatta olmadığımızı anlatsak bile, toplum başka yönlelere şartlandırılıyor. Dolayısıyla tepkiler de bu bu şartların ürünü oluyor ve hiçbir işe yaramıyor!

Eşeklerin duası

Kasabanın semercisi ölmüş. Yeni gelen semerci işin acemisiymiş. Yaptığı kötü semerler yüzünden bütün eşeklerin sırtı yara olmuş. Eşekler başlamış semercinin ölmesi için dua etmeye. Sonunda dualar kabul olmuş. Semerci ölmüş. Ne var ki yerine gelen daha da acemiymiş. Eşekler yeniden duaya başlarken biri demiş ki:

-Yahu arkadaşlar anlaşıldı ki semercinin iyisi gelmeyecek. Semerci ölsün diye dua etmenin anlamı yok!

-Peki ne yapalım?

-Tanrı'ya bizi eşeklikten kurtarması için dua edelim!

Tabii fıkra bu ama ülkeyi yöneten güçlerin halka eşek kadar değer vermediği kesin! “Türkiye’nin bankaları, finans kuruluşları, bütün ekonomisi, tarımı ile hayvancılığı ile batırılmış ve ABD, AB ve İsrail kontrolüne girmiş, açlık başlamışken, bu arada İstanbul Menkul Kıymetler Borsası’nın hisselerinin yüzde 35’i Citibank’a ait olmak üzere yüzde 80’i yabancı sermayedarın elindeyken hala medyadan saatlerce borsa haberleri veriliyor, yorumları yapılıyor.

ABD ve Avrupa sermayesi, IMF ve Dünya Bankası vasıtasıyla verdiği paraları, borsa, faiz ve diğer vasıtalarla geri alıyor. Ekonomi yazarları bunları yazmıyor, çünkü düzenlerinden memnunar, iyi para kazanıyorlar.” Çalıştıkları gazetelerin gelir kaynakları da aynı sermaye çünkü!

Halk, saatlerce televoleleri ve futbol tartışmalarını izlerken bu arada, topraklar yabancılara satılıyor, GAP ve KOP (Konya Ovası) arazileri, Resmi Gazete ilanıyla İsrail’e açılıyor, kimseden çit çıkmıyor.

Kürkün nankörlüğü!

Bektaşî fıkralarını hepimiz severiz. Dursun Yıldırım, 1975 yılında “Türk Edebiyatı’nda Bektaşî Tipine Bağlı Fıkralar”ı doktora konusu olarak araştırmış ve bu tezle doktor olmuş.

Ramazan dolayısıyla işte o kitaptan birkaç fıkrayı paylaşalım:

Fıkraların birincisini bulunduğu makam ve mevkiyi hazmedemeyip, sağa sola caka satan veya makamına dayanarak çizmeyi aşanlara ithaf edelim:

Zengin, mağrur ve o derece de ahmak bir adam, yeni aldığı kürkü ile iftiharla dolaşmaya başlamış.

Adamın bu durumunu gören bir Bektaşî, tahammül edemeyerek demiş ki:

-Efendi, arkanızdaki kürk ile iftihar etmeyiniz. Çünkü onun pek nankör olduğu malumdur.

Kürkün nankörlüğünü anlamayan adam sormuş:

-Anlayamadım, kürk nasıl nankör olabilir?

-Malum ya, bu kürk sizin arkanıza gelmeden önce bir tilkinin sırtında idi. Senelerce orada kaldığı halde tilkiyi bir türlü hayvanlıktan kurtaramadı.

Kartvizit bırakanlar

Ahbablarından biri bir gün Bektaşî babasını çalıştığı iş yerinde ziyaret etmiş ama kendisini bulamamış. Bektaşînin masasında kalın bir toz tabakası gören adam, parmağıyla masaya “eşek herif” diye yazmış, bırakıp gitmiş.

Birkaç gün sonra babayla yolda karşılaşmışlar:

-Geçen gün sizi ziyarete geldim. Maalesef sizi bulamadım.

Baba, “eşek herif” diye yazanın bu adam olduğunu anlayınca cevabı yapıştırmış:

-Evet malumatım var. Hatta masanın üzerine kartvizitinizi bırakmışsınız!

Tabii, kimileri kartvizitlerini elden verir, kimileri, köşelerinde, kimileri internet sitelerinde yayınlar! Hepsine saygıyla sunulur.

Evliyanın şefaati

Bektaşî canlarından birine, avcı dostlarından biri, kuş tutmak için bir usta şahin vermiş. Bektaşî şahini alıp bir gün kıra gitmiş. Ormanda bir üveyik görünce şahini salıvermiş. Şahin hemen yetişip pençeleyerek kuşun gövdesini yemiş, kafasını getirmiş. Usta şahinin bu fena huyunu gören Bektaşî'nin canı sıkılmış. Olayı bir tanıdığına anlatırken, orada bulunan bir adam müdahale etmiş:

-Aman dedem, demiş, hayvanın yıldızı değişmiş. Yıldızı değişince huy da değişir. Bir evliya türbesine adak adarsan iyileşir!

Bektaşî, bu söz üzerine bir mum ve biraz yağ alarak türbeye gitmiş, şahinin iyi huylu olmasını niyaz etmiş.

Birkaç gün sonra tekrar kıra giden Bektaşî, havada büyük bir kuş görünce şahini yine salıvermiş. Şahin kuşa yetişmiş, havada bir müddet çarpışmışlar, derken Bektaşî'nin önüne bir kuş düşmüş. Bir de ne görsün, şahinin başı değil mi! Meğer havadaki kuş, şahinin başını koparıp atmış!

Bektaşî şahinin kafasını almış, adağını götürdüğü türbeye gitmiş. Şahinin başını sandukaya fırlattıktan sonra şöyle demiş:

-A iki gözüm devletlim! Çok büyük zatsın ama ne yapayım ki lafi kuyruğundan anlıyorsun!

Ulan pezevenkler!

Bazı terbiyesizler Bektaşîlere “pezevenk” diyormuş. “Yapmayın, etmeyin” diyenlere de pezevenk kelimesinin, yol gösterici anlamına geldiğini, Bektaşîlerin kendilerine bu vasfın verilmesinden hoşlandığını söylerlermiş!

Uzunçarşı esnafı, o zamanlar bir takım külhanbeylerinden mürekkepmiş. Akşamları ihtiyar bir Bektaşî Uzunçarşı'da ağır ağır yokuşu çıkarken, arkasından bağırırlarmış:

-Bizim pezevenk geçiyor!

-Uğurlar olsun koca pezevenk!

Bektaşî, bu küstahlığa hiç aldırmadan yokuşu çıkar, evine gidermiş.

Bir akşam, yine zenbilini sırtına vurmuş. İki taraftan laf atan esnafın arasından ağır ağır geçtikten sonra yokuşun başında durmuş. Geniş bir nefes aldıktan sonra elini şakağına dayamış. Sesinin bütün kuvvetiyle bir nara atmış:

-Ulan pezevenkler!

Narayı duyanlar, derhal dükkânlarından fırlamış. Ne oluyor diye yokuşun üst başında duran ve alaylı alaylı gülen Bektaşî'ye bakmışlar.

Bektaşî kalabalığa birkaç saniye daha baktıktan sonra seslenmiş:

-Yahu amma da çokmuşsunuz!

Böyle lafa böyle cevap!

Bir gün mecliste, memuriyete yeni girmiş olan birinden bahsedilip, kimisi lehinde, kimisi aleyhinde konuşurken, ileri gelenlerden birisi kestirip atmış:

-Yahu ne uzatıyorsunuz. O adam eşeğin biridir.

Bektaşî de tartışmayı dinliyormuş. Hemen atılmış:

-Öyleyse siz de bir memuriyet talep ederseniz, alınırsınız. Hemen müracaat ediniz!

İte muska yazılır mı?

Sıvas'ın Divriği kazasının bir köyünde Gani Baba isminde bir zat, bir Bektaşî tekkesi açmış ve etrafına kalabalık bir kitle toplamıştı. Gani Baba'nın şöhreti günden güne yayılıyordu. Sarı Çiçek Yaylasının en ücra köşelerine çekilip derebeyi saltanatı süren aşiret reisleri bile ona karşı büyük bir hürmet besliyor, zaman zaman ziyaretine geliyorlardı.

Arapkir civarında Maraş yakınlarına kadar yayılmış olar meşhur Atma aşiretinin reisi Battal Bey isminde bir zat vardı. Bu adam da Gani Baba'nın kerametine inananlardandı. Günün birinde Battal Bey'in koyun sürülerini bekleyen koca çoban köpeklerinden biri hastalandı. Yapılan ilaçlar fayda etmedi. Battal Bey, son derece üzgün bir halde düşünürken birden bire aklına Gani Baba geldi. Derhal, hasta köpeği bir hayvanın sırtına yüklettirdi. Yanına semiz bir koyun katarak adamlarına teslim etti; "Bunları Baba erenlere götürün. Köpeğe bir muska versin. Koyunu da kessin, afiyetle yesin" dedi.

Battal Bey'in adamları, köpekle koyunu tekkeye götürüp Gani Baba'ya teslim ettiler. Battal Bey'in söylediklerini de söylediler. Gani Baba oturdu, hemen bir muska yazdı. Köpeğin boynuna taktı. Hasta hayvanı Battal Bey'e gönderdi.

Aradan birkaç gün geçti. Köpek tamamen iyileşti. Battal Bey'in de keyfi yerine geldi.

Bu mesele, Divriği kazasında fena akisler yaptı. Divriği kadısı, olayı duyar duymaz, hiddetle, "Vay zındık herif vay! Köpeğin boynuna muska asmış ha? Bu dinsiz Bektaşî'nin katli vaciptir" diye bağırıp çağırmaya başladı. Hızını alamayıp kağıda keleme sarıldı ve "Burada Gani Baba isminde bir zındık türemiştir. Kuran ayetlerinden muskalar yazıp

köpeklerin boyunlarına takıyor. Bundan dolayı halk galeyan halindedir. Bu herifin derhal şeriata göre icabına bakılmazsa, çok fena neticeler meydana gelecektir” diye resmi bir yazı yazdı ve İstanbul’a, şeyhülislama gönderdi.

Dönemin şeyhülislamı Dürrizade Abdullah Efendi idi. O da yazıyı okur okumaz hiddetlendi. Derhal Gani Baba’nın katline fetva vermek istedi. Fakat Sultan Hamid’in de iradesini almak için Divriği kadısının yazısını saray baş kâtibine gönderdi.

Sultan Hamid, kadının yazısını dikkatle okudu, bir anlam veremedi, “Derhal bir heyet gitsin, meseleyi tahkik etsin. Eğer Divriği kadısının sözleri doğru ise o Bektaşî babası muhafaza altında İstanbul’a getirilsin” diye emretti.

Saray ve hükümet memurlarından, ayrıca şeyhülislamın seçtiği ulemeden bir heyet oluşturuldu, Divriği’ye gönderildi. Soruşturmaya girişildi.

Divriği kadısı yana yakıla meseleyi bir de heyete anlattı:

-Daha birkaç gün önce o taraflardan gelenleri sorguya çektim. Muska, hâlâ köpeğin boynunda asılı imiş. Bundan daha kuvvetli bir delil mi olur? Bu herif, mutlaka şer’an katledilmelidir!

Heyet başkanı, Battal Bey’in köyüne zaptiyeler gönderdi, köpek getirildi.

Muska, hakikaten köpeğin boynunda idi!

Derhal, kaymakamın odasında bir meclis kuruldu. Divriği kadısı tarafından resmi yazıyla şeyhülislama bildirilen muskanın, köpeğin boynuna asılı olduğuna dair bir zabıt tutuldu. Sonra büyük bir merak ve heyecanla açılan muska okundu. Köpeğin boynundan çıkarılan kâğıtta, şu satırlar bulunuyordu:

“Tamah ettim etine,
Muska yazdım itine;
Tutarsa da ipime;
Tutmazsa da ipime!”

Sultan Hamid, Gani Baba’yı hoş karşıladı, sohbet etti ve açık sözlü bir adam olduğunu görünce şöyle dedi:

-Baba erenler, Herkes dünyada zengin olmak, mesut bahtiyar yaşamak ister. Bu hususta sen ne düşünüyorsun, dünya saadeti nedir?

Gani Baba gevrek gevrek gülerek cevap verdi:

-Padişahım, dünyanın en büyük saadeti, iştihâ ile yemek yemek ve yediğini de rahat rahat defetmektir.

Sultan Hamid, bu sözleri duyunca şaşırды. Çünkü kendisi gayet iştahsız yemek yer, buna rağmen kabızlık çekерdi.

Bu yüzden Baba’ya hak verdi ve “Söyle bakalım benden ne istersin?” dedi.

Gani Baba, “Biliyorsun Padişahım. İtlere muska yazıp geçiniyordum. Kendi şahsım için bir şey istemem. Ama İncesu köyündeki araziye tekkem

için verirken sevaba girersen” diye cevap verdi.

Bir aralık bu arazi yüzünden Gani Baba ile İncesulular arasında bir ihtilaf çıkmış.

Gani Baba, bu köylülere, “Bre herifler, Ben o toprakları, koskoca Padişah’a yedirmekle sı...yı öğreterek aldım” dermiş.

Kimileri bu dünyada Gani Baba rolündedir, kimileri Divriği kadısı! Bu işlerde itin bir sorumluluğu yoktur.

Eyvallah imanım

Rumeli’de zengin, iyiliksever ve kapısı herkese açık bir ağanın konağına bir gün misafir olarak bir hoca ile bir Bektaşî dervîşi gelmiş.

Konak sahibi, her ikisini de büyük hürmet ve ikramla ağırlamış. O gece ikisi de konakta kalmış.

Ertesi sabah, ağa, gitmeye hazırlanan misafirleri odasına davet etmiş. Kahveler içildikten sonra ağa sormuş:

-Hoca efendi, zat-ı alileriniz tütün içer misiniz?

-Estağfurullah efendim, o mekruhtur.

-İşret eder misiniz?

-O nasıl şey efendim? Katiyen, harama hiç takarrüb eder miyim?

-Kadınlarla bir münasebetiniz var mı?

-Estağfurullah, yalnız zevcem ile.

-Hiç çalgı falan?

-Neuzu billah efendim. Böyle şeyleri lisanınıza almakla günaha giriyorsunuz?

Ağa bu defa Bektaşî’ye dönmüş:

-Baba, siz tütün içer misiniz?

-Eyvallah imanım.

-İşret eder misiniz?

-Eyvallah imanım.

-Kadınlarla münasebetiniz?

-Eyvallah imanım.

-Çalgı falan dinler misiniz?

-Eyvallah imanım.

Bunun üzerine ağa kâhyasını çağırarak, hoca efendiye on ve babaya ise elli lira vermesini emretmiş.

Hoca bu tabloya çok bozulmuş:

-Efendim, bu bana hakarettir. Benim gibi bir alim ve fazıl zata on lira emrettiğiniz halde böyle bir zındığa elli lira veriyorsunuz. Bu nasıl olur?

Ağa gülerken cevap vermiş:

-Hoca efendi, zat-ı alileriniz tütün içmez, işret yapmaz, mahbube ve çalgılarla ilgisi olmayan bir zatsınız. Dolayısıyla fazla masrafa da

ihtiyacınız yoktur. Fakat baba, tütün, dem parasına, mahbube ve çalgı masrafına ve daha birçok şeye ihtiyaç duyar, dolayısıyla daha fazla paraya lüzum görülür. Binaenaleyh, biz de bu cihetleri nazarı dikkate alarak öyle emrettik!

Mehmet Ali Paşa'nın kulu

Bir Bektaşî dervîşi, yayan olarak Hicaz'a gitmek ister. Hazırlığını yapıp yola düzülür. Yolculuk günlerce, aylarca devam eder. Gündüzleri yollarda, geceleri ise dağlarda, kırlarda, su başlarında geçiren Bektaşî, yorgun ve bitkin bir halde Mısır'a kadar gelir. Şehirde kalacak bir yer ararken, Mısır hidivi Mehmet Ali Paşa'nın sarayı önüne gelir, kapının önünde durur. Hayran hayran sarayı seyrederken, o sırada bir gürültü kopar, kapıcılardan biri üzerine saldırır, "Çekil be herif" diye Bektaşî'yi kolundan tutup bir tarafa savurur.

Bektaşî neye uğradığını şaşırır. Niçin kovulduğunu düşünürken birden sarayın kapıları açılır. Parlak ve sırmalı elbiseler giymiş, oynak bir ata binmiş olan bir adam ağır ağır kapıdan çıkar, yerlere kadar eğilen halkın selam ve ihtiramlarına önem bile vermeyerek mağrur bir eda ile geçip gider. Bektaşî merak eder. Geçen adama selam duranlardan birine yaklaşır:

-Kimdir bu zat.

-Mehmet Ali Paşa'nın kullarından biridir.

Bektaşî bir an düşünür. Kendi perişan kıyafetine şöyle bir göz gezdirir. Hemen ellerini semaya kaldırır:

-Hey Allah'ım. Ben ki senin kulunum. Bir benim halime bak, bir de Mehmet Ali Paşa'nın kulu olan herifin kıyafetine bak.

Kırk Bir Deliler!

Çukurova Üniversitesi'nden Prof. Dr. Erman Artun, Kıbrıs'ın yerel fıkra tipi "Kırk Bir Deliler"i araştırmış, fıkraları derlemiştir. İki fıkra şöyle:

Kırk bir deliler sakallı bir Bektaşî'den yedikleri dayağı bir türlü unutamadı. Sakallı adamı aramaya gittiler. Yolda önlerine bir hoca çıktı, çobanla konuşuyordu. Hoca sordu:

-Niçin camiye gelmiyorsun?

Çoban :

-Abdest almayı, namaz kılmayı bilmem.

Hoca:

-Ben sana tarif ederim, karşıda gölek var git, suya batıp çık.

Deliler de çobanın peşine düştüler, göleğe gittiler, hep birlikte yıkandılar. Giyinip hocanın yanına geldiler.

Hoca:

-Haydiyin camiye.

Hoca önde, Kırk Bir Deliler ve çoban arkada camiye girdiler.

Hoca: Şöyle sıra sıra dizilin.

Hoca Kırk Bir Deliyi ve çobanı safta dizdi. Ardından da:

-Benim her söylediğimi siz de söyleyecek, yaptığımı yapacaksınız.

Deliler ve çoban hep bir ağızdan:

-Peki hoca Efendi.

Hoca başa geçti, çoban ve deliler hocanın ardında saf tuttu. Hep birlikte namaz kılmaya başladılar. Çobanın kavuğunun püskülü vardı, eğilip doğruldukça kavuğun püskülü hocanın değmemesi gereken yerine değdi. Bir iki derken hoca utancından eğilip büzüldü, bir adım öne gitti, çoban da bir adım öne çıktı. Namaz devam etti fakat sonunda çobanın kavuğunun azizliğine dayanamadı. Hoca namazı yarım bırakarak çobanın ensesine bir tokat indirdi. Çoban da tokadı yer yemez en yakınındakine bir tokat vurdu. Deliler de sırayla birbirini tokatlamaya başladılar. Hoca içerideki kıyameti görünce camiden dışarı atıldı. Kırk Bir Deliler de hep birlikte dışarıya çıktılar. Hoca sinirinden tir tir titriyordu.

-Ben ne yaparsam onu yapacaksınız demedim mi ?

Bu söz üzerine Kırk Bir Deliler sırayla hocanın ensesine birer tokat attılar. Hoca can havliyle var gücüyle bağırdı:

-Namaz bitti, tokat bitti.

Delilerin en akıllısı:

-Şimdi ne yapacağız.

İçlerinden biri:

-Sakallıyı bulmaya gidelim .

Bu söz üzerine Kırk Bir Deliler yeniden yola koyuldu.

Kırk Bir Deliler köylerindeki imamla tartışıp kavga ettiler. İmamın canı çok sıkıldı:

-Ben bu insanlara imamlık etmem.

Hoca öfkeyle köyü terketti ancak dalgınlıkla caminin anahtarını da birlikte götürdü. Köy imamsız kalınca delilerin en akıllısı:

-İmam Efendi kaçtıysa kaçtı, ne yapalım. Onun yerine ben imamlık yaparım, yeter ki caminin kilidini açabilelim.

Kırk Bir Deliler :

-Doğrudur, okuduğu ne ki ! İki elham bir kulhuvallahi. İmam efendiden senin fazlan var, eksiğin yok.

En akıllıları:

-Öyleyse handa toplanalım, kilidi nasıl açacağımızı tartışalım, diye konuştular.

Deliler hanın büyük odasında toplandılar, tartışmaya başladılar. Bu sırada büyük bir fırtına koptu, hanın kapısı kapandı. Deliler içeride kaldılar, odadan dışarıya nasıl çıkacaklarını tartışmaya başladılar. Kimsenin aklına kapının mandalını kaldırmak gelmedi. Her kafadan bir ses çıkıyordu. En akıllıları:

-Kapıyı fırtına kapattı, bekleyelim adamsa adamlığını yapacak, kapattığı gibi açacak.

Aradan saatler geçti, fırtına çıkmadı, acıktılar, susadılar, sonunda tavanı delip çıkmaya karar verdiler. Birbirlerinin omuzlarına bastılar, düşe kalka odanın kiremitlerini kaldırdılar. Birbirlerini dama çekmeye başladılar. Onlar dama çıka dursunlar, karıları merak edip çocuklarını aramaya gönderdiler. Çocuklardan biri de hana gitti. Büyük odanın mandalını çevirip kapıyı açtı, birbirlerinin enselerine binmiş insanları görünce korkup kaçtılar. Kapı açıldı rüzgâr içeri girdi. Kapının açıldığını gören Kırk Bir Deliler birbirlerinin omuzlarından patır patır atlayıp kapıdan çıktılar. İçlerinden en akıllısı:

-Deli fırtına, ne işin vardı da bizi bu kadar beklettin?

İpin ucu nerede?

Türkiye’de hatta bütün dünyada siyaset gölge oyunu gibi! Biz hep birlikte perde önünde oynayanları seyrediyor ve onlar hakkında değerlendirmelerde bulunuyoruz. Kuklaları bırakıp, kuklacıları sorgulamaya niyetlendiğiniz zaman başınız derde girmeye başlıyor.

Geçmişte bu tür durumlar fıkralarla anlatılmış. Gerçi meramımızı anlatabilmek için fıkralara ihtiyacımız yok ama en azından hukuki sorumluluktan kurtarıyor!

Çoğunu Elazığlı Akın İzât’ın derlediği fıkraları, herkes dilediği gibi yorumlayabilir:

Yeni mezun hoca ilk defa vaaz verecektir. Camiye gider ve vaaza başlar. Konuşmasının bir yerinde “gaile” diye bir kelime kullanır. Bu sırada cemaatten biri kalkıp yanlış olduğunu söyler. Bunun üzerine hoca ilk söylediğini değiştirir ve “gaele” der. Aynı adam tekrar yanlış olduğunu söyler. Hoca bu kez “gaeile” der. Aynı şahıs tekrar yanlış olduğunu söyler.

Bu bir kaç kez böyle sürüp gider. Sonunda: Hoca itiraz eden adamı çağırır ve adama:

“Bak kardeşim, tamam anladık yanlış. Ama cemaatin içinde ayıp oluyor” diyerek cebinden bir makara ip çıkarır, bir ucunu ayağına bağlar, öteki ucunu da adama verir, “Bir kelimeyi yanlış söylersem sen ipin ucunu çekersen, ben de anlarım ve düzeltirim” der.

Hocayla adam anlaşır. Adam yerine oturur. Hoca vaaza yeniden başlar, bir süre sonra adam ipi çeker. Öyle ki her kelimeye ip çekilmektedir.

Hoca yine dayanamayıp adamı çağırır ve makarasını alıp cebine koyarak dışarı çıkar. Bunun üzerine cemaatin önde gelenleri, hocaya, “Hocam nereye, daha vaaz bitmedi, hem daha namaz da kılmadık” der.

Hoca ise acı bir yüz ifadesiyle,”Kusura bakmayın ipin ucu puştun elinde” der ve camiden ayrılır...

Niye gavuşmi?

Elazığ'ın Palu ilçesinde bir kişi borcunu ödeyemeden ölür. Alacaklı olan Palulu son derece kızgındır. Nereye gitse ölen adama küfür etmektedir. Arkadaşları Paluluya:

“-Ula gardaşım ayıptır. Niye küfür edisin? Nasıl olsa gavuşmi” der.

Palulu biraz düşünür ve:

“-Ula siz ölenin arhasından Fatiha ohuyup, elizi yüzüze sürisiz, o gavuş de, benim ettiğim küfürler niye gavuşmi?” diye cevap verir.

Ele bir laf ettin ki!

Elazığ'da adamın biri kahveye girer ve oyun oynayanlara hitaben:

“Hop abiler, bi dakika. Hanımından gorhanlar ayağa gahsın” der.

Anı bir gürültüyle herkes ayağa kalkar. Bir kişi hariç. Soruyu soran adam, oturan adama yaklaşır:

“Helal olsun be, deliganlı adammışsın. Harbiden sen hanımından korkmaz mısın?”

Adam nefes nefesedir. Heyecanı biraz geçince konuşmaya başlar:

“Yav gardaşım ele bi laf ettin ki, dizlerim kırıldı, galhamadım.”

Eşek nasıl kalkar?

Palu'da bayram arifesi, millet alışveriş yapmaktadır. Yani çarşı oldukça kalabalıktır. Bu kalabalıkta eşiğin biri yüküyle birlikte yolun ortasına yığılır. Bütün çabalara rağmen eşek yerinden kaldırılamaz. Trafik allak bullak olmuştur. Derken iş kaymakama intikal eder. Kaymakam sorar:

“-Ne oldu, bu kalabalık ne, anarşi mi var?”

“-Yok kaymakam bey. Bu eşek yere yatmış kalkmıyor.”

Kaymakam olayı dinledikten sonra eşiğin veteriner hekim tarafından öldürülmesini ve belediyenin ilgilenmesini ister. Eşiğin sahibi ise bütün varlığının bu eşek olduğunu anlatmaya çalışır. Bu arada yaşlı, eli ayağı titreyen biri kalabalığın arasından yaklaşır. Şöyle etrafına bir bakar ve sorar:

“-Ne oluyor burada gardaş?”

Bir görevli cevap verir:

“-Amca eşek yatmış kalkmıyor. Sen karışma, kaymakam bey zaten sinirli.”

“-Bi dakika canım, ben şimdi onu kaldırmasını bilirim.”

Yaşlı amca eğilip eşiğin kulağına bir şeyler fısıldar. Eşek ani bir refleksle kalkıp kaçır.

Kaymakam şahit olduğu olaya çok şaşırır ve hemen yaşlı adamı çağırıp sorar:

“-Amca siz bu eşeğe ne dediniz? Ermiş misiniz ki bu eşek hemen kalkıp kaçtı? Yoksa okuyup üflediniz mi? Ne yaptınız söylesenize.”

Yaşlı amca mütevazı bir tavırla kaymakama cevap verir:

“-Gaymakam bey, öncelikle ben kendimi tanıtayım. Ben emekli bir nüfus memuruyum. Adım Ali Şimşek. Eşeğe dedim ki ‘Ülen eşşekoğlueşşek, adam gibi gahip cehennem olisen ol, yohsa vallahi de billahi de böğünden tezi yoh, seni Palu nüfusuna kaydedecem.’ Eşek bunu duyunca hemen gahip kaçtı.”

Muaviye’nin robotları!

Hasan Pulur’un “Kıssadan hisse” başlıklı bir yazısı var. Bir gün bütün köşe yazarları ortak bir karar alsalar ve yazının Hz. Ali ve Muaviye ile ilgili bölümünü aynı gün köşelerinde yayınlasalar az gelir:

İslamiyeti en geç kabul edenlerden Muaviye Şam’da, Hazreti Ali ise Kufe’de validir, aralarında anlaşmazlık vardır, savaş çıkmak üzeredir.

Bir gün, bir deveci, yüklediği mallarla Kufe’den Şam’a gelir, açıkgozün biri deveye sahip çıkar:

“Bu dişi deve benimdir!”

Kufeli kendisinden emindir, çünkü devesi erkektir.

Sorun Muaviye’ye kadar yansır; halk bir meydana toplanır; Muaviye “Bu dişi deve benimdir!” diyen Şamlıya sorar:

“Bu dişi deve kimindir?”

“Benimdir!”

Muaviye de onaylar:

“Evet, bu dişi deve Şamlınıdır!”

Sonra halka sorar:

“Bu dişi deve kimindir?”

Hep bir ağızdan cevap verirler:

“Bu dişi deve Şamlınıdır!”

Kufeli neye uğradığını anlayamaz, şaşkın şaşkın bir kenarda dururken Muaviye çağırır:

“Bana bak, ben de, sen de biliyoruz ki, bu deve erkektir... Kufe’ye dönüşte Ali’ye de ki, Şam’da öyle bir ahali var ki, erkekleri de dişileri de, onların cinslerine değil, Muaviye’nin ağzına bakarak söylüyorlar, o dişiye erkek dese, ya da erkeğe dişi dese, hepsi ona itaat ediyor. Var git Ali’ye söyle ayağını denk alsın!”

Fasulye yemeye razı olduktan sonra..

Akif Coşkun ise, “robot insan” tipine karşı “kişilikli insan” modeli olarak örnek gösterdiği Mehmet Akif Ersoy’u anlatıyordu:

“Seferberlik zamanıydı, Mehmet Akif bir arkadaşı ile birlikte oturmuş, kuru fasulye yiyorlardı. Hükümet erkânından biri çıkageldi. Selam verip

yanlarına oturdu. Mehmet Akif’e yazılarında kullandığı dilin ağır olduğunu, yazılarında bu derece ileri gitmemesi gerektiğini nazikçe söylemek istedi. Büyük şair hiddetlenmişti; ‘Nazırına söyle; kendilerini düzeltsinler. Bu gidiş devam ettikçe beni susturamazlar. Ben fasulye aşısı yemeye razı olduktan sonra kimseden korkmam’ dedi. Şairi yakından tanıyanlar, onun bükülmez bir şahsiyeti olduğunda hemfikirdiler.”

Korkan insanlar totaliter yönetime kapı açar

Erich Fromm, “Özgürlükten Kaçış” kitabında sorguluyor:

“Çağdaş insan için özgürlüğün anlamı nedir? İnsan neden kendi özgürlüğünü diktatörlerin eline bırakmakta ve bir robot gibi yaşamaya razı olmaktadır? Özgürlüğüne sahip çıkamayan insan, biyolojik olarak bir canlı olmasına karşın, ruhsal açıdan bir robot gibidir. Zihinsel ve duygusal yetenekleri körelmiştir, canlı değildir artık. Yeni ve kalıcı hiçbir şey üretemez. Hayata karşı tam bir açıklık içinde olmasına karşın uzak durur ondan, kaçır. Çünkü davranışları ve kararları kendisine ait değildir. Onu, dışındaki güçler yönlendirmektedir. Hoşnutluk ve iyimserlik maskesinin altında mutsuz ve endişeli bir insan gizlidir. Çağdaş toplumlarda birey, kendi yazgısıyla başbaşa bırakılmakta, bu da kendisine korku ve güçsüzlükten başka bir şey getirmemektedir. Kendini içinde yaşadığı dünyadan ve toplumdan soyutlanmış duyan bireyler gittikçe çaresizleşerek yeni diktatörlüklere, totaliter yönetimlere verimli bir zemin oluşturmaktadır.”

Herkes kahramanlığı başkasından bekliyor

Aslında herkes biliyor ki, insan kendi nefesine yenik düşmüştür. Makam, sosyal mevki veya ekonomik güç peşinde olan ve hayatta başarmanın bunlara sahip olmak anlamına geldiği şartlanması ile yetişmiş insan, kendi kişiliğini siyaset pazarına çıkardığının farkındadır.

Hani, “Egemenlik elden giderken niçin kitleler sokağa dökülmüyor” diyoruz ya; herkes ne yapılması gerektiğinin bilincindedir de kahramanlığı başkasından bekliyor!

Ne zamana kadar sürer bu teslimiyet?

Allah, herkesin yüreğine ateşi düşürdüğü zamana kadar!

Katırın istediği yere gidenler!

Nasrettin Hoca fıkralarının her biri büyük ibretlerle doludur. Nitekim Nasrettin Hoca fıkralarının tasavvuf açısından izahını yapan bir Emre var! Bu fıkraları, herkes kendi meşrebine göre yorumlar.

Hoca, bir gün dik başlı bir katıra binmiş; hayvan alabildiğine koşturuyormuş. Hoca, katırı zaptetmeğe çok çalışmış, fakat becerememiş.

Katır dört nala giderken, durumu gören arkadaşlarından biri Hoca'ya seslenmiş:

-Hocam nereye böyle?

Hoca, katırın üzerinde durmaya çalışırken cevap yetiştirmiş:

-Katırın istediği yere!

Türkiye'de, ekonomik gücü ellerinde tutmaları küresel işgalcilerle işbirliğine ve siyasi gücü kontrol etmeleri kendilerine o yetkiyi verenlerin bütün taleplerini yerine getirmelerine bağlı bulunanlar, tıpkı Nasrettin Hoca gibi dört nala giden, dizginlerinden boşanmış bir katıra binmiş gibi! Katır bir tökezlese, yardan aşağı yuvarlanacaklar!

Tabii, bütün güçleriyle katırın sırtında durmaya çalışıyorlar, bu yüzden güçlümüş gibi görünüyorlar. Gerçekte güçleri, Nasrettin Hoca'nın katırın üstündeki gücü kadardır!

Ama bir yandan da katırın istediği yöne gitmek mecburiyetindeler. Katırı bir zaptedebilseler, belki yeniden normal bir insan olacaklar; İslamcı iseler yine İslamcı, milliyetçi iseler yine milliyetçi, sosyalist iseler yine sosyalist olacaklar ama artık katırın insiyatifine bağlıdırlar.

Katır kim?

Küresel politikalar!

Bütün Asya'nın Hıristiyanlaşması için önce Anadolu'nun ele geçirilmesi gerektiğini bilen küresel güç merkezleri, artık birbiriyle ittifak yapıyor. Ortodoks dünyası ile Katolik dünyası arasında sıcak ilişkiler kuruluyor. Çünkü hedefleri aynı!

Diğer taraftan, bakıyorsunuz ki, ABD ile AB'nin Türkiye'den talepleri de aynı. Çünkü onların da hedefleri ortak!

"Küreselleşme" sloganı, hepsinin bu coğrafyaya gönderdiği katır oluyor! Katıra binen, fikri varsa fikrini, ahlakı varsa ahlakını, kimliği, kişiliği varsa kimliği ve kişiliğini kaybediyor, programlanmış katır nereye sürüklerse oraya gidiyor!

Kendileri farkına varsın veya varmasın, dışarıdan kurulmuş bir katıra bindikleri yetmezmiş gibi, katırı kurgulayanların talimatı ile pırıl pırıl Türk gençlerini de terkilerine almaya, otobüslere doldurup, Türkiye'nin bağımsızlığı için mücadele eden ağabeylerine karşı kullanmaya çalışanlar da var!

Neyse ki gençlerin bu katıra binmeye itibar etmedikleri açıkça görülüyor!

Ha sıkıntı!

Otomobil ile İstanbul'dan Trabzon'a gidiyorduk. Karadeniz otoyolu inşaatı, yıllardan beri devam ediyor, yollar yer yer köstek yuvası gibi!

Ordu'yu geçip, Giresun dağlarına vurunca, daracık sık virajlı ve bozuk

yolda, bir kamyonun arkasına takıldık. Neredeyse yarım saat, kamyonu geçemedik. Çünkü ya viraja rastlıyorduk, ya da karşıdan gelenler vardı. Arabayı Sinan Yurtkulu kullanıyordu. Bir sıkıntı, bir sıkıntı; o kadar gergin bir durumdayız ki artık dayanamadım, “Geç artık şunu Sinan” deyiverdim. Sinan, sollamak için kamyonun arkasına iyice yanaşmıştı ki, plakanın üzerinde çamurdan zor okunabilen bir yazı gördük:

-Ha sıkıntı!

Yazıyı aynı anda okumuşuz ki, hepimiz birden kahkahayı bastık!

Kamyonu geçtikten sonra Trabzon’a kadar rahat bir yolculuk yaptık!

Bu sıkıntılar gelir geçer!

Sonunda, katır da durdurulur, kamyon da geçilir.

Hak yerini bulur vesselam!

Tavşanlar kurtları nasıl parçalar?

Tilki bir gün ormanda dolaşırken tavşana rastlamış. Tavşan bir şeyler yazmakla meşgulmuş. Tilki merakla sormuş:

- Kolay gelsin tavşan kardeş! Ne yazıyorsunuz?

- Doktora tezimin ilk bölümünü yazıyorum.

- İlk bölümde teziniz ne?

- Tavşanlar tilkileri nasıl parçalar?

- Yapmayın! Bu hiç de doğru değil. Bu bir bilim adamına yakışmayacak ciddiyetsizlik. Teziniz kökten yanlış.

- Yaa, öyle mi? İnanmıyorsan gel de deneysel olarak gör öyleyse.

Tilki, “Bir tavşandan mı korkacağım” diye düşünerek, tavşanın arkasına takılmış.

Tavşan önde, tilki arkada, çalılığın arkasına doğru ilerlemişler. Bir süre sonra tavşan yüzünde bir gülümsemeyle çalılıktan çıkıp gelmiş ve yerine oturarak yazmaya devam etmiş.

Aradan bir zaman geçmiş. Kurdun yolu tavşanın bulunduğu yere düşmüş. Kurt seslenmiş:

- Kolay gelsin, tavşan kardeş. Ne yazıyorsunuz?

- Doktora tezimin ikinci bölümünü yazıyorum!

- İkinci bölümde teziniz nedir?

- Tavşanlar kurtları nasıl parçalar?

- Yapmayın! Bu doğru değil. Bu bir bilim adamına yakışmayacak ciddiyetsizlik. Tavşanların hepsi bir araya gelse bile bir kurdu parçalayamaz. Teziniz kökten yanlış.

- Yaa, öyle mi? İnanmıyorsan gel de sana deneysel olarak ispatlayayım.

Kurt, “Bir tavşandan mı korkacağım” diye düşünerek kendinden emin bir şekilde, tavşanın arkasına takılmış.

Tavşan önde, kurt arkada, çalılığın arkasına doğru ilerlemişler. Bir süre sonra tavşan yine yüzünde bir gülümsemeyle çalılıktan çıkıp gelmiş ve yerine oturarak tezini yazmaya devam etmiş.

Tavşanın tezini tilki ve kurda nasıl ispatladığını merak edenler çalılığın arkasına dolanıp bakmışlar ki ormanlar kralı aslan, orada bütün haşmetiyle oturuyor ve yüzündeki kan izlerini diliyle temizlemeye çalışıyor!

Etrafında da parçalanmış kurt ve tilkinin kemikleri var!

Bu “bilimsel” fıkrayı imzasız nakleden kişi, şöyle diyor:

“Tezinizin ne olduğu hiç önemli değildir; önemli olan tez danışmanınızın kim olduğudur.”

Tabii, aslanın, kandırılacak av bulamazsa tavşanı yeme tehlikesi de her zaman var! Demek ki, tez danışmanı ile çıkar ilişkisine giren tavşan, tilkiyi, hatta kurdu bile alt ederek başlangıçta kazanıyor gibi görünse de sonunda kaybedebilir! Hem bu işin yüksek lisansı, doktorası olduğu gibi doçentliği de var, profesörlüğü de!

Tavşanların veya danışmanlarının her aşamada yeni bir tez hazırlaması gerekir!

Çünkü tilki ve kurdun düştüğü tuzaktan ibret alanlar olur; doktora tezi işe yaramayabilir!

Hem sonra aslanı da kediye boğdurmak, özellikle Türkiye’nin siyaset ormanlarında her zaman mümkün!

Bu durumda, “bilimsel” fıkrayı yazan kişi, tavşanlar için yeni tezler üretmeli. Sadece tavşanlar değil, tilkiler, çakallar, kurtlar, kediler ve aslanlar da yeni bir durum değerlendirmesi yapmak zorunda!

Zira her gün başka bir senaryo çıkıyor ortaya!

Koyun ile keçi!

Koyun ve keçi yıllardır iyi arkadaşlarmış. Bir gün daracık bir köprüden birlikte geçerken koyun sendelemiş ve düşmemek için can havliyle köprünün taşlarına tutunmaya çalışmış. Geniş kuyruğu taşlara takılınca bir an için arkası görünmüş!

Her nasılsa geride kalmış olan keçi başlamış bağırmaya;

-Gördüüüm, gördüüüüüm!

Koyun kızmış;

-Ne gördün ulan edepsiz, ben seninkini her gün görüyorum, yalnız ben değil, herkes görüyor! Bugüne kadar bir şey dedim mi?

Keçiler uçar mı?

Temel ile Dursun, sisli havada, uzaktaki tepe üstünde bir hayvan görmüşler. Temel “Bence bu bir keçidir” demiş. Dursun ise “Bence bu olsa olsa kartaldır” diye tahminde bulunmuş. Keçiydi kartaldı diye tartışmaya başlamışlar. Sonra tepeye doğru çıkarak havyanı görmeye karar vermişler. Tam yaklaşırken, hayvan kanatlarını açmış, uçarak kaybolmuş!

Bunun üzerine Dursun, “Ula Temel ben sana kartaldır demedim mi?” diye haklılığını vurgulamaya çalışmış.

Temel hiç oralı olmamış ve cevap vermiş:

-Ula ömrümde ilk defa uçan bir keçi görüyorum!

Güzel söz ve çirkin söz!

Kur'an'da İbrahim Suresi 24'üncü ayetten itibaren güzel söz ve çirkin söz üzerine benzetmeler yapılır:

“Allah'ın güzel sözü neye benzettiğini görmüyor musun? O, onu yerin derinliklerine kök salmış ve dalları göğe tırmanan yararlı bir ağaca benzetiyor. O ağaç sürekli olarak meyva verir. İnsanlar öğüt alsınlar diye Allah onlara çeşitli öğütler verir. İğrenç söz de kökü yerden kesilmiş, dik duramayan acı meyveli bir ağaca (zakkuma) benzer.”

Tefsirciler Bu ayetlerdeki “kelime-i tayyibe” ve “kelime-i habise” kavramlarının, imanla ilgili olduğunu belirtir.

Zübeyr Tekkeşin'in derlemesine göre, Hz. Peygamber'e hurma lifinden bir tabak içinde yaş hurma getirilmişti. Hz. Peygamber bunun üzerine şu âyeti kerimeyi okudu:

“Kelime-i tayyibe, kökü sağlam, dalları göğe doğru olan bir şecere-i tayyibedir. Rabbinin izniyle o ağaç her an yemişlerini verir”

Hız. Peygamber sonra şöyle dedi:

“Bu hurmadır.”

Sonra devamla, “alabis kelime, habis (çirkin) bir ağaç gibidir. Bu ağacın kökleri topraktan sökülüp atılmıştır. Bir yerde tutunamaz âyet-i kerimesini okudu ve “Bu da Hanzala ağacıdır” dedi.

Bu hadis-i şeriflerde mümin hurma ağacına benzetilmiştir. Çünkü hurma ağacının her şeyinden istifade edilebilir. Kâfir ise Hanzala ağacına benzetilmiştir. Bu ağacın meyvesi acı ve pis kokuludur.

Hadis-i şeriflerde müminin bereketli ağaca benzetilmesi, âyet-i kerimedeki kelime-i tayyibenin iman ile tefsir edilmesine sebep olmuştur.

Bu açıdan, kelime-i tayyibe, başta kelime-i şehadet ve kelime-i tevhid olmak üzere tesbih, tahmid, tekbir, dua ve istiğfar gibi Allah’ın rızasına uygun hoş kelimelerin hepsini kapsar.

Kelime-i tayyibe daha genel bir yaklaşımla, doğru söz ve sağlam inançtır. Kur’an’a göre bu “söz” ve “inanç”; tevhidi kabul etmek, peygamberlere vahye ve âhirete inanmaktır. Çünkü tevhidi kabul etmek bunları kabul etmeyi gerektirir.

Bu âyet-i kerimede hoş ağacın devamlı meyvelerini vermesi ile güzel bir sözün ne kadar güçlü ve yaygın olduğu gösterilmektedir.

Güzel söz o denli verimlidir ki, hayat sistemini ona dayandıran herkes veya her toplum her an ondan istifade eder.

Çünkü güzel söz düşüncede berraklık, sınırlarda denge, karakterde güç, ahlâkta temizlik, ilişkilerde sebat, konuşmada doğruluk, kültürde soyluluk, ekonomide adalet, eşitlik ve siyasi harekette onurlu olmaktır. Kısacası o, yerinde kullanıldığında her şeyi müspete çeviren bir iksirdir.

Türk atasözlerinde de “Malın iyisi gözünden, insanın (veya yiğidin) iyisi sözünden belli olur” veya “İnsanı sözünden, hayvanı boynuzundan tutarlar” denilmiştir.

Yunus Emre de, “Söz ola kese savaşı, Söz ola kestire başı, Söz ola ağulu aşı, Bal ile yağ ede bir söz” ve “Kişi bile söz demini, Demeye sözün kemini, Bu cihan cehennemini, Sekiz uçmağ ede bir söz” demiştir.

Hz Ali, “İnsanlar dilinin altında saklıdır. Konuşturun, seviyelerini anlarsınız” demiştir.

Ve son olarak yine bir hadis:

“Dil doğru olmadıkça kalp doğru olmaz. Kalp doğru olmadıkça iman doğru olmaz.”

Kuşburnu suyu aşure!

Mesleğini seven, işinde en iyi olmaya çalışan insanlara hayranım. İnsanlığa, medeniyete katkıda bulunanlar onlardır.

Geçtiğimiz günlerde onlardan birine rastladım. Adı Fikret Sarihan.

Gazetede geç saatlere kadar çalıştıktan sonra Naci Memiş aradı ve

yakınlarda olduğunu söyleyerek, çorba içmeye davet etti. Bakırköy İncirli Caddesi'ndeki Sarihan çorbacısına gittik. Çorbamızı içtik, ciğer yedik! Sonra da Sarihan'a özel bir tatlı olduğunu söyledi.

Tatlının adı "Kuşburnu aşure!"

Bir düşündüm. Nuh'un gemisi Cudi dağına oturmuştu. Hz. Nuh'a inanıp kurtulan insanlar aç oldukları ve dağda yiyecek olmadığı için Nuh'un emri üzerine ellerinde olan bütün yiyecekleri birleştirmiş ve aynı kazanda kaynatarak ilk defa aşure yemeğini yapmıştı.

Yaklaşık beş bin yıl önce ilk defa Hz.Nuh'un pişirdiği aşure, bugüne kadar hemen hemen hiç değişmeden gelmiş! Sadece Osmanlı döneminde Sultan İkinci Mahmud'un zevcesi, Sultan Abdülaziz'in annesi Pertevniyal Valide Sultan'ın "süzme aşure"si biraz farklıymış ama farklılık malzemenin kalitesinden geliyormuş. Yoksa aşurenin esasında bir değişiklik yokmuş.

Fikret Sarihan ise bildiğimiz aşurenin malzemesini ayrı ayrı pişirdikten sonra "tavuk suyu pilav" pişirmenin mantığını kullanarak, "kuşburnu aşure" yapıyor. Yani bir yemeğin veya tatlının ana maddesi olan suyun yerine kuşburnu suyu kullanıyor! Ve olağanüstü bir tat çıkıyor ortaya. Gümüşhaneliler ve Bayburtlular bilirmiş.

Bizim baba ocağında aşure pişmezdi. Biz, mısır çorbası veya un çorbasını bildik. 5 yaşında Trabzon'dan babamın ilk tayin edildiği yer olan İstanbul'a geldiğimizde, aynı bahçeyi çevrelemiş evlerde akrabalarımızla komşu olduğumuzdan ve onlar da bizimle aynı yerden, aynı kültürden geldiğinden aşureyi yine tanıyamadık.

Beş yıl sonra Erzurum'a gittiğimizde, bir sabah kapı çalındı! Kapıyı ben açtım. Komşularımızdan bir kadın, bir eliyle yüzünü ihramı ile örterken diğer elindeki tabağı uzattı ve "aşure gününüz hayırlı olsun" dedi.

Kalabalık olduğumuz için herkese bir kaşık ya düştü ya düşmedi! Böylece hayatımda ilk aşureyi tatmış oldum.

Aşure günü Muharrem ayının 10'uncu günüdür. Alevi-Bektaşiler, Şiiler, o gün aşure kazanlarını kaynatırlar. Sünniler de aşure gününde veya mevlit günlerinde aşure pişirip dağıtır.

Jülide Ergüder'in derlemesine göre, "aşure, Arapça öşür'den geliyor. 'Öşür-i şer-i' ya da 'âşar' olarak bilinir. Üründen alınan bir vergidir. Sözlük anlamı 'ondalık' ya da 'onda bir.' Asur dilinde, 'iş-ru-u', buğday ya da hurma türünden, kimi zaman altın olarak ödenen verginin adı. İbrani topluluklarda, yine tapınakların bakımı ve yoksullara yardım için rahiplerin topladığı verginin ismi de 'ma'şer.'

Yine Câhilîye döneminde, Araplar bir tapınma türü olarak, mahsul ve hayvanları üzerinden 'uşr' verirlerdi. Osmanlı'da âşar'ın alındığı ürünler daha çeşitli: Topraktan elde edilen mahsulün onda birinin yanı sıra, bağ, bostan, meyve ağaçları, bu ağaçların meyvelerinden yapılan şıra, pekmez gibi yiyecekler, arı kovanları ile avlanan balıklar da âşar'a tabi idi. Hz.Ali'ye

bağlı tüm tarikatlar için Muharrem kutsaldır, matem ayıdır. Aleviler, Bektaşiler ve Şiiler, Muharrem ayı girince 10 Muharrem'e kadar oruç tutar, çeşitli ayinler düzenler. Kerbela şehitlerinin ruhlarına dualar okunur. 10'uncu günün gecesi de, kazan kazan kaynatılan aşure, oruç bozulduktan sonra hep birlikte yenir; konu komşuya, dağıtılır."

Kuşburnu aşureyi anlatırken, Fikret Sarıhan çocuk gibi heyecanlıydı. Yanında gıda mühendisi çalıştırıyormuş. Bir çorbacı, bir lokantacı işini bu kadar seviyor ve ciddiye alıyor! Ne güzel insanlarımız var!

Türkiye'nin kimyası; U borusu ve Kıbrıs eşiği

İşadamı Korkmaz Yiğit, Alaattin Çakıcı'nın kendisini nasıl tehdit ettiğini anlatırken, "Bana epeyce ağır konuştu ve telefonu kapattı. Beni tehdit ettiği zaman elim ayağım kesiliyor ve vücut kimyam bozuluyordu" demişti!

Bu vücut kimyasının bozulması meselesi, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün dağarcığına da iyi yerleşmiş olsa gerek ki "Türkiye AB'ye üye olduğunda Hakkâri ile İskoçya birbirine bağlanacak. U borusu gibi bir şey ortaya çıkacak. Kimyası bozulmasın diye AB'nin tedbir alması normal" diye konuştu!

Önce şu "U borusu" meselesine bakalım.

U borusunu herkes bilmez!

Bilmesi de gerekmez.

Hani su cenderesi vardır ya, onun gibi bir şey...

U borusunun tam ortasına yerleştirdiğiniz basit bir sistemle, sıvının hangi tarafta daha yüksek olacağını ayarlayabilirsiniz. Yani, Hakkâri'nin suyunu aşağıya çekip İskoçya borusundaki sıvıyı yükseltebilirsiniz.

Bunun gibi Türkiye ayağının kanını emip, Avrupa'ya taze kan enjekte edebilirsiniz!

Türkiye'nin kimyası mı?

Kimin umurunda!

Nitekim Türkiye'nin kimyasının nasıl bozulduğuna bir örnek Yeniçağ'ın manşetinden sergileniyor:

"Gaziantep'in 83'üncü kuruluş yıldönümü törenlerinde temsili düşman kuvvetleri, yani Fransız işgalciler süngülendi. Cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer de bu mutluluğa kutlama telgrafi ile katıldı.

Gaziler, zafer kurşunu sıkıp, halay çekti...

Batman'da ise adını bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'nin 50. Kuruluş Yıldönümü'nden alan Batman 50. Yıl İlköğretim Okulu'nda teneffüs zili olarak 'Avrupa Birliği Marşı' çalındı!"

Bilindiği gibi vücut kimyası, öfke, korku, sevinç gibi duygulara değişir.

Mesela saldırgan bir hayvanla, azgın bir köpek ile karşı karşıya kalan hemen her insanın vücuduna bir ürperme gelir.

Kimileri yılandan korkar, kimileri fareden! Ve vücut kimyaları anında değişir!

Milli Piyango'dan büyük ikramiye çıksa kimin vücut kimyası değişmez?

Veya ağır hakarete maruz kalan bir insanın kanı beynine sıçramaz mı?

Tabii, korku, öfke veya sevinç anında bütün mesele insanın kendisini kontrol edebilmesidir.

Köpek size havlıyorsa siz de köpeğe havlayamaz veya köpek sizi ısıırıyorsa siz de köpeği ısıramazsınız.

Yılan sokmasına karşı da aklınızı kullanmak zorundasınız. Bunun gibi sevinç anında da, öfke anında da kendinizi frenlemek durumundasınız.

Ancak vücudun kimyasını değiştiren bir başka özellik daha var ki, korkudan da öfkeden de sevinçten de etkili!

Aptallık!

Avrupa, Türkiye'nin kimyasını değiştiriyor, Türkiye'yi Türkiye olmaktan çıkarıyor!

Türklük bilinci taşıyan bir insanın, bu durumu kutlaması için gerçekten aptal olması gerekir.

Yanlış anlaşılmasın! Bütün AB'cilere aptal demiyorum. Çünkü onların bir kısmı, medya vasıtasıyla aptallaştırdıkları kitlelere, kimliğini yok eden, ne ekip biçeceğine karar veren, bunun da ötesinde toprağını elinden alan, hatta hürriyetini bile sınırlandıran kararları, Atatürk'ün hedefiymiş gibi, Atatürk'ün fotoğrafları ile hatta Atatürk'ün sesi ve görüntüsüyle anlatabilecek kadar kurnazdır!

Ama bu kurnazlığa kananlar düpedüz aptaldır!

Kıbrıs'ta ise posta pullarına Kıbrıs eşiği fotoğrafı konulması tartışmalara sebep oldu.

Kıbrıs eşiğinin ne günahı var!

Dünyanın en güzel gözlü hayvanı...

O pula fotoğrafı konulacak ne insanlar var!

Kapan!

Kış geldiğinde bizim köye bazen bir metreye yakın kar yağardı. Karadeniz köyleri dağınık olsa da bir merkez mahallesi vardır. Cami ve okul oradadır. Bizim çocukluğumuzda, köyümüzde yol ve elektrik de yoktu. Ben henüz okul çağında değildim, dört-beş yaşlarındaydım ama benden büyükler okula gidiyordu. Bir metre karın içinde kilometrelerce uzaktaki okula patika yollardan yürümek çok zordu. Bu sebeple, köyün büyüklerinden birkaçı önden yol aç aça gider, çocuklar da onları takip ederdi.

Akşam da okul dönüşü aynı şekilde kurtlara karşı tedbir olarak önlerinde

mutlaka bir büyük olur, bizim mahalleye kadar karı yara yara gelirlerdi.

Böyle zamanlarda kimse evden çıkmaz olur, bizim eve de o sırada 17-18 yaşında olan Erol amcamdan başka kimse uğramazdı. Erol amcam, kapalı havalarda ormana avlanmaya gider, av dönüşü, yolu, köyün bir tepesinde bulunan bizim evin önünden geçtiği için mutlaka gelir, ocağın başında oturur, ıslanmış elbiselerini kuruttuktan ve bizimle şakalaştıktan sonra giderdi.

Kış günleri evin içinde oynanabilecek bütün oyunları oynadıktan sonra sıkılır, dışarı çıkmak isterdik. Ancak böyle havalarda, çocukların orman içindeki bir köyde dışarı çıkması tehlikeliydi. Orman yabani hayvanlarla doluydu ve kar yağdığı zaman kurtlar köye kadar inerdi. Bu sebeple annem bizi dışarıya bırakmazdı.

Yine de evin önündeki elma ağacının dibine, tahtadan yapılmış eski bir okul çantasını kapalı olarak kurar, sonra eve girer, pencereye üşüşürdük. 10 santimetre uzunluğunda, üç dört santimetre genişliğinde bir tahta parçasını, altına ve üstüne koyduğumuz iki çalı parçasıyla, çantanın kapağını açık bırakacak şekilde bir tablacık şeklinde tutturur, üzerine ekmek kırıntıları bırakırdık. Aradan beş dakika geçmeden mutlaka bir kuş ekmek kırıntılarına gelir, tablanın bir ucuna konar konmaz denge bozulduğu için alttaki ve üstteki çalı parçaları düşer ve kapak kapanırdı.

Biz o sırada 6 kardeşтик, yedincimiz henüz doğmamıştı. En küçüğümüz henüz emekliyordu.

Kapak kapanır kapanmaz, 5 kardeş hep birlikte dışarıya fırlardık. En büyüğümüz olan ablam, kapanın üzerine bir örtü atarak kapağı dikkatlice açar, içindeki kuşu alırdı. Önce o sever, kuşla biraz konuşur, sonra sırayla bize verirdi. Dışarıya çıkanların en küçüğü ben olduğum için, kuşu son olarak bana verirler, ben de büyüklerimin yaptığı gibi yürek çarpmasını avucumda hissettiğim zavallı kuşu öpüp sevdikten sonra anneme verirdim. Annem de “Tamam uşaklar, bu kadar yeter, bakın çok korkmuş” der ve avucuna aldığı kuşu havaya atar ve serbest bırakırdı.

O kış, kar yağdığı hemen her gün, kapanımızla bir kuş yakaladık. Hepsinde aynı töreni yaptık. Fakat yakaladığımız kuşların neredeyse hiçbiri birbirine benzemiyordu. Çeşitli renklerde kuşlar vardı. Aralarında mavi renkli olanlar bile çıkıyordu. Hepsini serbest bıraktık.

Düşünüyorum da biz doğanın içinde, doğayla uyum sağlamış bir nesildik. Şimdiki çocukların, apartman balkonlarına dadanan karakargalardan başka doğayla bir bağlantısı yok gibi. Televizyonlar bütün gün açık! Okula servisle gidip geliyorlar.

Kar da eskisi gibi yağmıyor zaten!

Naim Hoca'nın duası

Erzurumspor yenilirse küme düşecek, berabere kalır ya da yenerse ligde kalacaktır. Naim Hoca'dan dua etmesini isterler:

-Hocam bi dua et de takım yensin, heç değilse berabere galsin.

Hoca dua eder. Maçın 90 dakikası berabere biter ama Erzurumspor uzatmalarda bir gol yer ve küme düşer. Taraftarlar, “Ne biçim dua ettin?” diye Hoca’ya çıkışırılar. Hoca kızar:

-Ula uşah ben 90 dekke için dua ettim. Ne bilim gavat uzadacah!

Bankamatik diyor ki; ula gavat!

Naim Hoca, camide vaaz vermektedir:

-Tamam işte o bankamatik var ya, ona gidir bir kart sohirsan. Sonra birgaç numara yazırsan. Eğer daha önce para yatırırmışsan maçına hemen istediğin parayı verir. Yoh daha önce para yatırmamışsan maçına sana deyir ki:

-Ula gavat, sen ne parası yatırdın ki şimdi benden istirsen?

İşte sevap da buna benzer. Eğer bu dünyada sevap yaparsan, öbür dünyada garşan gelir. Yapmazsan, heç bir şey bekleme...

Hele bahim ne olir?

Teyo, Kore Harbindedir. Kurşunlar havada vızır vızır ederken: “Hele bahim ne olir?” der ve başını siperden çıkarır. Çıkarır çıkarmaz da bir kurşun kulağının dibinden “vız” diye geçer. Teyo sinirlenir:

-İtoğlitler! Demiler ki atar herifin gözüni kör ederik!

Yahudinin bulduğı çözüm

Bu da bir Yahudi fıkrası:

Nebraska’da yaşlı bir çiftçi yaşamaktaydı. Patates ekimi için bahçeyi bellemesi gerekiyordu, lakin bu çok zor bir işti. Tek oğlu olan David ona yardım edebilirdi, fakat o da hapisteydi. Yaşlı adam oğluna bir mektup yazdı ve sıkıntısını izah etti.

“Sevgili David,

Patates bahçemi belleyemeyeceğimden kendimi çok kötü hissediyorum. Bahçeyi kazmak için oldukça yaşlanmış sayılıyım. Burada olsan bütün derdim bitecekti. Biliyorum ki sen bahçeyi benim için hallederdin. Sevgiler. Baban”

Bir kaç gün sonra oğlundan bir mektup aldı:

“Babacığım, Allah aşkına bahçeyi kazma, ben oraya cesetleri gömmüştüm. Sevgiler. David”

Ertesi gün sabaha karşı dört sularında FBI ve yerel polis çıkageldi ve tüm bahçeyi kazdı.

Lakin hiç bir cesede rastlamadılar. Yaşlı adamdan özür dileyerek gittiler.

Aynı gün yaşlı adam oğlundan bir mektup daha aldı:

“Babacığım, şimdi patatesleri ekebilirsin. Bu şartlarda yapabileceğimin en iyisini yaptım. Sevgiler; David.”

Siz hiç flüt çaldınız mı?

Siz hiç ortaokul veya lisedeki müzik derslerinde flüt veya mandolin çaldınız mı? Benim ortaokuldayken bir flütüm vardı. Nota güya öğretilirdi ama nota bilerek mezun olan tek öğrenciye rastlamadım! Sonradan gördüm ki bu durum Türkiye’deki bütün devlet okullarında aynı!

Atak ve başarılı bir öğrenciydim ama müzik derslerinden hiç hoşlanmazdım. Müzik öğretmenlerimiz bize Mozart’ı, Beethoven’ı, Strauss’u, Stradivarius kemanını anlatırdı. Ama ne Dede Efendi’yi bilirdik, ne de Korkut Ata’nın kopuzunu!

Tenor, bariton, bas ile soprano, mezzosoprano ve aldoyu hafızlar, ilk Türk bestecilerinin isimlerini de bir çırpıda saydık mı sınıfı geçerdik! Lisede bu işkenceye son verdim ve resim bölümünü tercih ettim!

Bu öğretim yılı başında küçük kızımın elinde bir flüt görünce, müzik dersleri ile ilgili anılarım gözümün önünden geçti! Gerçi Gökcan işi sıkı tuttu, notalarla birkaç parçayı çalmaya başladı ve en yüksek notu aldı ama bu bana işkence gibi geldiği için, içim cız etti.

Sahi, siz hiç okuldaki mecburiyeti dışında flüt veya mandolin çalan bir Türk çocuğu gördünüz mü?

Görmediyseñiz bu inadin sebebi nedir?

Ünlü Kazak şair ve düşünür Muhtar Şahanov, Uygarlığın Yanılgısı eserinde, bir nevropsikolog ile görüştüğünü ve şu bilgileri aldığını bildiriyor:

“İnsanın bilinçaltı, gürültü, ritim ve saldırgan sesleri, renk bakımından zenginleştirilmiş hipno-renk etkilerini, herhangi bir sanatla karşılaştırma yapılamayacak kadar büyük ve inanılmaz bir hızla benimsermiş. Bu tahriklerle manevî zekâ körelir, bilinçaltı ve tanımayı sağlayan genetik program bozulurmuş. Özel bir araştırmaya göre, müzik hastalığı, zamanla müzik uyuşturucusuna bağımlılığı artırmakta, sonunda kişilik de bozulmaktadır. Böylece insan aptallaşarak müzik adam, yani müzik manyağı olmaktadır...”

Türklerin Cumhuriyetin kuruluşundan beri, istikrarlı bir devlet düzeni, sağlam bir ekonomi ve dünya çapında bir kültür sanat ekolü geliştirememesinin ve sonuçta, Batı’nın sömürgesi durumuna düşmesinin sebebi, sakın bu ülkenin en zeki çocuklarının manevî zekâsının okullarda flüt ve mandolin ile köreltilmesi olmasın?

Bugün, Türk Sanat Müziği ve Türk Halk Müziği’nin ustaları dışında, bütün radyo ve televizyonlarımızı istila eden pop gürültüsü ile hepimizin genetik programı bozuluyor, farkında bile değiliz!

Bir defa flüt ve mandolin ile Türk müziği yapılamaz! Zorla yapılırsa, bütün nesillerinizin zekêsını harcamış olursunuz!

Bağlama bana göre dünyanın en güzel müzik aletidir. Sesi ne piyano gibi mekaniktir ne de keman gibi kahredici! Bağlama yerine göre küçük bir deredir, ama siz isterseniz nehir de olur, okyanusa da ulaşır!

Üniversitelerimizin “Müzik öğretmenliği lisans programı”nda müzik öğretmeni olacak öğrenciler için hazırlanmış yönetmeliğin “okul çalgıları” bölümü şöyledir:

“Bu derste öğrenciler, piyano ve bireysel çalgılarının dışında Blok Flüt, Orff çalgıları, Mandolin, Gitar gibi çalgılardan birini seçerler.”

Bakın şu işe, “okul çalgıları” deyince Türk eğitim sisteminin temel tercihleri bunlar! Bağlama yok, ud yok, kaval yok, kemençe yok!

Mete Han’ın kurduğu Türk Silahlı Kuvvetleri’ne bakınız! Orada da mehter müziğinin yerine bando var! Neden? Hangi gerekçeyle? Bando takımının müziği, mehter müziği kadar Türk ruhuna hitap edebilir mi?

Türkçe sözlü Batı müziği ile “Güneş ufuktan şimdi doğar” diyebilirsiniz ama gün gelir, ortada arkadaşlık diye bir kavram kalmaz! Türk müziğinin katledildiği yerde misyonerler ülkenizi istila eder, seyirci kalırsınız! Parlamantonuz, hükümetleriniz, partileriniz egemenliğinizi başka güçlere yasal olarak devreder, alkışlarsınız!

Neyse ki öğretmen okullarına belli bir dönemden sonra bağlama girdi de aklınızı hepten yitirmedik! Ama bugün Türk halk müziğine Kürtçe söz yazılıyor!

Hala hiçbirimiz, müziği bizim olmayan İstiklal Marşını bile doğru dürüst söyleyemiyorsak, devletin ülkesiyle ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü de koruyamayız tabii!

Artık bunu anlayalım ve kimliğimizi tamamen yitirmeden çözüm bulalım!

Flüt deyip geçmeyin!

Bir flütle, koca bir milletin kaderi böyle değiştiriliyor işte!

Biyolojik bir saldırı mı yoksa “Toplu hipnoz” mu?

57’nci hükümet döneminde Türkiye’nin egemenliğine son verecek yasalar parlamentodan geçerken, Meltem TV’de Muharrem Bayraktar’ın programında, milletvekillerinin oylamalar sırasında, parti delegelerinin de kurultaylarda hipnotize edilip edilmediklerinden kuşkulandığımı söylemiştim.

Rusların bu konuda uzmanları olduğunu duymuştum ama elimde ciddi bir veri yoktu!

Program sırasında, konuşmacılardan Doğu Perinçek bu fikrime itiraz etmiş ama özetle “Para ile hipnoz ediliyorlar” demişti. Aytunç Altındal

ise seyircilerin göremeyeceği şekilde bana bir pusula uzatmıştı. Pusulada CIA'nın da eskiden beri bu proje üzerinde çalıştığına dair bir not vardı!

Bir salonda toplanmış insanları, toplu hipnoz ile belirli bir karar vermeye sevk etmek mümkün müdür hala bilmiyorum ama bu sözleri söylerken, asıl olarak, dinleyenlere, parlamentoda yapılan bütün işlerin akıl dışı olduğuna dair bir mesaj vermek istemişim!

Dünya basınında kimyasal ve biyolojik savaş ile ilgili iki haber yayınlandı.

Haberlerden birincisine göre, Pentagon'un, düşman askerlerinin moral ve disiplinini bozmayı amaçlayan ve öldürücü olmayan birçok kimyasal silah geliştirmeyi düşündüğü ortaya çıktı! Bunların içinde en garip olanı, düşman askerlerinin cinsel açıdan birbirlerini dayanılmaz görmelerini sağlayacak bir "afrodizyak" kimyasal silah geliştirme planı! Silah ile karşı taraftaki askerler arasında eşcinsel davranışların yayılmasını sağlamanın hedeflendiği Amerikan basınında yer aldı!

İkinci haber de ABD'den! Washington'da Johns Hopkins Üniversitesi ve Pittsburgh Üniversitesi tarafından düzenlenen ve "Atlantik Fırtınası" adı verilen hayali bir senaryo düzenleniyor. Elips yayınları arasında otobiyografisi de yayınlanan eski ABD Dışişleri Bakanı ve Yahudi kökenli Madeleine Albright, biyolojik bir saldırı durumunda nasıl tepki verileceği senaryosunda, ABD Başkanı rolünü oynuyor! Senaryoya göre, bir zirve için ABD başkentinde toplanan çeşitli ülkelerin başkan ve başbakanları, Türkiye, Almanya, İsveç ve Hollanda'da aynı anda ortaya çıkan 51 çiçek hastalığı vakasını haber alır. "Yeni Cihad" olarak adlandırılan ve daha önce adı duyulmamış bir grup, saldırıların sorumluluğunu üstlenir ve bu saldırıların, Müslüman ülkelere batı dünyası tarafından yapılan baskının intikamı olduğunu belirtir!

Bir saat içinde altı ülkede 240 çiçek hastalığı vakası çıkar ve kısa sürede bu sayı, yüzlercesi ABD'de olmak üzere 3000'e kadar yükselir. Senaryoya göre, borsa çöker ve binlerce kişi kentleri terk etmeye çalışır, her yerde kargaşa çıkar. Türkiye'nin elinde yeterli çiçek aşısı yoktur ve NATO'dan çiçek aşısı ister. Senaryo bu minval üzere devam eder!

Eşim, bu yazıyı yazmama sebep olduğunu söylerken, iki haberi hatırlattıktan sonra, "İnsanlarımız, her türlü ahlaksızlığa, yolsuzluğa alıştırılmış durumda. Vatan toprakları satılıyor, ciddi bir toplumsal tepki ortaya konulamazken, toprakların yabancılara satılmasını isteyenlerin sesi daha çok çıkıyor! Böyle bir durum nasıl olabilir? Sanki Türkiye'nin üzerine biyolojik veya kimyasal bir serpinti yayılmış gibi! İnanılır gibi değil" dedi!

Üçüncü haberi ise sadece www.ulkucu.org manşet yapmış. Haber, Rize'nin Çamlıhemşin İlçesi'ne bağlı Topluca Köyü'nden! "Bulutları Beklerken" filminde rol alan köylüler, "Bize filmin sadece eski Lazların yayla göçünü anlatacağı söylenmişti. Ancak filmde bizi Rum olarak gösteriyorlar. Türk köyünde Rum kökenlinin ne işi var? Yapımcı firmayı dava edeceğiz" dedi!

Yönetmenliğini Yeşim Ustaoglu'nun yaptığı "Bulutları Beklerken'in Topluca köyündeki çekimlerinde rol alan köylüler, kandırıldıklarını belirterek yapımciya toplu şekilde tepki gösterdi.

Senaryosu Yunan istihbaratçı Yorgos Adreadis'in Tamama adlı kitabından yola çıkılarak hazırlanan, başrollerini Rüçhan Çalışkur ve Rıdvan Yağcı'nın paylaştığı filmde rol alan yaklaşık 100 kadar köylünün 10 ile 20 lira arasında para aldıkları belirtildi.

Topluca köyünün ismi de "toplular hipnoz"u hatırlatıyor değil mi! Hipnoz yapılmasa, kimyasal veya biyolojik serpinti atılmasa bile Topluca köylüleri küçük paralarla kandırılmış! Bunu kendileri de itiraf ediyor!

Ben de yıllardan beri diyorum ki, bütün Türk halkı Topluca köylülerinin kandırılması gibi medya tarafından, siyasi partiler tarafından ve devleti yöneten bir grup tarafından topluca uyutuluyor.

Bu kandırmaca kimyasal ve biyolojik silahlardan da etkili, çünkü koca bir milleti televizyon, radyo, gazete, dergi, sinema ve müzik vasıtasıyla uyuşturuyor; erkekleri erkeklikten çıkarıyor, kadınları kadınlıktan, Türkleri Türklükten, Müslümanları Müslümanlıktan!

Toplu hipnoz bu işte!

Vatan yahut şehir!

Bizim çocukluğumuzda İstanbul henüz bir gecekondu yığını haline gelmemişti. Çırpıcı Çayırı, Bahçelivler'in Soğanlı bölgesi ve daha nice semtler mesire yeri idi. Bağcılar, Güngören yoktu! Haliç kokmamıştı ve Boğaz'ın her iki yakası yemyeşildi. O zaman da Şehir Hatları Vapur İşletmesi, Anadolu kavağı'na kadar seferler düzenlerdi. Bir defasında ilkokul öğretmenimiz Şakir Şakar, bize Boğaz turu yaptırmıştı.

İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü Rektörü Prof. Dr. Semra Ülkü, "Geleceği Planlama" başlıklı bir konuşmasında şöyle demişti:

"Mimarlık alanında 20. yüzyılın önde gelen isimlerinden olan Le Corbusier, 1911'de geldiği İstanbul'u devrin diğer büyük şehirleri ile karşılaştırmıştır. Le Corbusier, 'Newyork ile İstanbul'u karşılaştırsak diyebiliriz ki birincisi kıyamettir ikincisi ise yeryüzü cenneti! İstanbul bir meyve bahçesidir, bizim kentlerimiz ise taş ocakları, sökülüyor duruyoruz ağaçları...' demiştir. Oysa 20. yüzyılın başından bu yana, tüm bu anlatılanlar tersine dönmüş Avrupa şehirleri meyve bahçesi olmuş bizim şehirlerimiz ise taş yığını. Bu durum özlemini duyduğumuz, eski deyimle 'Yeşil İzmir' için de geçerli değil mi?"

Le Corbusier, "400 bin nüfuslu bir yeşil kent teması üzerine İzmir Nazım Planı" da hazırlamış. İzmir'in bugünkü durumu malûm..

Ümit Sariaslan ise "Tren Kitabı"ndan sonra "Cumhuriyetin Mimarları"nı da yazdı. Bu kitap da Otopsi yayınları arasında çıktı. Kitabın önsözünde Le Corbusier'den bir alıntı var:

“Ülke yüzeyinde önemsiz görmekte haklı olacağınız tek bir yapı yoktur. Her yapının kendine göre bir önemi, işlevi vardır; her yapı ülkeyi güzelleştirme ya da çirkinleştirme sorumluluğunu taşır. Her nesne, bir bütündür ama başka bir bütünün parçasıdır. Doğayla yapıları bağlayan uyumdur vatanımızı oluşturan.”

Sedef Birsnel hatırlatıyor, “Corbusier’in en büyük düşlerinden biri, belki başlıcası, kentleri yerden koparıp direkler üzerinde yükseltmek, böylece tüm zemini yeşil alana ve dolaşıma terk etmekmiş.” Ne çelişkidir ki bu düşün sahibi olan Corbusier, 20’nci yüzyıldaki betonlaşmanın da mimarıdır!

Bu durumun sebebini, bugünkü Gazi Üniversitesi’nin rektörlük binasının mimarı Mimar Kemalettin, 1917 yılında tespit etmiş. Sarıaşlan’ın kitabından nakledeyim:

“Osmanlı kalıntılarına belli bir dikkatle baktığımızda Türk ve Müslüman uygarlığını onurlandıran bu eserlerin yapımında gösterilen inceliği ve sanat gücünü kavrayabiliriz. Eserlerin değeri ve acınası durumları hakkında bilinçlenmemiz de ancak o zaman mümkün olabilecektir. Ne yazık ki bu bilinç bugün henüz yoktur ve Anadolu’daki Türk uygarlığının izleri her geçen gün biraz daha silinmektedir. Bu tehlikeye karşı gerekli önlemleri almazsak, ileride tarihimiz ve uygarlığımız adına elimizde hiçbir şey kalmayacaktır.”

Ceyhun Atuf Kansu da “Halktan Gelen Kent” başlıklı yazısında çocukluğunun Ankara’sından yeni Ankara’ya geçişi anlatırken, “Bir kentin dış yapısını anıtlar, caddeler, yapılar, alışveriş yerleri, eğlence yerleri, parklar kurabilir; ama gerçek yaşantısını insanlar dokur: Ankara, Anadolu insanının, yeni bir yaşantının eşiğindeki insanın, bir devrimle karşılaşmış insanın karmaşık çelişkili yapısını taşıyordu” diyecekti..

Cumhuriyet tarihi boyunca bu çelişkiyi çözemedik. İnsanlık tarihine yaşanabilir en güzel şehir mimarisini sunmuş olan Osmanlı medeniyetini küçümsedik, mimaride betonlaşmayla birlikte beyinlerimizi, ruhlarımızı da betonlaştırdık! Bir türlü şehirli olamayan insanlarımız, sokağa tükürürken, denize çöp dökerken veya dere yatağına apartman, işyeri dikerken, aslında vatani kirletiyordu. Anadolu’nun çok yerinde hala “çok milliyetçidir” tabiri, akrabalarını, hemşehrilerini gözetken insanlar için kullanılır. Yani, millet olma bilinci hala temelsizdir! Çevreyi korumanın milliyetçiliğin şartlarından biri olduğunu bu bilinçteki insana anlatamazsınız! İnsanımız İslamiyeti de kaynağından öğrenmez ki Allah’ın insana bahşettiği dünya nimetlerini gelecek nesillere bırakmayı da imanın esası sayсын! Allah, Kuran’da yeryüzünü, gökyüzünü kendi ayeti olarak göstermiyor mu? Peki, Allah’ın ayetlerini bozmaya, yok etmeye kalkışmak da cinayet değil midir?

Demek ki ne milliyetçiliğin gereğini yapıyoruz, ne de Müslüman olmanın!

Batı medeniyeti, Ozon tabakasını bile deldi; bir devlet çetesi, bütün İslam dünyasını yok etmeye yemin etti, Afganistan ve Irak'tan sonra sıra İran, Suriye, Endonezya derken Türkiye'ye ve bütün Türk Dünyası'na geliyor!

Bir kolumuzu eski sömürge imparatorluklarından Roma'yı esas alan Avrupa Birliği'ne, diğerini de Doğu Roma'yı taklit eden ABD'ye kaptırmış gidiyoruz! Açıkçası katillerle işbirliği içindeyiz!

Bizim “yurt” dediğimiz çadırımızın kuruluş felsefesi bile bütün Batı medeniyetinden üstündür; farkında bile değiliz!

Müslümanlar, sahte peygambere inanır mı?

Hız. İsa'nın yeniden dünyaya geleceği ve bütün Hristiyanların Müslüman olacağına dair rivayetler, gazetelerde, dergi kapaklarında ve televizyon programlarında sık sık gündeme getirilmeye başlandı.

Oysa Müslümanların kitabı Kur'an'ı Kerim, son peygamberin Hız. Muhammed olduğunu, başka peygamber gelmeyeceğini bildiriyor.

Bu durumda, Hız. Muhammed'den sonra peygamber geleceğini söyleyen, sözde Müslüman tarikatlara mensup insanlar, aslında dinden çıkmış oluyor. Çünkü Allah'ın kitabına iman etmedikleri, bunun yerine “uydurulan”lara inandıkları anlaşılıyor!

Bu türde oyunlar, özellikle İngilizlerin uzmanlık alanıdır. Bugün, benzer fikirler ABD'den gelse de kaynağı yine Püritenizm kaynaklı Protestanlık, bugün ulaştığı şekliyle Hristiyan Siyonizmi'dir.

Püritenizm de İngiltere kaynaklıdır!

Nurten Arslan, Atatürk'ün hayatını “biyografik roman” tarzında yazmak gibi büyük bir işe girişti. Ve “Küçük Anılarda Büyük Sırlar”adlı kitabın ikinci cildi de Mavi Kuş Yayınevi'nden çıktı. Arslan bu ciltte, Atatürk'ün hayatının 1916-1918 bölümünü anlatıyor!

Kitabı elinizden bırakamıyorsunuz. Çünkü kitaptaki bütün olaylar, yüzlerce kaynaktan teyit edilen tarihi verilere dayanıyor. Ve siz bunların çoğunu bilseniz bile ayrıntılarını öğreniyorsunuz.

Arslan'ın bu kitapla gündeme getirdiği bir ayrıntı ise günümüzdeki “Mesih gelecek” yaygarasını andırıyor.

Denizler korsanı sömürgeci İngiliz, çöl korkanlığında da harikalar yaratıyordu.

İslam'ı çok iyi araştıran İngiliz strateji uzmanları yeni İslam tarikatları üretmeye başladı.

“Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır” gibi şeytanca bir slogan uydurdular.

İnsanlar, şeytanın mürşitliğinden korunmak için İngilizlerin kurduğu tarikatlara koştu.

Fakat İngilizler'in bu tarikatların üzerinde bir güce ihtiyaçları vardı. Kimsenin hayır diyemeyeceği bir güç!

İngiliz ajanlar, Büyük Britanya'daki tüm senaryo yazarlarını toplayıp onlara amaçlarını ve politikalarını anlattı. Arapların karakteri hakkında ayrıntılı bilgi verdiler.

İngiliz senaristler dört sahnelik bir senaryo ile işi bitirdi.

İngiliz ajanlar, birkaç ay boyunca, halka Muhiddin Arabi tarafından söylenmiş olduğu rivayet edilen müthiş bir kehaneti anlatır.

İngilizler'in uydurduğu rivayete göre, tam altı yüz yıl evvel yaşamış Arap bilgini Muhiddin Arabi, büyük bir kehanette bulunmuştur. Bu kehanete göre, "Çöle tatlı su aktığı zaman yeni bir nebi gelecek ve Araplar hürriyete kavuşacaktır."

Senaryo adım adım sahneye konulur.

Önce Muhiddin Arabi'nin Nil'den çöle su geleceğini söylediği bir ay kadar işlenir. Rivayet Muhiddin Arabi'ye ait gibi gösterilince hemen herkes inanır.

Bir süre sonra İngiliz ajanlar, "Nil'den çöle su geldiğinde, yeni bir peygamberin geleceğini" yaymaya başlar.

Üçüncü adımda Arabi'nin "Nil'den çöle su geldiğinde, yeni bir peygamber gelecek ve Arapları hürriyetine kavuşturacaktır" dediği işlenmeye başlanır.

Bu arada İngiliz ajanlar, İngiliz komutan Allenby'nin adını çarşıda pazarda sık sık "El nebi" veya "En Nebi" diye telaffuz eder!

Derken, İngilizler bir bahaneyle Arap şeyhlerinden bir grubu Sina'ya götürürler ve borularla Nil'den gelen suyu gösterirler. Boruların bir ucu çölde, diğer ucu Nil'dedir!

Araplar sonunda Allenby'nin, Muhiddin Arabi'nin bahsettiği nebi, yani peygamber olduğunu kabul eder.

Kur-an'ı Kerim'in Hz. Muhammed'i son peygamber ilan ettiğini düşünmezler bile. Artık onların yeni peygamberi İngiliz komutan Allenby'dir!

Yeni peygamber Allenby, hemen "Cihad-ı Mukaddes" ilan eder. Araplara; "Allah ve Hz. Muhammet aşkına", çölleri karış karış savunmaya çalışan Türk birliklerine "hücum" emrini verir.

Cepleri altınla doldurulmuş Araplar, yeni din ve yeni peygamber aşkına binlerce Türk'ün kanına girer.

İngilizler'in yazdığı senaryo, Osmanlı devletini kökünden sarsar.

Sonunda Allenby, Osmanlı ordularının Alman komutasına verilmesi ve kötü yönetilmesi de dahil olmak üzere bu gibi sebepler yüzünden hedefine ulaşır ve Kudüs'e girer! Allenby, Kudüs'e girdiği zaman, "Bugün Haçlı Seferi'ni tamamladım" der!

Bugün, Türk-İslam dünyası da "Mesih gelecek" yaygarası ile sarsılıyor ve Müslümanlar, son peygamberin Hz. Muhammed olduğuna, başka

peygamber gelmeyeceğine beş vakit içinde yüzlerce defa şahitlik etseler bile “Mesih gelecek” yalanına da inanabiliyor!

Ne zaman uyanacaklar?

Amerikan orduları, Ankara’ya girdiği zaman mı?

Amerikan gemisinin rotası değişecek!

Amerikan Deniz Kuvvetleri’ne ait bir savaş gemisinin kaptanı ile Newfoundland’da görevli Kanadalı yetkililer arasında 1995 yılında yapılan bir telsiz görüşmesi:

AMERİKAN GEMİSİ: Çarpışmayı önlemek için lütfen rotanızı 15 derece kuzeye çevirin, tamam.

KANADALI YETKİLİ: Çarpışmayı önlemek için biz, sizin rotanızı 15 derece güneye çevirmenizi öneriyoruz, tamam.

AMERİKAN GEMİSİ: Amerikan Deniz Kuvvetleri gemisinin komutanı konuşuyor, tekrar ediyorum, rotanızı değiştirin, tamam.

KANADALI YETKİLİ: Hayır, biz rotamızı değiştiremeyiz. Tekrar ediyorum, siz rotanızı değiştirin, tamam.

AMERİKAN GEMİSİ: Burası Amerikan uçak gemisi Missouri. Adımızı duymamış olanlara hatırlatıyoruz, Biz, Amerikan Deniz Kuvvetleri’nin büyük savaş gemisi Missouri’yiz. Lütfen şakanızdan ya da inadınızdan vazgeçin, derhal rotanızı değiştirin, hem de hemen şimdi, tamam.

KANADALI YETKİLİ: Peki Missouri. Biz de kendimizi tanıtalım. Burası deniz feneri, tamam...

ABD Savunma Bakanlığı Pentagon’un üç numaralı yetkilisi, Bakan Yardımcısı Douglas Feith’in, dünyayı yöneten kuruluşlardan biri olan Council on Foreign Relations’ın düzenlediği panelde, “Türkiye’deki Amerikan karışıklığı” konusunda bir soru üzerine verdiği cevap bana, bu Amerikan fıkmasını hatırlattı. Bu olay, aslında fıkra değildir, aynen yaşanmıştır!

Feith, “Türkiye’de ve daha pek çok ülkede dile getirdiğim gibi ABD’nin çok önemli ortaklıkları ve ittifakları var. Bizim hükümet yetkililerimiz, Amerikan halkında ve ABD kongresinde, ortaklarımız ve müttefiklerimizin ne kadar değerli olduğunu anlatmak için çok çalışıyor. Demokratik ilişkilerden bahsettiğiniz zaman, bu ilişkilerin takdir edilmesinin, hükümet yetkililerini aşarak genel anlamda kamuoyuna inmesi gerek. Aksi takdirde ilişki gerçekten sürdürülebilir olmaz” dedi.

Feith, ABD’nin müttefikleriyle ilişkilerini çok değerli kabul ettiğini ve korumak istediğini ifade ederek, “Umuyoruz ki müttefikimiz olan ülkelerdeki yetkililer de bizim ülkemizde bu ilişkiye yönelik sağladığımız kamuoyu desteğini sağlayacak biçimde kendilerini adarlar. Ben bunun çok önemli olduğunu düşünüyorum” diye konuştu.

Türkiye’yi ziyareti sırasında bir grup sivil toplum örgütü temsilcisi ile

biraraya geldiğini hatırlatan Feith, ‘‘Bu tip organizasyonların, benim çok önemli olarak gördüğüm Türk-Amerikan ilişkilerine destek çerçevesinde gereken rolü oynayabileceklerini düşünüyorum’’ ifadesini kullandı.

Douglas Feith veya George W. Bush, Türkiye’de iktidar değişikliklerine, darbelere karışan, bu uğurda işadamlarını ve gazetecileri bile satın alan ABD’nin bugüne kadar harcadığı paralara üzülüyor olsalar gerek! Öyle ya bir süre önce artık gazetecilere para verilmeyeceğini bile açıkladılar!

Parayla saadet olmayacağını anladılar ve şimdi de emir komuta zinciri içinde Amerika’yı sevdirmeye mi çalışıyorlar?

Sanmıyorum!

Douglas Feith’in, sorulan soruya bir cevap vermesi gerekiyordu, böyle konuşabildi! Ama yine de sözlerinde önemli bir mesaj var: ‘‘Böyle devam ederse, ilişkiler sürdürülebilir olmaz.’’

Bakın, bu çok doğru işte!

Fakat Türkiye’nin ABD ile ilişkilerinin kopmasını isteyen kim?

Türkiye’de zannedildiği gibi bir Amerikan aleyhtarlığı yoktur! Amerikan yönetiminin dünyaya dayattığı politikalara karşı çıkmak başka bir şeydir, Amerikan aleyhtarlığı başta bir şey!

Sakın, anketlerle, dizi filmlerle, romanlarla Türkiye’de bir Amerikan aleyhtarlığı geliştirmek isteyen güç, ABD’nin kendisi olmasın?

Bu durumu en iyi algılayan gazeteci Güler Kömürcü oldu.

Diyor ki, ‘‘İran’a, Suriye’ye saldırmaya, Ortadoğu’yu yeniden şekillendirmeye kararlı olan Washington’daki ‘şahin ekip’, planlarının bir parçası gereği, Türkiye’nin de artık ABD kamuoyuyla kavga etmesini-çatışmasını istiyor. Bu plana uygun haberler servise konuluyor. Türkiye’yi de malum şer halkasına sokmak ya da şer halkasında diye ilan ettiklerinin arkasındaki tarafsız halkın duruşunu önlemek için çok odaklı siyaset yapıyor birileri. Bu malum birileri, kendi tribününe-saf Amerikan halkına- yarın, ‘bakın Türkler de ne zamandır bizim karşımızda’ demeye hazırlanıyor, olası bir operasyon öncesi kendi kamuoyunda bizi gözden düşürücü haklılık gerekçesi peşindeler.’’

ABD, kendi politikasını değiştirmiyor, Türkiye’nin bulunduğu coğrafyayı değiştirmeye çalışıyor. Bu coğrafyanın değiştirebilmesi için, önce Türkiye’nin yerinden oynatılması gerekiyor! Oysa Türkler, bu coğrafyaya, zannedildiği gibi 1071’de girmiş değildir. Türkler, ezelden beri buradaydı! Belki Orta Asya’ya da buradan gitmişlerdi!

Dolayısıyla, sonuçta, Amerika’nın kaptanı rotasını değiştirmek zorunda kalacaktır!

Biz uyaralım da!

Üç gün mü desem üç ay mı desem...

1995 seçimlerinde bazı partiler, milletvekili adaylarını “mülakat” ile belirliyordu. Seçimde iddialı yedi parti vardı. Dolayısıyla yedi genel başkan “tek seçici” konumundaydı. Tablonun komikliğini anlatabilmek için, Akşam gazetesinde “Patagonya Yüksek Seçim Kurulu Başkanlığı”ndan bildirilmiştir. Sınavla milletvekili alınacaktır” başlıklı ve “resmi ilan” formunda bir yazı yazmıştım! İlanda milletvekili adaylarında aranan özellikleri de tek tek belirtmiştim. Herhalde aynı ilanı önümüzdeki seçimlerde yine kullanırım!

Bundan daha komik olanı da şu: Yazı çıktıktan sonra, nereye başvurmak gerektiğini soranlar olmuştu!

Fakat görüyorum ki, Başbakan Tayyip Erdoğan’ın mizah yeteneği benden daha kuvvetli!

Erdoğan Patagonya’dan değil ama Cape Town’dan ilan etti ki, “Devamsızlık yapan milletvekili, sınıftan atılacaktır!”

Düzelتيyorum, sınıftan değil, parlamentodan!

Zaten milletvekili adayını genel başkan olarak belirliyorsun; bir de IMF ve Dünya Bankası’nın, yani ABD’nin ve ayrıca “uyum yasası” diye AB’nin dayattığı her yasaya “evet” oyu vermekle görevli saydığın milletvekili “olmaz” derse, sadece partiden değil, parti kararıyla milletvekilliğinden de atacaksın!

Bu fikirlerinden dolayı, dünyanın en büyük üniversitelerinin hukuk fakülteleri, Tayyip Bey’e “fahri hukuk doktorası” verse yeridir!

Niye vermesinler canım! İstanbul Üniversitesi senatosu, 12 Eylül askeri darbesinin lideri Kenan Evren’e fahri hukuk doktoru payesi vermemiş miydi?

Tayyip Bey, Kenan Bey’in kefil olduğu anayasayı bile kevgire çevirmedi mi?

Tayyip Bey’in Kenan Paşa’dan ne eksigi var?

Erdoğan, AB görüşmelerini sürdürecektir baş müzakereci konusunda da “Önümüzdeki haftalar mı diyeyim, bir iki ay içerisinde mi diyeyim... Baş müzakerecimizi açıklarız. Telaşa gerek yok” demiş!

Fal bakmak gerekirse, bu işi en iyi Bektaşî yapar:

Adamın biri basur olmuş, bütün uzman doktorları dolaşmış, derdine bir çare bulamamış! Durumu daha da kötüye gitmiş. Yakın bir arkadaşı, “Benim bir Bektaşî arkadaşım var. Bir de ona soralım” demiş.

Bektaşî, adamı dinledikten sonra, “Kahve telvesi sür” diye tavsiyede bulunmuş.

Adam, sıcak kahve telvesini sürünce, basur memeleri yanmış ama bu defa da yanıkta dolayı dayanılmaz acılar duymaya başlamış. Tekrar Bektaşî’ye gitmişler.

Bektaşî, adamın malum yerindeki yaralara uzun uzun baktıktan sonra, cevap vermiş:

-Size bir yol görünüyor ama üç gün mü desem, üç hafta mı desem, üç ay mı desem...

Sahtekârlık toplumsal hastalık haline geldi!

Ankara Ticaret Odası, sahte rakı faciasının gündeme oturması dolayısıyla Türkiye’de “sahtecilik” meselesini inceledi ve “Sahte Türkiye” adı altında bir rapor hazırladı. Rapora göre sahtekârlar, iyi para kazandıran gözde meslekleri tercih ediyor. Sahte doktorlar, sahte avukatlar, sahte imamlar, sahte hafızlar, sahte maliyecilerin haddi hesabı yok!

Raporda artık kanıksanan sahtecilik türleri şöyle sıralanıyor:

“Sahte senet, sahte adres, sahte yeşil kart, sahte isim, sahte para, sahte çek, sahte evrak, sahte diploma, sahte nüfus cüzdanı, sahte pasaport, sahte ehliyet, sahte sağlık kartesi, sahte imza, sahte fatura, sahte fiş, sahte rapor, sahte sigorta poliçesi, sahte kredi kartı, sahte oy pusulası, sahte seçmen, sahte otobüs bileti, sahte piyango bileti, sahte maç bileti, sahte plaka, sahte reçete, sahte rapor, sahte tablo..”

ATO’nun raporunda gıdada yapılan sahtecilikler ise saymakla bitmiyor.

Türkiye’nin “marka taklitçiliği”nde de dünyada ilk sıralarda yer aldığını belirten ATO Başkanı Sinan Aygün, sahtecilik olaylarında ekonomik krizden sonra patlama yaşandığına dikkat çekerek, “Kriz, sahteciliği bir sektör haline getirdi. Yükte hafif pahada ağır ne varsa sahtesi yapılıyor” dedi.

Demek ki artık sahtekârlık, sosyolojik bir vaka, bir toplumsal hastalık halindedir ve bilimsel araştırma konusudur!

Nitekim Çukurova Üniversitesi’nden Prof. Dr. İbrahim Ortaş “Rakı mı sahte, insanoğlu mu sahtekâr?” diye soruyor:

“Aslında psikologlar derler ki herkesin bir gerçek yüzü vardır bir de maskesi. Ancak bir maskeye razıyız da bazılarının bir kaç maskesi bulunmaktadır. Bir arkadaşım kapısına ‘maskeni çıkar da içeri gir’ yazdırmış.

Hani derler ya oturunca mangalda kül bırakmaz, sizin ile birlikte her konuya evet der, vatan millet için en hamasi nutukları o atar, ancak hayatın gerçeklerine gelince, gerçek hayatta çok da söz verdiği gibi olmadığını gördüğümüz çok sayıda kişi ile karşılaşırız.

İnsanlar mutluluğu doğada ve estetikte değil bireysel menfaat ilişkilerinde aramaya başladı. Yurttaşlar, kolay yoldan para kazanmayı ve köşeyi dönmeyi neredeyse ilke haline getirmişlerdir. Bütün bunların sonucu birçok yurttaşımız, vergi vermekten kaçınıyor, yalan yanlış beyanda bulunuyor, akla hayale gelmeyecek işlere girişiyor.

Bunda uygulanan siyasi modellerin de büyük payı bulunmaktadır. 1980

sonrası ‘para kazan da nasıl kazanırsan kazan’ anlayışı gençlikte bireysel ve bencil bir anlayış doğurdu. ‘Para eşittir mutluluk’ neredeyse bir yasa haline getirildi.

Osmanlı döneminin tarım konusundaki çıkmazlarından olan tütündeki Reji İdaresi’ne, 4 Mart 1925’de kurulan TEKEL idaresi ile son verilir. Tekel ülkemizin milli tarım politikasının oluşmasında ilktir. Tekel’in kuruluşu ile devlet ve halk hem bir boyunduruktan hem de bir ayıptan kurtarılmış oldu.

Tekelin son günlerde özelleştirilmesi ile birlikte piyasada adı sanı duyulmamış çok sayıda rakı markası dolaşmaya başladı. Sahte rakı içilmesi sonucu onlarca hayatını kaybeden insanın ölüm sorumluluğu kimin? Rakıyı üreten kalpazanlar mı? Yoksa ülkeyi bu duruma getiren siyasi irade mi?

Son 25 yıldır KİT’lerin pek çoğu zarar etmediği halde özelleştirme modası adına kelepirci fiyatına elden çıkarılmaya çalışılmaktadır. Türkiye’nin en karlı kuruluşu olan Tekel neden özelleştiriliyor? Neden tütün ve şeker pancarı ekim alanları dış baskılar sonucu daraltılıyor ve devlet desteği kaldırılıyor? Tekel özelleştirmesinin birinci gününde bunlar yaşıyorsa yarın Allah bilir neler yaşanır. Korkarım yarın sağlık ve diğer alanlarda da istenmeyen olaylar yaşanacaktır.

Her alanda bir otorite boşluğu ve zafiyet görülmektedir. Her yönü ile örgütlenmemiş ve kurumsallaşmamış toplum yapımızda adalet ve hukuk işlevsiz kalmaktadır. Maalesef ülkemiz ciddi bir hukuk devleti örneği vermediği için çok sayıda sahtekârın cesaret kazanmakta ve ortalığa hâkim olmaktadır.

Bugün rakının sahtesini raflardan toplarsınız olur biter ancak yarın bir başka sahte üretim daha çıkar karşımıza. Sahtekârlığın değil, gerçek dostluğun; sahtekârlığın değil dürüstlüğün hâkim olması dileğiyle. Bu bilince erişmek dileği ile.”

Son zamanlarda bir de sahte kuvayı milliyeciler türedi! Vatan topraklarının satıldığı şu günlerde halkın masum tepkilerini paraya çevirmek isteyenler, alanı işgal etmeye başladı! Bu yüzden eğer bir örgütlenmeye gidilecekse, herkes kendi yerleşim biriminde yakından tanıdığı, güvendiği insanlarla bir araya gelsin!

Bazen bana telefonla “Filancayı destekleyelim mi, falancaya katılalım mı?” diye soruluyor. Ben, “Kimseye kefil değilim. Herkes kendi kararını kendi versin” diyorum.

Neden tavuk yumurtası çok satılır da kaz yumurtası satılmaz?

Çocukluğumdan beri yaşadığım seçimleri düşünüyorum ve şu karara varıyorum ki, her seçimi en çok bağırان kazanmış. 1950’den beri yapılan genel seçimlerden ben ilk olarak 1969’dakini hatırlıyorum. Nereye baksam

mutlaka bir kıratlı bayrak görüyordum. Herkes Demirel'den bahsediyordu. Bütün İstanbul kıratla şahlanmış gibiydi! Adalet Partisi'nin gönde gelen insanları şişman, göbekli tiplerdi. Zeytinburnu'nda Faruk Ilgaz ve Fahri Atabey'in konuşmacı olarak katıldığı bir açık hava toplantısını takip etmiştim. Halk ile siyasetçi grubu arasında büyük bir fark vardı. Siyasetçiler, kendilerinin uzaydan halkı yönetmek için gönderilmiş kişiler olduklarına inanır gibi bir güven içinde, halk ise ağadan veya derebeyinden ricada bulunan gariban mevkiindeydi. Atabey, konuşmasının sonunda "Benden bir isteğiniz var mı?" diye sormuş, orta yaşlı bir vatandaş da "Top sahası istiyoruz" diye cevap vermişti. Fakat nedense, sonraki yıllarda Yeşiltepe'nin sahasına Adliye, Yıldızspor'un sahasına da okul yapıldı!

Uzatmayalım, 1967 seçimlerinde en çok bağıran Demirel yüzde 46 gibi bir sonuçla çıktı. Zaten, bir önceki seçimde de en çok bağıran oydu. 1973'te ise en çok bağıran Ecevit idi. Ecevit "Kıbrıs Fatih'i" olduktan sonra da erken seçime gitti ve oylarını artırdı. Bir ara Demirel ve Ecevit eşit oranda bağırdığı için iktidar ikisi arasında gitti geldi! Sonra askerler bağırıma başladı. 1983'te bağırma sırası Turgut Özal'da, sonraki seçimlerde ise yasakları kalkan Demirel ve Ecevit'te idi. Erbakan hoca iyi konuşuyordu ama bağırıyordu. Mesut Yılmaz, bağırma bir türlü beceremedi, Tansu Çiller'in sesi de o kadar güçlü değildi. Ecevit ve Bahçeli, 1999 seçimlerinde, bağırabildikleri oranda oy alabili. Ve sonunda yıllardan beri bağırma bağırma "geliyorum" diyen Tayyip Erdoğan, önündeki engelleri dışardan aldığı destekle aşarak Türkiye'nin direksiyonuna geçti.

2002 seçimlerinde, konserli toplantılarla da olsa biraz bağırıma çalışan Cem Uzan bile yüzde 7 civarında oy alabili.

Tabii en çok bağıran kazandı!

Bazıları, "28 Şubat'tan önce çok bağıran alkışı kaparken, 28 Şubat'tan sonra ağırbaşlı konuşmalar yapanlar öne çıkmıştır" dese de ben buna inanmıyorum. Yine en çok bağıranlar önde gidiyor!

Amerikan üniversitelerinde propaganda dersi veren hocalar, öğrencilere bir soru sorarmış:

-Tavuk yumurtası ile kaz yumurtası arasında boyut olarak fazla bir fark yoktur. Her ikisinin yumurtası, vitamin bakımından da aynı özelliklere sahiptir. Peki neden tavuk yumurtası çok satılır da kaz yumurtası hiç satılmaz?

Öğrenciler şaşkın şaşkın bakarsa, cevabı yine hoca verirmiş:

-Çünkü tavuk yumurtlarken bütün gücü ile bağırıp çağırıp propaganda yapar!

İşte Ermenilerin Rus, Amerikan, İngiliz ve Fransız kışkırtmalarına kapılıp Türkler'e saldırımları, hatta savaş sırasında Rus veya Fransız üniforması ile kendi devletleri olan Osmanlı'ya karşı çarpışmaları, bunlar yetmezmiş gibi çeteler kurarak Türk köylerine basmaları sonucunda sürgün edilmeleri

ve bu sürgün sırasında kayıplar vermelerini 90 yıldır gündemde tutabilmelerinin sebebi de budur. Devamlı bağıryorlar. Türkler de genelde susuyor. Ermeni propagandası, ne zaman Türkiye'nin uluslararası ilişkilerini etkileyecek ölçüde tehlike arz ederse, Türkler o zaman harekete geçer gibi oluyor. Ermeni soykırımı karar tasarıları, bugünlerde Türkiye'yi zor durumlara düşürebilecek bir noktaya ulaştığı için biraz toparlanma var gibi!

Bu tavuğun bağırması meselesini Prof. Dr. Türkkaya Ataöv'ün "1913 yılında yapılan güvenilir nüfus sayımları sonuçlarına göre, Anadolu'da bulunan Ermeni nüfusunun toplamı 1 milyon 292 bin civarındadır. Bu durumda 1,5 milyon Ermeninin katledildiği yönündeki iddiaların ne kadar tutarsız olduğu görülür. Tehcire tabi olan Ermenilerin konvoylarına karşı, intikam dürtüsüyle yapılan saldırılar sonucu en fazla 10 bin Ermeni ölmüştür. Osmanlı, herhangi bir katliam yapmadığı gibi yer değiştiren Ermenilere yönelik saldırıda bulunan 1397 kişiyi yargılamıştır. Birinci Dünya Savaşı'nda çoğu Türk olmak üzere 5,5 milyon insan katledilerek, 5,5 milyon insan da göçe zorlanarak asıl soykırım ve etnik temizlik Müslümanlara karşı yapılmıştır" sözleri üzerine hatırladım.

Ve Andrew Mango'nun, "Ermeniler Azerbaycan'da yaptıklarını unutturmak için dikkati soykırım konusuna çekmek istiyor" sözlerini de unutmamak ve Azerbaycan'da daha birkaç yıl önce yapılan katliamı ve tehciri, dünya gündemine taşımak gerek.

Doğruyu kim söyleyecek?

Son zamanlarda, herhangi bir camia ile ilgili bazı acı gerçekler dile getirildiğinde, o camianın kirlenmemiş çoğunluğunun bu durumdan rahatsız olduğuna ve "kol kırılır yen içinde" dediğine şahit oluyorsunuz. Bu sözün, gerçeklerin üstünü örtmek veya pisliği halının altına süpürmek gibi bir anlamı olmasa gerek!

Bir ailede enest ilişki varsa, kol kırılır yen içinde demek mümkün müdür? Böyle demek, o çirkefin devam etmesini onaylamak anlamına gelmez mi? "Bundan siz hiç bahsetmeyin, yok sayın, başkaları ne derse desin" denilebilir mi?

Müslüman, Kuran ahlakını tam anlamıyla benimsemiş olsa, kendi etnik kökeni, tarikatı, mezhebi, partisi, hemşerisi, akrabası, anne-babası, kardeşleri veya çocukları bir yana, kendisini bile kayıramaz!

Adalet kendini bile kayırmamaktır!

Müslüman toplumların manevi kurtuluşu da Kuran'daki ahlak anlayışını

kabul etmelerine ve yaşamalarına bağlıdır:

“Ey iman edenler! Haktan yana olup, adaleti sapasağlam ayakta tutun, Allah için şahitler olun. İsterse kendinizin veya ana-babanızın ya da yakınlarınızın aleyhine olsun, isterse onlar zengin veya fakir bulunsun. Allah onları korumada herhalde sizden öndedir. Artık hak ve adalette hevese uymayın. Eğer dilinizi бүker veya yüz çevirirseniz, Allah yaptıklarınızdan haberdardır.” (Nisa-135)

İşte Kurân’ı hakkıyla okuyan, düşünen ve anlayan bir insan bu ayete göre yaşarsa emaneti ehline verir, insanlar arasında hükmederse adaletle hükmeder. O insan çoğalırsa, millet, töresini yeniden düzenlemiş olur.

Artık yasaları adaletle uygulamak kolaylaşır. Çünkü uygulayacak insanlar, değil ana-babasını, kendisini bile kayırmayacaktır...

Hukuk devleti, kendini bile kayırmayacak adalet anlayışına sahip “insanlık ordusu” ile gerçekleşir...

Tarikatçılık, mezhepçilik, partıcılık, hemşericilik, kabilecilik yani toptan “fırkacılık” yapılırsa, bugünkü gibi demokrasi yozlaşır, yönetemeyen demokrasi olur.

Şahsi çıkar için, ailenin çıkarı için, partinin çıkarı için, tarikatın, mezhebin çıkarı için oy verenler ise firavunlar seçmiş olur.

Bir ülkede bilimsel-ekonomik-siyasi ve kültürel iskeletin oksijeni bilgidir. Oksijen üreten merkezler ise eğitim-öğretim kurumları, üniversiteler ve kültür sanat ortamıdır. Dolayısıyla oksijeni, namus ve şeref sahibi fikir-bilgi adamları, araştırmacılar, yazarlar, sanatçılar üretecektir.

Oksijen üretilebilmesi, güçlü ve yaygın bir eğitim-öğretim teşkilâtına bağlı olmakla birlikte, bireysel hürriyet sağlanmadan bilgi üretilmez. Bireysel hürriyet, parti taassubuyla tarikat-mezhep taassubu ile veya ideolojik taassup ile yok edilirse, solunum sistemi çalışmaz, ekonomik ve siyasi yapı hava alamaz! Sistemde burun tıkanıklığı başlar, üst solunum yollarında, akciğerlerde, yürekte ve beyinde arızalar baş gösterir.

Fikir-bilim adamlarının, sanatçıların, hür iradeleriyle eserler üretmediği veya üretmelerine imkân sağlanmadığı zaman, deriden yapılan solunum da sona erer. Bütün gözenekler kapanır. Fikir-bilgi adamlarının dışlanması, sanatçıların hor görülmesi halinde ekonomik vücut yatağa düşer. Siyasi partiler, devlet, ülke yatağa düşer. Yataktaki hastayı tedavi için artık dışarıdan reçete aranır, doktor getirilir. Dünya Bankası gelir, IMF gelir, konsorsiyum gelir, iç-borç gelir, dış-borç gelir. Sonunda iflas gelir, şerefsizlik gelir! Vatan toprakları da satılmaya başlanır!

Demek ki, vücudu hastalıktan korumak veya hastaysa ayağa kaldırmak için ilk yapılacak iş “bilgi”ye, “bilgi üretimi”ne “bilim adamlarına”, “sanat adamları”na tam bir fikir hürriyeti ortamı sağlayacak yapıyı kurmaktır.

Kuran, “Yine bizim yarattıklarımızdan öyle bir topluluk vardır ki, hakka rehberlik ederler ve onunla adaleti yerine getirirler” diyor. (Araf-181)

Peki hakka rehberlik edecek insanlar, gerçekleri örtmeye, hırsızları, uğursuzları, milli ve dini değerleri pazara düşürenleri, kendi camiasından çıkmıştır diye saklamaya, ört bas etmeye çalışır mı?

“Devletin ırzı böyle mi korunur?”

1652 yılında Hind padişahı Şah Cihan’dan Seyyid Hacı Mehmed adlı elçi, mükellef ve çok değerli hediyelerle İstanbul’a gelmişti. Recep ayının yirmi üçüncü günü divana varub hediyelerini arzyledi. Hepsi üç kıymetli parça ki, tamamı üçyüzbin kuruş tahmin olundu. Biri büyük bir sorguç ki üzerinde bir elmas, padişahın önünde olan elmastan daha büyük, bir kılıç ve hançer idi..

Gelen elçi ulemadan olmakla vezir, müftü ve kazaskerler ve diğer devlet erkânı bir büyük ziyafet idüb, meclisinde fazıllar ve ariflerden söz söylemeye, bahisleri süslemeye kadir, edib ve olgun kimseler hazır idi. Elçi ile ilmi konuşma ve latif müsahabe ettirirlerdi. Ve her ziyafeti, bir gönül açıcı yalıda ve dünyayı süsleyen köşklere verüb, İstanbul’da olan garib binaları seyir ve temaşa ettirirlerdi. Ve doğrusu burada, hiçbir elçiye bu kadar hürmet ve riayet edildiği işitilmiş değildi. (Avrupalı elçiler, günlerce saray kapılarında bekletilir, Padişahla görüşmeden Sadrazamın ayağına yüz sürebilirlerse kendilerini şanslı sayarlardı. Hind padişahı Şah Cihan ise kardeş bir Türk devletinin padişahı idi. Dolayısıyla elçisine İstanbul’da farklı davranılıyordu.)

Elçiye tam ikram olunduktan sonra, Hind padişahına mektup yazılıub zümrüd kabızalı bir hançer, yirmi ve fevkalade güzel carıye, mükemmel takımlı bir at ki, bütün eğer takımı doksan kese tahmin olundu, bunlar Hind Padişahına hediye... Elçiye altı bin altun, bir kürk ve bir mükemmel at verüb yanına da bir elçi konulmak konuşuldu. Eski usule göre, ulemadan veya katiplerden, işbilür bir kimse, yahut ariflerden, ediblerden bir güzel konuşur kimse gönderilmek iken, bu şartlara riayet olunmadı. Salih Paşa’nın kardeşi Zülfikar Ağa elçiliği isteyüb, “Ben harçlık istemem. Kendi kesemden serfederim” demekle o anlayışsız eşek Boşnağı, elçi tayin ettiler. Halbuki padişah “Bir alim ve olgun adam elçi tayin olunsun. Çünkü elçiler, padişahların yüz suyudur” deyu buyurmuşlardı. “Kimi tayin edelim?” deyu vezir ve müftü meşveret edüb, değerli ve bilgili kimseler tavsiye olununca, bazıları “Şimdi., bir o kadar yazar, söz anlar adam tayin ederseniz, verilecek harçlıktan başka, geri dönüp geldiği vakit ün kazanıp hak davasına kalkup ağırlık vermeye başlar. O da başımıza iş açar” deyince Zülfikar ağda karar kıldılar. Ve ona dediler ki,

-Var elçi ile buluş! Sen de büyük bir ziyafet verüb onunla anlaş. Fakat mecliste sus... Bir söz söyleyeyim diye haltetme..

deyu öğretiler, o eşek de söz götürmez ihtişam ile varub, elçiyle

buluşup, kendisinin elçi tayin edildiğini söyledi ve ziyafete davet eyledi. Maanoğlu merhum nakleder ki; söz anlatır takımından kimseyi davet etmedi. Yalnız şairlerden Cevri Çelebi'yi ve Kadızadelilerin zariflerinden Ebu Ahmed oğlunu çağırmişti. Bu ikisi ile dostluğu vardı.

Zülfikar ağa bir muhteşem ziyafet tertip edüb, çeşitli yemekler arasında da lahanadan üç türlü yemek yaptırmış ki, kendi zannına göre bunlar yemeklerin en nefisi idi, elçi gelüb oturduktaki rezilane konuşma çok.. Hele yemek sofrası kurulub lahana meydana gelince Zülfikar ağa elçiye hitab edüb:

-Hind ülkelerinde lahana var mıdır?

deyu sordu. Elçi, dahi,

-Ilıman iklimlerde bu tür soğuk bitkiler çok az bulunur, dedi.

Elçinin ne dediğini anlamayan ağa:

-Sultanım, bu faydalı bir bitkidir. Ruha kuvvet verür, dedi.

Elçi gülerek:

-Rayihalı (kokulu) bir madde olduğuna şüphe yok. Harflerin yan yana gelmesinden başka ruh ile münasebeti ise malum değildir, dedi.

Ağa ne elçinin dediğini anladı ne de gülmesinin sebebini bildi. Hemen ahmakça ona uyub kendisi de kakhaha ile gülüp:

-Sultanım! Latife hoşdur, amma bu muhakkakdur ki Arnavudların gıdası ciğer olmakla akılları fazladur, Boşnaklar lahana yedikleri için yiğit ve bahadır olurlar...

dedikde, elçiye ince bir hiddet gelüb:

-Buyurduğunuz kaideye göre, Arnavutlar ciğerdar (ciğerli, yürekli) Boşnaklar ise müsterih-i rüzgar olmak gerektir.

deyu sıkıldı. Cevri ve Ebu Ahmed, sözün manasını anlayup ellerinde olmayan kakhaha ile taşub, fakat yemek sırasında gülmekten de utanup gülüşlerini tutup yemek bile yiyemediler.

İnsaf gözüyle bakılsa ulema, katibler ve güzel adablı arifler var iken, avamdan böyle adamları mutlaka parasına kıymet verüb, elçilikle göndermek layık mı? Ve bu kötülük, devlet ırzını korumaya muvafık mıdır? İstanbul'un akıllıları umumiyetle bu hususu çirkin buldular.

NAİMA TARİHİ, Zuhuri Danışman Yayınevi, İstanbul 1969, Cilt 5, S: 2370-2375'den...

Utanma azlığı...

Batı dünyasının, 82 yıllık Türkiye Cumhuriyeti'ni hala hazmedemediği çok açık ama bu bilinçaltını sergilemeden de duramıyorlar.

Le Point dergisi, son sayısında "Türkiye: Yeni sultan Erdoğan" başlığıyla, 6 sayfalık bir inceleme yazısı yayınladı. Dergide Erdoğan'ın camide namaz kılarken ve Malcolm X'in öldürülmesinde rolü olup olmadığı hala

tartışılan sözde İslamcı lider Luis Farakhan ile camide otururken çekilmiş fotoğrafları yer aldı. Yazıda, Erdoğan'ın kendisini Türkiye'nin "AB ikonası" gibi gördüğü ileri sürüldü. Erdoğan'ın "ondan daha tehlikeli", Amerikan lakaplı danışmanı Egemen Bağış ve 2-3 kişi dışında kimseyi dinlemediği, gazetecilere kızıp mahkemeye verdiği belirtildi. Dergide, "Sanki sert islamcı kültürün varisi, eski refleksleriyle barışık hale geldi. Ordu, değişen bir islamcılığı devletin başına getirir mi?" diye soruldu.

Biliyorsunuz, Erdoğan ABD'de iken, niçin gerektiyse, "Son Osmanlı" denilen, hanedandan bir kişi ile de görüşmüş, o zaman da buna benzer yorumlar yapılmıştı!

Biz bu vesileden de yararlanarak, Osmanlı'nın nasıl yönetildiğini, en önemli Osmanlı tarihçilerinden biri olan Naima'dan nakletmeye devam edelim.

1653 yılında Anadolu ve Rumeli kazaskerlerinin akıllıca olmayan hallerle teşhir olunup azledilmelerinin sebebi, halkın kabul edemeyeceği derecede ayıplar işlemeleri ve fahiş rüşvet almaları idi. Bilhassa Rumeli kazaskeri Tiryaki Kuşbaz, sağ olan kadıların makamlarını satardı. Satın alan herif, gidip makamı zapt ettiğinde, eski zavallı gelip, "Ben sağım, ölmedim" diye kazaskere dert yandıkta, "Subhanallah! Sözüne inanılır dört beş Müslüman öldüğünü söylediler" diye teselli verip, gizlice bir miktar da akçesini aldıktan sonra "Bir yanlışlık olmuş" diye görevini iade kararı kâğıdını verirdi. Daha önce parasını alıp makama oturtulan zavallı geldiğinde, onu da "Elem çekme, sana da bir yer buluruz" deyip sustururdu. Birkaç gün sonra bir başkasının mansıbını ona kaptırıp, tekrar aynı işi yapardı. Kadı fukaralarını devridaim böyle dolandırıp para toplamak için buna benzer türlü türlü şeytanlıklar icad ederdi.

Anadolu tezkirecisi İlahizade de ona rahmet okutacak acayip yollardan hareket etti. Her biri, bu çeşit rüşvetler almaktan zamanın karunu oldu. Hatta bu ikisinin azlinden önce bir de rezalet oldu.

Zamanın Nasreddin'i denilen Kara Abdullah, bir gün vezir divanında, bu iki kazasker de otururken, bir husus için divana girip işini arz ettikten ve latife yollu, elini kaldırıp vezire hayır dua ettikten sonra iki kazaskeri de pek fazla metheyledi. Vezir Kara Abdullah'ın bu methinin arkasında başka şeyler olduğunu anladı ve gülerek, "Bu duanın sebebi nedir?" diye sordu.

Kara Abdullah, "Sultanım, bir oğlum vardır, hummaya tutuldu. Bin türlü ilaç ettim, fayda etmedi. Sonunda hummaya hitap ederek, 'Bre sıtma, Eğer oğlumun yakasını bırakmazsan, Anadolu kazaskerinin günahları senin boynuna olsun' dedim. O saat oğlan gözünü açıp iyileşti!" dedi.

Sadrazam yine gülerek, "Ya Rumeli kazaskerinin günahlarını niye havale etmedin?" diye sordu.

Kara Abdullah cevabı yetiştirdi:

-Sultanım, Rumeli kazaskerinin günahlarını böyle küçük hastalıklar için sarf etmem, Onları, oğlanın taununa saklıyorum!

Vezir ve hazır olanlar güldüler. Hatta bu latife ile rezil olan iki kazasker de utanmadan diğerlerinden daha fazla güldü! Müslümanlar arasında en garip olan şey, utanmanın azlığıdır...

“Silahımız dolu; uygun kuşu bekliyoruz”

Hemen belirteyim, başlıktaki ifade bana ait değil!

Biliyorsunuz, buluttan nem kapıp, “Sen milleti mi kışkırtıyorsun?” diye iftira atmaya yeltenecek bir sürü çok bilmiş var! Ne olur ne olmaz!

Üstelik bu ifade, son kışkırtmalarla değil, Türkiye ekonomisi ile ilgili!

Haber 27 Nisan 2005 tarihli Sabah gazetesinde Sinan Cem Şahin imzasıyla çıktı. Habere göre, Electrolux’un Türkiye Genel Müdürü Nevio Pollesel, Türkiye dahil birçok ülkede yatırım için fırsat kolladıklarını söyledi. Pollesel “İyi bir avcı silahı dolu beklemeli. Üzerinden ne zaman bir kuş geçeceği belli olmaz. Biz de öyle yapıyoruz” diye konuştu. Pollesel, “2000 yılında Vestel ile çok ciddi ilgileniyorduk. Kriz olmasaydı işlemler bitmek üzereydi. Ama şimdionları tamamen almak çok zor. Yutmak için çok fazla büyük” dedi.

Yabancı yatırımcıların ne zihniyette olduğunu gösteren bu konuşmayı belleğinizin bir köşesine yerleştirdikten sonra, toplam 11 ülkeden, ciroları yaklaşık 900 milyar euroyu bulan 19 çokuluslu şirketin üst düzey yöneticilerinin, İstanbul’da Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın başkanlığında 2. Yatırım Danışma Konseyi Toplantısı’nda buluşmasını değerlendirin lütfen!

Toplantıda İtalya’dan 4, ABD’den 3, Almanya’dan 3, Japonya’dan 2 olmak üzere, Lüksemburg, Fransa, İngiltere, Hollanda, Güney Kore, İsrail ve Kanada’dan toplam 19 firmanın başkanları veya ikinci başkanları hazır bulundu.

Haberlere göre, IMF Başkanı Rodrigo de Rato, Dünya Bankası Başkan Yardımcısı Shengman Zhang, Avrupa Yatırım Bankası Başkanı Philippe Maystadt’ın da yer aldığı toplantıda Ford, Citigroup, Newmont Mining, Metro AG, BNP Paribas, Arcelor, Hyundai, Unilever, ISCAR, Merloni, Fiat, Telecom Italia ve Pireli, Toyota, Nortel, Corus, Mitsui, Daimler Chrysler ve Unicredit şirketlerinin yöneticileri, ayrıca IMF Dış İlişkiler Direktörü Thomas Dawson, IMF Türkiye Temsilcisi Hugh Brendenkamp, Dünya Bankası Türkiye Direktörü Andrew Vorkink, Hazine Müsteşarı İbrahim Çanakçı, TÜSİAD Başkanı Ömer Sabancı, TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, Yabancı Sermaye Derneği Başkanı Şaban Erdikler, Türkiye İhracatçılar Meclisi Başkanı Oğuz Satıcı da vardı..

Bu arada, Dışişleri Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül, yabancı yatırımcıların Türkiye’ye akın akın geldiğini belirterek, ülkenin geleceğinin parlak olduğunu söyledi.

Citigroup Yönetim Kurulu Başkanı Sanford Weill de Weill de aynı şekilde, “Türk ekonomisinin geleceği hiç bu kadar parlak olmadı” diye konuştu ve yatırımlarını artırmak istediklerini açıkladı.

Türkiye’deki bankacılık sektörüne el koyan Citigroup Global Bankacılık başkanı Michael Klein ise, uluslararası oyuncuların Türk bankalarına gösterdikleri artan ilginin, sektörün doğru yolda olduğunun bir göstergesi olduğunu söyledi.

Yani adam diyor ki, “Bankalarınızı bize devrettiğiniz oranda iyi yoldasınız, aferin, böyle devam edin!”

IMF Başkanı Rodrigo de Rato da Türkiye’nin, IMF’nin en başarılı olduğu ülkelerden birisi olduğu görüşünü tekrarladı!

Bu haberlerle birlikte, ajanslardan bir haber daha geçti:

“Türkiye Petrol Rafinerileri A.Ş.’nin yüzde 51 oranındaki hissesinin blok satışına ilişkin ihale süreci başladı!”

Siz bu haberi, “İşte yabancılara uygun büyük bir kuş” diye de okuyabilirsiniz!

Dünya ekonomisini elinde bulunduran 8 ailenin liderleri, Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn’un özel uçağı ile Türkiye’yi paylaşmaya gelmişti. O toplantının adı da Yatırım Danışma Konseyi idi.

O zaman hatırlattığım küresel yağmanın Endonezya örneğini özetle bilginize sunuyorum:

Küresel yağmanın en büyük örneği Endonezya’da yaşanmıştı. Gazeteci John Pilger Endonezya’nın nasıl yağmalandığını anlatıyor:

“Freport şirketi Batı Papua’daki bakır madenini aldı. Şu sıralar bu şirketin yönetiminde Henry Kissinger var. Bir Amerika-Avrupa konsorsiyumu, Batı Papua’nın nikel kaynaklarına el koydu. Dev Alcoa şirketi ise Endonezya’nın boksit rezervlerinden en büyük dilimi kaptı. Bir grup Amerikan, Japon ve Fransız şirketi Sumatra, Batı Papua ve diğer adalardaki tropik ormanları aldı.

Artık Endonezya ekonomisinin hem görünen hem de gizli kontrolü, belli başlı üyeleri ABD, Kanada, Avrupa, Avustralya ve en önemlisi IMF ve Dünya Bankası olan Endonezya Hükümetlerarası Grubu’nun eline geçmişti.

Wall Street bütün olanları büyük bir fetih gibi görüyordu. Endonezya’nın bugünkü borçlarının toplamı 262 milyar dolar olarak tahmin ediliyor. Bu rakam ülkenin gayr-i safi yurtiçi hâsılasının yüzde 170’i. Bu borcu bazen hayatlarına mal olsa da ödemeye devam edecek olanlar ise sıradan insanlar...”

Türkçe’de “ava giden avlanır” diye bir söz vardır!

20’nci yüzyılın başında Türkiye’yi avlayamayanlar, 21’nci yüzyıl başında da av olabilir!

Çarşı esnafının isyanının sebebi!

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye'nin nesi var, nesi yoksa sattırıyor, itiraz eden çiftçiyi, esnafı, herkesi azarlıyor.

Kendisine Naima Tarihi'nden 1650 yılında İstanbul'da yaşanmış bir olayı hatırlatıyorum:

Yenicami vakasından sonra sipahiler Yeniçerilere gücünce Yeniçerilerin kendi maaşlarının azlığı konusunda itiraz ihtimali kalmadığını gören büyükler, onlara verilecek maaşları, Yahudiler ve sarraflar eliyle, Arnavutluk'ta kestirilen ayarı düşük kalp akçelerle değiştirerek bin kesede üçyüz kese kar etmeye başladı. Kestirilen kalp akçeler yeniçeriye veriliyor, bunu yapanlar karun gibi para biriktiriyordu.

Bu sırada hazinenin sıkıntısı da fevkaladeydi. Defterdar Emin Mustafa Paşa'ya bu sebeple vezirlik verildi ve akçe tedarik etmesi istendi. Defterdar Paşa, kalp para ile zengin olan ağalarla bir araya geldi ve "Belgrad'da ve Bosna etrafında bu ağaların kestirip getirttiği kalp akçeyi ve meyhanecilerin elindeki ayarı düşük, silik, kızıl kırık parayı, her 118 akçeye bir altın karşılığı olmak üzere karşılığında 12 bin altın toplayalar. Sonra o altını cuhudlara (Yahudilere) bir altın iki riyal olmak üzere bozdurular ve bu yolla 240 bin riyal toplayıp ulufeye yani maaşlara vereler" dedi.

Ağalar, bu olmayacak hayali beğenince, halka eziyet ederek bu parayı toplayabileceklerini, kimsenin karşı koyma cüretinde bulunamayacağını zannetti.

Kalp, silik akçeler bu şekilde bezestana toplanmaya başladı.

Ramazanın dördüncü günü idi. Bezestan kethüdası ol akçeyi çarşı esnafına arz ettiğinde, halk bu zararlı tekliften ürüp, büyük bir kalabalık halinde veziriazama varıp dert yandılar:

-Devletlü vezir! Biz bu yıl 14 ayrı vergi ödedik. Piyasadaki durgunluk da canımıza tak etti. Bunlardan başka ağalar, Karadeniz'den Akdeniz'den getirdikleri bakır, fındık, tuz, sabun gibi şeyleri zaten bize birkaç misli fiyatla veriyor. Zarar ettik. Dükkânlarımızın kirasını bile ödeyemiyoruz. Hal böyleyken, ayarı bozuk akçenin yüzonsekizine bir altın istemek ne demektir?

Melek Ahmet Paşa, hiddetli ve gazaplı bir adam idi. Suratını ekşitip, fukarayı azarladı:

-Yıkılın bre kafirler. Varın tedarik edin verin!

Esnaf, "Haşa, bunu kabul etmeyiz. Biz ehli İslamız!" diye diretip feryad ederek dışarı çıktı ve dükkânlarını kapatıp büyük kalabalık halinde Davud Paşa Mahkemesi yanında Şeyhülislam Aziz efendinin evine vardılar. İtiraz eden ve hatta kaçmaya çalışan müftünün eteğine yapıştılar; çekerek ata bindirdiler. Önlerinde biri tellalvari bağırarak "Ümmeti Muhammed! Bize olan zulüm nedir. Kapayın dükkânlarınızı" diye bağırırdı.

Bütün İstanbul'un dükkânları kapandı. 10 binden fazla adam, müftüyü önlere kattı, Ayasofya'ya vardı. Müftü, huzura haber gönderdi. İzin verilince, ayak takımı da şeyhülislamla birlikte yürüdü ve arz kapısına varıncaya kadar doldular. "İmdat padişahım imdat" diye feryad ettiler!

Padişah, taht üzerinden seslendi:

-Nedir bu Allah'ın kullarının şikâyeti?

Halk da ayrıntıları ile çektikleri zulümleri anlattı ve "Sadrazama vardık, bize kafirler diye sövdü, şimdi sana geldik. Yeryüzünün halifesisin. Hakkımızı hak edip, üzerimizden zulmü kaldır" dedi. Müftü dahi maksatlarını anlattı.

Padişah hazretleri, "Size yapılanlara benim rızam yoktur" dedi ve sadrazama hasekiyi gönderdi. Sadrazam, halkın hücumundan korkup kendi gelmedi, bir yazı yazıp gönderdi. Haberci saraya girdiğinde halk ona hücum etti, yer yar taş ile, yer yer hançer ile yaraladı!

Bunun üzerine Padişah Sultan Süleyman Kanunu'ndan başka, sonradan çıkarılan bütün vergileri affeden bir hattı hümayun çıkardı. Müftü bunu halka götürdüğünde, "İşte af buyruldu, daha muradınız nedir, dağılın" dedi.

Hattı hümayunu alıp koyunlarına koyduktan sonra, yeniden bağıştılar:

-Padişahım, zulm ile âlem harap oldu. Sana bildirmezler. Vezirin saklar. Bugünkü günde 16 ağa vardır ki sana padişahlık ettirmezler. Ali Osman Devleti düşmüş, ocağı yanıyor. Madem bunların cezaları verilmeye, Padişahlık edemezsin ve memleketinden fitne fesad kalkmaz.

Bunun üzerine Padişah mührü Melek Ahmet Paşa'dan istedi ve Siyavuş Paşa'yı veziriazam eyledi.

O gün ağaların hepsini ortadan kaldırmak mümkün iken bu yapılmadı.

Hortumculara Tarhuncu Ahmed Paşa uygulaması!

Naima Tarihini okudukça, neredeyse her sayfasını sizlerle paylaşmak istiyorum. Bu eser piyasada bulunmuyor. Zuhuri Danışman Yayınevi, 1969 yılında 6 cilt halinde bastırılmış, o kadar. Böyle önemli bir eser, niçin yeniden bastırılmaz?

Bugün, Tarhuncu Ahmed Paşa'nın göreve başlar başlamaz, hortumculara ne yaptığına dair bir örnek uygulamayı, Naima'dan nakledeyim. Gerçi, Naima, bu uygulamayı beğenmediğini söylüyor ama ben çok takdir ettim..

Tarhuncu Ahmed Paşa, sadrazam olduğunda ulema ve ayan kendisini tebrike geldi. Gümrük emini Hasan Ağa da gelüp etek öptü.

Sadrazam Hasan Ağa'ya döndü:

-Mutbak ve koyun emaneti dahi sende değil mi?

Hasan Ağa, "Beli sultanım, bu kulunuzdur" diye cevap verince vezir alnını buruşturdu:

-Ya İstanbul'da et bulunmamasına sebep nedir? Bulunsa dahi leşe benzer, yenmez! Bunun aslı nedir?

-Sultanım, koyun gelmedi.

-Bre melun! Ben Selanik'ten gelinceye kadar, yolda, otlaklarda ve yaylaklarda hadsiz hesapsız koyun sürüleri gördüm. Her kime sordum ise, "Gümrük emini ve koyun emini Hasan Ağa'nındır" dediler. Koyun gelmedi ne demektir?

-Sultanım, halen şehirde kesilenler bu gördüklerinizdir. Kasaplar için koyunun semizi zayıfı fark etmez ama semiz dururken zayıf niçin boğazlansın?

-Bre muhtekir melun! Zebun koyun, bahara, yaza kalsa, ferah bulmayıp kırılır. Semize ise bir zarar gelmez. Hemen telef olacak zebun hasta koyunları harca sürelim, deyu Allah'ın kullarına leş yedirirsiniz. Semizleri saklarsınız. Beni bilmez mi zannedersin? İmdi, ya semiz koyun etini zahmetsizce bulunur hale getirirsin, ya da seni dört parça edip her bir parçanı şehir kapularına astırırım.

Müftü efendi özür dileyerek araya girdi:

-Sultanım! Hasan Çelebi kulunuz, fermanınıza uyup elinden geldiği kadar hizmette dikkat sarf eden bir kulunuzdur. Bundan sonra beğeneceğiniz hizmetler yapar.

Sadrazam müftüye döndü:

-Efendi! Bilürüm, hacet yoktur!

Sonra Hasan Ağa'ya yarım iltifat şeklinde, "Gel berü!" dedi.

Hasan Ağa, gelüp tekrar el etek öptükte, vezir söze başladı:

-Var bundan sonra, Allah'ın kullarına et sıkıntısı çektirmemek üzere hizmet eyle ve hemen üçyüz kese gönder. Hazinesin sıkıntısı var. Mühim işler için para lazımdır. Sonra seninle hesap görüp, söyleşiriz.

Hasan Ağa'nın aklı başından gitti:

-Devletlu! Üçyüz kese, yüz kese ne demektir! Hiçbir surette kadir değilim. Gücümün yettiği kadar kulluk edeyim.

Vezir acı acı güldü:

-Yok yok, kadir değilim dediğinin aslını bilürüm. Sen kendini himaye edenlerin kapularını dolaşıp, hediyeler vermişsin. Onlar dahi sana "Sen 'kadir değilim' de, biz seni himaye eder kurtarırız" demişlerdir. Onun için sen de böyle soğuk özürler edersin. Asılacak! Gözünü aç! Himaye zamanı geçti! Var bugün nakit üç yüz keseyi defterdara teslim et, eti de bollandır. Ve illa seni dört pare ederim. Çık!

Hasan Ağa varıp can korkusu ile üçyüz keseyi temin edüp, hazineye teslim eyledi.

Fakat "Osmanlı böyle yönetilmişse neden çöktü?" diye sorulabilir. Naima Tarihi'nde, yayıncı tarafından Tarhuncu Ahmed Paşa için bir dip not düşünülmüş:

“20 Haziran 1625’de göreve getirilen Arnavut Tarhuncu Ahmed Paşa, devletin geliri ile giderini karşılaştırarak, gelirin 24 bin yük, giderin 25 bin yük akçe olduğunu tespit etmiştir. Tarihlerimizde buna ilk bütçe olarak kıymet verilir. Tarhuncu Ahmet Paşa, hazine muvazenesini (ödemeler dengesini) temin için masrafları kısmak, geliri artırmak hususunda pek çok kimselerin menfaatine dokunduğu için, pek çok düşman peyda etmiş, nihayet, düşmanlarının ‘Padişahı tahtından indirmek istiyor’ diye iftira etmeleri üzerine 21 Mart 1653 tarihinde idam edilmiştir.”

Görüldüğü gibi, dürüst olmak yetmiyor, akıllı olmak da gerekiyor. Nitekim Naima, “Devlet nizamına dair önemli işleri öne almak daha faydalı iken Tarhuncu Ahmed Paşa, Gürcü Paşa’nın verdiği memuriyetleri değiştiremedi, kendi kafasına gitti, haksız yere çok kan döktü ama en önemli olan işleri öne almaya muvaffak olamadı” diyor.

Antakya Lisesi’nde

Haftasonu, Antakya’daydık. Adana-Antakya yolunda, liseden sıra arkadaşım Avşar beyi İsmail Mertoğlu ile birlikte giderken birkaç metre önümüzden bir leylek uçu. Bu yıl leyleği havada gördük gerçekten.

Antakya Lisesi’nde parasız yatılı okuyan öğrenciler içinde tek Karadeniz çocuğu bendim. Çoğunluk Hatay ve Adana’nın ilçelerinden, köylerinden gelirdi. Bizim dönemde Kayseri’den, Şanlıurfa’dan gruplar halinde arkadaşlarımız da vardı. Ben aralarında hiç yabancılık çekmedim.

Antakya Lisesi’nde 1964’ten itibaren parasız yatılı olarak okumuş 82 kişilik bir grup olarak, Prof. Dr. Nafiz Bozdemir ve eski boksör Şekip Kaya’nın organizasyonu ile buluştuğumuz zaman, babamın İstanbul’da beni ilkokula yazdırırken söylediği sözleri hatırladım.

Babam, “Oğlum, şimdi okula başlıyorsun, artık büyük bir sorumluluk sahibisin, bu memleket bizim. Sen, asil bir milletin çocuğusun. Türk Milleti, senden hizmet bekliyor. Sen ve kardeşlerin, bu sıralardan geçeceksiniz, her biriniz birer meslek sahibi olarak yurdun bir köşesinde olacaksınız. İşin bir ucundan da siz tutup bu memleketi ayağa kaldıracaksınız” demişti.

Antakya Lisesi’nde parasız yatılı okuyan arkadaşlarımı görünce, onlara babamın bu sözlerini hatırlattım ve pansiyonu da bir aile olarak kabul ettiğimiz için, “Bakın her birimiz yurdun bir köşesinden geldik, bu sıralarda yetiştik. Şimdi, tıpkı benim öz kardeşlerim gibi her birimiz yurdun bir köşesinde hizmet veriyoruz. Aramızda, mesleğinde çok başarılı olmuş arkadaşlarımız bulunuyor. Başaramayan yok gibi. Üstelik bizim lise ve üniversite yıllarımız, çok zor şartlar altında geçti. Demek ki, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ekonomik gücünün daha az olduğu yıllarda, işin bir ucundan tutup ülkeyi ayağa kaldıracabilecek nitelikte nice insan yetiştirmeyi başarmış. Bütün mesele, bizim neslin, arkasında bizden daha güçlü bir nesil bırakmasında” dedim.

Bizim lise arkadaşlarımız içinde, daha o dönemde insan beyninin salgıladığı elektromanyetik dalgaları kaydederek, düşünceyi tespit etmek üzerinde çalışanlar vardı. Herkes bir alanda diğerlerinden üstündü. Antakya Lisesi'nde ben de kendime güvenmeyi öğrendim. Başka şansınız yoktu zaten. Bende ki gazetecilik ve yazma tutkusunu da Antakya'da başladı.

Lise son sınıftayken, müdür muavinimiz İbrahim Tuncer'in önerisi ve müdürümüz Hakkı Karagözoğlu'nun onayı ile pansiyonun başkanı olmuştum. Ayrıca kendi grubumuzun da seçilmiş başkanıydım. Hatta pansiyonumuz adına Abdullah Şengel'in yazdığı, içinde benim adım geçen bir marşımız bile vardı. Bu sebeple olsa gerek, şimdi kız öğrenci yurduna dönüşmüş olan pansiyonun öğrenci başkanını merak ettim. Meğer bu soruyu sorduğum öğrenci Eda Yılmaz imiş başkan. İki başkan ve diğer öğrencilerle birlikte fotoğraf çektirdik. Eda, Kara Harp Okulu'na girmeyi hedefliyor. İnşallah başarır. Fakat bugünkü gençler arasında Avrupa hayranlığının had safhada olduğundan söz etti. Tabii ister istemez, her gün bilinç inşa eden müzik ve sinema sektörü ile birlikte medyanın psikolojik operasyonlarda nasıl kullanıldığını ve Genelkurmay Başkanı'nın konu ile ilgili değerlendirmelerini hatırlattım.

Gazeteci-yazar olmak isteyenler ise her gün nasıl kaliteyi düşürmeden ve ciddi bir meseleyi ele alarak yazı yazabildiğimizi sordu. Ben de devamlı olarak yerli ve yabancı basını ve günün haberlerini takip ettiğimizi, yeni çıkan kitapları okuduğumuzu; zaman içinde sahip olduğumuz çevre sayesinde ve mesleğin de avantajları ile her gün yeni bir şeyler öğrendiğimizi; öğrenciliğe devam ettiğimiz için topluma sunabilecek bilgiler edinebildiğimizi; öğrenme sürecini durdurursak, bu çizgiyi tutturamayacağımızı anlattım.

Siyasi amigolar!

Futbol maçlarında amigoluk yapanlara hayret ederim; bu zor işi bıkmadan usanmadan nasıl yaparlar diye... Amigoluğu meslek haline getirenler de vardır. İşleri, kendi seyircilerini ateşlemek ve takımlarına psikolojik üstünlük sağlamaktır. Nasıl geçindiklerini bilemem ama Galatasaray'ın ünlü amigosu Karıncaezmez Şevki'nin acından öldüğünü bilirim... Şimdiki amigolar herhalde kulüplerden maddi destek alıyorlardır.

Gazetecilik veya yazarlığı amigolukla karıştıranlar ise kendileri hangi siyasi görüşe mensupsa o görüşün amigosu gibi davranıyor ve her gazeteciden amigoluk bekliyor. Oysa gazetecinin görevi amigoluk yapmak değil, gerçeği ortaya koymaktır. Siyasi amigoya göre, herhangi bir fikrin, tutumun, davranışın, icraatın doğru olup olmadığının, ülkeye, millete bir faydası bulunup bulunmadığının hiçbir önemi yoktur. Siyasi gücü elinde bulunduranlar, kendi çıkarları için bunlara itibar ediyor; amigo gazetecileri besliyor; liderler amigoları değil, amigolar liderleri yönlendirmeye

başlıyor; sonuçta, gerçekler ortaya çıkınca balon sönüyor. Amigolar, bazen halkı da yanıltabiliyor, ancak seçimde başarı kazanılsa bile, balon iktidarda patlıyor!

Türkiye'nin ve dünyanın içinde bulunduğu sorunlarla ilgili köklü çözümler üreten; ayrıca ülkenin geleceğini ipotek altına alan her türlü uygulamaya karşı, milli vicdanı esas alarak tavır koyanların hiçbir zaman balon gibi sönmeyeceğini bütün tarih göstermektedir. İktidar veya herhangi bir yönetim erkinin şakşakısı veya dalkavuşu olarak davranmak, amigoların midelerini bir süre doldurur ama bunun millete hiçbir faydası olmaz. Fakat siyasi amigolar yüzünden, ülke, bütün milli-dini-siyasi ve sosyal değerleri kendi "merdivencik"leri uğruna kullanan gönülsüz ve beyinsiz tiplerin elinde kalır! Ve hiçbir sorun çözülmediği gibi yeni sorunlar üretilir. İşte Türkiye'nin kalitesizlik uçurumunun dibine düşmesinin önemli bir sebebi budur. Türk siyasetinin ve ekonomisinin tıkanmasının ve anketlerde "hiçbiri" diyenlerin yüzdesinin büyümesinin sebebi budur.

Halk bilgilendikçe bilinçleniyor ve gözünde büyüttüğü insanların çoğunun soyguncu olduğunu kavırıyor; medyanın da bu çürümüşlükten uzak olmadığını görüyor; bu yüzden medya kimi desteklerse ondan şüpheleniyor! Hatta medyanın eleştirileri, eleştirilenin işine yarıyor. Fakat yüzyıllar önce "Yeni şeyler söylemek lazım cancağızım" diyen Mevlana'ya inat, bazılarının hiçbir atılım göstermeye niyeti yok! Türk Milleti'ne, 21. yüzyıl için, boş laf ve borçlanmaktan başka bir öneri, bir çözüm getirmek gerekiyor. Şu ana kadar yapılanların bir çözüm olmadığını görmek ve radikal çözümler üretmek gerekiyor...

Ancak, apaçık görünüyor ki, Türk ruhuna yakışmayan, edilgen yaradılışlı, korkak, marazi, travmatolojik tipler, beceriksizlikleriyle kendilerini bitirecek ve Türk milletin baş belası olmaktan çıkacaktır. Bunun gerçekleşmesi için, illa da Türkiye'yi uçurumun dibine yuvarlamaları mı gerekiyor?

Kılıcın ağız kesiyor mu?

Son dönemlerde, neredeyse bütün Batı Dünyası, her fırsatta, aleni olarak Türkiye aleyhinde faaliyette bulunuyor. Türkiye'yi yönetenler, bu saldırılar karşısında dik duramıyor! Çünkü onların dik durmasını sağlayacak milli iradede zaaf var! Esasen, milli iradeyi oluşturan çekirdek gruplarda zaaf var! Öyle ki, milliyetçilik sulandırılırken bile sesleri çıkmıyor!

Bu zaafın nasıl ortadan kaldırılacağını Yavuz Sultan Selim gösteriyor:

Yabancı bir elçi, Yavuz Sultan Selim'in huzuruna çıkacaktı. Vezirler, Padişah'ın şanına yaraşır gösterişli bir elbise giymesini istiyordu.

Padişah buna yanaşmadı ve gelen elçiyi sade bir kıyafetle kabul etti. Yavuz, elçiyi kabul etmeden önce tahtının dibine bir kılıç koydurtmuştu.

Elçi, Padişah ile görüşüp dışarı çıktıktan sonra kendisine Yavuz Sultan Selim'in emriyle şu soruyu sordular:

-Padişahımızı nasıl buldunuz?"

Elçi bu soruya şu cevabı verdi:

-Tahtın yanındaki kılıca bakmaktan Padişahınıza bakamadım ki...

Elçinin bu sözleri Padişaha iletildiğinde şu cevabı aldılar:

-İşte paşalar, mesele budur. Bir kılıcın ağzı kestikçe, düşmanın gözü ondan ayrılmaz. Ama kesmesi azaldıkça, nazarları yükselip yavaş yavaş bizlere isabet eder. Ve Allah göstermesin, bir gün kılıç tamamen kesmez olursa, o zaman bize tepeden bakarlar.

Aman alçak sesle söyle!

Son zamanlarda, bazı ilahiyat profesörleri de dinlerarası diyaloga soyunmuş! "Adem ile Havva'nın nesli olmak bakımından bütün insanlar kardeşir" diyor ve böylece sanki Anadolu'da Hristiyanlar yaşayacakmış gibi bir kamuoyu oluşturmaya çalışıyor!

Onlara cevabı da Fatih Sultan Mehmet veriyor:

Fatih, bir gün dilencinin birine bir altın vermişti. Dilenci, Padişahın verdiği altını az buldu:

-Bu nasıl olur Padişahım? Ben senin kardeşin olduğum halde nasıl olur da bana bir altın verirsin?

-Sen benim nereden kardeşim oluyorsun?

-İkimizde Adem babamız ve Havva anamızdan dünyaya gelmedik mi?

Bu sebeple kardeş sayılmıyor muyuz?

Fatih gülümsedi. Dilencinin kulağına eğilerek şöyle dedi:

-Aman alçak sesle söyle. Bu söylediğini diğer kardeşlerimiz de işitip gelirlerse, senin payına bir altın bile düşmez.

Bu itibarla, ilahiyat profesörleri Hristiyan kardeşlerimizi bu kadar çok düşünürse, Diyanet İşleri Başkanlığı da Hristiyanlık misyonunu yaymak demek olan dinlerarası diyalog kampanyasına katılırsa, yakında Anadolu'da Müslüman Türklerin başını sokacağı bir evlek yer bile kalmaz!

Siz geldiniz ya!

Mısır Valisi Kavalalı Mehmet Ali Paşa, İstanbul'a gidecek olan Şair Nihat Bey'den, beyaz renkli, çok iyi bir eşek getirmesini istemiş. Fakat Nihat Bey eşiği almayı unutmuş. Mısır'a geldiğinde ise Paşa sormuş:

-Nihat Bey, bizim eşek nerede kaldı?

-Vallahi unuttum Paşam, şimdi sizi gördüm de hatırıma geldi.

Paşa, aldığı cevaba memnun olmamış; ama yine de gülümseyerek şöyle demiş:

-Neyse, siz geldiniz ya, artık lüzumu kalmadı.

Teres!

İkinci Abdülhamid, Edirne Valisi İzzet Paşayı çok severmiş. Baba yadigarı olması dolayısıyla da onunla özel olarak ilgilenip sık sık hatırını sorarmış. Yine bir gün huzuruna çağırıp halini hatırını sorduktan sonra sormuş:

-İzzet Paşa, bana senin herkese ‘teres’ diyerek hakarete bulunduğunu söylediler. Bu doğru mu?

İzzet Paşa kendisini ispiyonlayanlara sinirlenerek şöyle cevap vermiş:

-Söylediklerinin aslı astarı yoktur efendim, teresler bana iftira etmişler.

Ne dediğiniz anlaşılmıyor!

IV. Murat, Bağdat’ı almayı düşündüğü sıralarda devletin ileri gelenleriyle bir toplantı yapmaktadır.

Padişah ve yakın çevresi Bağdat’ı almak fikrindedir. Ordu komutanlarından biri ise kesinlikle savaştan vazgeçilmesini istemektedir. Tartışmanın koyulaştığı bir sırada dışarıdan bir merkep sesi gelmeye başlamış.

IV. Murat, sesini yükselterek şöyle demiş:

-Hep bir ağızdan konuşmayın, ne dediğiniz anlaşılmıyor.

Osmanlı sigortası

Eski Türk evlerinin dış duvarlarına “Muhafaza eden Allah” levhaları asılırdı.

İngiliz Büyükelçisi böyle bir levhayı görünce Keçecizade Fuat Paşaya, “Bunlar nedir?” diye sormuş.

Fuat Paşa da İngiliz ekonomik sistemini bildiğinden elçinin anlayacağı şekilde şu cevabı vermiş:

-O gördükleriniz, Osmanlı sigorta şirketlerinin levhalarıdır.

Türk kadını ve Atatürk Fonu

Balkan Türk Kadınları kurultayı için Kayseri’yi giderken, son yıllarda Şenol Bal ve Türk Ocağı kökenli arkadaşlarının olağanüstü gayretleri ile gelişen bu tür faaliyetlerin tarihçesi gözümün önünde canlanıverdi.

Türkler, Horasan’dan Macaristan’a kadar kök salmak için, sadece güç

kullanmamışlar, asıl mücadeleyi, insana sevgi ve saygıyı esas alan sivil toplum kuruluşları ile vermişlerdi. Diyebiliriz ki, Türkler, kadim bir Türk yurdu olan Anadolu'yu ve adı Türkçe olan Balkanlar'ı yeniden vatan haline getirirken, dönemin sivil toplum kuruluşları olan tarikatlar ve ahi teşkilatı ile Türkistan'dan Macaristan'a kadar uzanan bir halı dokumuşlar, bu halının üzerine muhteşem Türk kültürünün eşsiz imzalarını atmışlardı.

Tarihlerimiz genel olarak, bu mücadeleyi anlatırken, kadınlarımızı ihmal etmiştir. Yine de, Türk halkı, ulu kadın kişilerini isimleri ile, efsaneleri ile yaşatmıştır. Yaşar Kalafât, konuyla ilgili bir araştırmasında "Esasen er olmak, gönül eri olmak, erkekliğin ve dişiliğin üzerinde bir üst kimlik sıfatıdır" diyor ve ekliyor:

"Tengricilik inancında Türk Tengre, ulusu yok olmaktan korunurken Kağan İltiş'i ve eşi Ece İl-Bilge'yi gönderiyordu. Türk halk inançlarında ulu can olmak itibarıyla er ve kadın kişi farkı yoktur. Bu özellik Türklerin İslâm evveli ve sonrası inançlarında aynıdır."

Prof. Dr. Mikail Bayram ise Anadolu Bacıları'nı anlatırken

"Anadolu Selçukluları zamanında Türkmen erkeklerin mensup olduğu Ahi Teşkilâtının yanında Türkmen kadınların kurduğu bir başka teşkilâtın bulunduğu anlaşılmaktadır" diyor. Anadolu'nun düşman işgaline maruz kaldığı son dönemlerde de Türk kadını, Nene Hatun'dan Şerife Bacı'ya kadar varlığını Türk varlığı için ortaya koymasını bilmiştir.

Bugün ise Türk destanlarındaki "40 kızlar" gibi, Türkiye, Bulgaristan, Batı Trakya, Makedonya, Kosova, Bosna-Hersek ve Gagauzya'dan, ayrıca Azerbaycan, Kerkük ve KKTC'den toplam 110 Türk kadını, bir gerçeğin farkına vararak, Türk Dünyasını ayağa kaldırmaya çalışıyor.

Türk kadınlarının farkına vardığı gerçek şu ki, Türkler nasıl bu coğrafyayı, sivil toplum kuruluşları ile yeniden vatanlaştırmışsa, bu defa, Batı dünyası aynı yöntemi modernize ederek, üstelik Türk modelinde olduğu gibi kadınları örgütleyerek, kendi toplumlarına karşı kullanmaya çalışıyor!

Tenzile Rüstemhanlı diyor diyor ki, "Azerbaycan'da 100'e yakın kadın derneği var ve bunların yüzde 90'ı Soros fonundan para alıyor. Kadın hakları, insan hakları adı altında kadınlarımızı örgütleyerek esas meselelerden uzaklaştırıyorlar. Kurdukları kadın derneklerinin başına özellikle Türk getirmiyorlar! Güçlü kadın derneklerinden birinin başkanı, bir Ermeni'nin eşi ve sözde Türk kadın hakları için çalışıyor! Bunlarla mücadele etmenin yolu, Soros fonuna karşı Turan fonunu kurmaktır."

Biliyorsunuz, Türkiye'de de durum aynı!

Tenzile Hanım bu konuşmayı yaparken, aklıma geçen yıl, Türk Dünyası Gençlik Kurultayı'nda sorduğum, "Avrupa Birliği'nin kurduğu ve Avrupa kimliği oluşturmaya çalışan Sokrates ve Da Vinci fonları Türk Birliği için destek verir mi? Niçin biz de Korkut Ata Fonu, Bilge Kağan fonu, hatta Atatürk fonu kurarak Türk Birliği için Türk kimlikli gençler yetiştirmiyoruz" sorusu geldi..

Türk Dünyası'nın 110 ulu kadını da aynı görüşteydi ki, sonuç bildirisinde, "Küresel ideolojinin projeler aracılığı ile siyasetini ihraç ettiği ülkelerde kurdurulan, destek verilen sivil toplum kuruluşlarının, Türkiye, Balkan ülkeleri, Azerbaycan ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinde faaliyetlerinin benzerlikleri ve izlemiş oldukları yollar dikkat çekicidir ve tehlikenin büyüklüğünü ortaya koymaktadır. Bu tür kuruluşların önemli bir bölümünü kadın kuruluşları meydana getirmektedir" deniliyor ve bir çağrıda bulunuluyordu:

"Balkan Türk kadınları; Türkiye de sivil toplum kuruluşlarını ve özel sektörü projeler üretebilen fonlar oluşturmaya davet etmektedir."

Ahi Teşkilatı ve bu teşkilatın kadınlar kolu olan Bacılar Teşkilatı ilk olarak Kayseri'de kurulmuş ve buradan Anadolu'ya yayılmıştı. Eğer, Turan Fonu veya Atatürk fonu kurulursa, tarihler bunun ilk adımının Kayseri'de atıldığını yazacak!

Kayseri'de bulunan Kadınlar Çarşısı'nı Fatma Bacı kurmamış mıydı? Bugün yine Kayseri'de Şenol Bacı, Tenzile Bacı, Işık Bacı, Emete Bacı, Güneş Bacı, Dilek Bacı, Semiha Bacı, Ayşe Bacı, Nalan Bacı, Asuman Bacı, Filiz Bacı, Gülten Bacı, Mecbure Bacı, Birsen Bacı, Aliye Bacı, Evdokia Bacı, Asiye Bacı, Deniz Bacı, kısacası 110 bacı Turan Fonu için ilk adımı birlikte attı.

Atatürk, Türk kadınından işte bunu bekliyordu ki, 18 Nisan 1935'te İstanbul'da toplanan, Milletlerarası Kadınlar Kurultayı'nda, "Türk kadınının dünya kadınlığına elini vererek, dünyanın barış ve güveni için çalışacağına emin olabilirsiniz" demişti.

O halde, "Atatürkçüyüm" diyenler, görev başına!

Son Ermeni romanı ve Nihat Genç'in başına gelenleri!

"Son Ermeni", bir romanın adı! Yazarı Abdullah Ayata ile Kayseri'deki Balkan Türk Kadınları Kurultayı sırasında eski dost Aydın Çetinkaya'nın artık bir Kültür Merkezi'ne dönüşen ve Türkiye'deki bütün kitapçılara örnek teşkil eden kitapsarayında tanıştım.

Kurultaya büyük katkıları olan Yörük-Türkmen Vakfı'nın genel başkanı Mustafa Tombuloğlu, Genel Sekreter M. Altuğ Yörükoğlu, Genel Başkan Yardımcısı Özcan Civan ve ev sahipliğini üstlenen Kayseri Şube Başkanı Ali Aydın ve yine Kayseri şubesinden Güneş Solak ile sohbetlerimizde de Abdullah Ayata ile birliktedik.

Ali Aydın, aynı zamanda Kayseri'de CHP'nin önde gelen isimlerinden biri ama kurultay boyunca bunu hiç hissettirmede. Ona göre, herkesle üç önemli ortak noktada buluşmak mümkün. Milli ve dini kimlik ile Cumhuriyet değerleri...

Ali Aydın'ın bir düşüncesi daha var. Diyor ki, "Bu tür toplantıları,

özellikle Türk Dünyası'nın tamamını ilgilendiren kurultayları neden Diyarbakır'da, Tunceli'de yapmayalım?" Ona göre, Güneydoğu'daki vatandaşlarımız da bu tür toplantılara sahip çıkar, katkıda bulunur. Yeter ki, onların da taşın altına ellerini uzatmasına ihtiyaç bulunduğunu hissettirelim!

Abdullah Ayata da Barak aşiretinden bir Yörük-Türkmen çocuğu ve bir tarihçi. Görev yaptığı yerlerde, yıllarca kültürel araştırmalar yapmış ve seri olarak bu araştırmalarını roman halinde yazmaya başlamış. Eserleri aynı zamanda belgesel nitelik taşıyor ve Yörük-Türkmen obalarının kültür hazinesini de yansıtıyor.

Ayata, "Son Ermeni" romanında, Kayseri'nin Tomarza ilçesindeki Ermenilerin tehcirini, sade ama usta bir dille anlatıyor. Altın Kitaplar'dan çıkan roman, büyük ilgi görüyor. Romanda, bir Türk genci ile bir Ermeni kızı arasındaki aşktan tutun, tehcir sırasında, Develi'nin Şıhbarak köyünde İbiş Hoca'nın sağduyusuyla birkaç gün misafir edilen, yine yolda Avşar beyi Duran Ali tarafından Aslantaş köyünde ağırlanan Ermeniler'den kalan anılar, bir Türk çocuğu ile bir Ermeni çocuğu arasında, Beyrut'tan Marsilya'ya kadar uzanan ve 1974'lere kadar mektuplaşmayla süren dostluk işleniyor.. İki arkadaştan Ermeni olanı, ASALA'ya yardım etmediği için öldürülüyor!

Romani bir solukta okuduktan sonra, bu eserin hemen senaryoya dönüştürülüp filminin yapılması gerektiğini düşündüm. Aslında, on yedi yıl önce Amerika'da "Geceyarısı Ekspresi" filmini seyrettiğimde de Türkiye aleyhindeki propagandaya aynı yöntemlerle cevap verilebileceği kanaatiyle dönemin Genelkurmay Başkanlığı'na bu yönde önerilerde bulunmuştum. Çünkü Amerikan sinemasının arkasında Pentagon vardı ve Türkiye'de de Türk kültürünü yansıtacak film yapmak ancak böyle bir destekle mümkün olabilirdi. Fakat bu önerilerimiz gazete arşivlerinde kaldı!

Beynine, yüreğine ve kalemine sağlık Abdullah Ayata...

Türk'ü savundun mu faşistsin!

Bu arada, edebiyattan söz açılmışken, iptal edilen Ermeni konferansını düzenleyenleri köşesinde eleştiren Nihat Genç'in kitaplarının artık İletişim Yayınları tarafından yayınlanmayacağını bildirilmesine de değineyim.

Nihat Genç, Ermeni konferansını düzenleyenlere "Neden sizlerin yirmi yıllar boyunca bu topraklarda yazdığınız yazılarda, hep, Rumlar, Ermeniler, Yahudiler, Maruniler ve Barzani, her defasında haklı, doğru çıkıyor? Sizin yazılarınızda neden Müslümanlar, Türkler, Farslar, Araplar hep haksız çıkıyor?" diye sordu. Konferansı düzenleyenlerden Murat Belge, aynı zamanda İletişim Yayınları'nın ortağı.. Ve oybirliği ile Nihat Genç'in kitaplarını artık basmama kararı almışlar!

Bu karar, Türkiye’de yayın sektörünün kimlerin elinde bulunduğunu göstermesi bakımından net bir fotoğraf gibidir! Milli bir tavır ortaya koyan herkese yaptıkları gibi Nihat Genç’i de “faşizan çizgiye kaymak”la suçluyorlar. Türk’ü savundun mu faşistsin ama Ermeni’yi savundun mu insan hakları savunucusu!

Kültür Sanat dünyasındaki bu yabancılaşma ve Türkiye’deki Türk düşmanlığına, yazarların çözüm getirmesi mümkün değil. Bu mesele, en az Ermeni meselesi kadar önemli ve tehlikeli bir boyut almış durumdadır. Sektörde etkili olan Türk aleyhtarları, milli çizgideki yazarları, Nihat Genç’in vurguladığı gibi “Ya yok sayıyor, ya kanun dışı ilan ediyor, ya da akıl dışılıkla itham ediyor.”

Demek ki, kısır tartışmalar yerine, öncelikle bu tür meselelerle ilgilenmek gerekiyor.

Karadeniz’den yaşanmış ayı hikâyeleri

Ben haberi Trabzon merkezli bölge gazetelerinden Taka ve Kuzey Ekspres’de okudum. Gümüşhane Valisi Veysel Dalmaz, Başbakan Tayyip Erdoğan’ın Trabzon programına katıldıktan sonra geri dönerken, şehre 10 kilometre kala ilginç bir olay yaşamış. Mescitli Tüneli yakınlarında aniden makam aracının önüne bir ayı çıkmış! Aracı kullanan Gökalep Üzümlü, bu ani durum karşısında fren yapamayıp ayıya çarpmış ve sonra durmuş. Yaralanan ayı kaçmış ama takip eden araç da valinin makam aracına çarpmış. Korumalar, çarpmadan dolayı hafif yaralanmış..

Vali Dalmaz, Kastamonu’daki “Daş düşebülür, ayu çıkabülür” tabelasını hatırlatırcasına, “Biz o bölgeye taş düşebilir tabelasını asmıştık ama bundan sonra ayı çıkabilir diye de yazmak gerekiyor. Ayının yaralandığını gördüm. Gerekli talimatları verdim. Yaralı hayvanı bulabilirlerse tedavi edecek arkadaşlarımız” diyor..

Sayın validen bir ricam var, ayıyı bulurlarsa lütfen bana bir haber uçursunlar! Ayıya bazı sitemlerim olacak! Diyeceğim ki, validen başka sataşacak adam bulamadın mı memlekette?

Ayıyla karşılaşırsanız kıcına vurmayın!

Karadeniz’de ayı hikâyeleri, masalları meşhurdur! Trabzon’un Maçka İlçesi Ocaklı köyünde, yani benim köyümde de benzer olaylar yaşanır. Son olaylardan biri şöyle:

Orman içinden geçerek yaylaya çıkmakta olan hemşehrim, kestirmeden gitmek istediği için patika yoldan da çıkmış, elindeki küçük baltayla göğüs hizasına kadar gelen bitkileri sağa sola savurarak ilerliyormuş. O sırada, “kaful”ların içinde böğürtlen yemekte olan “herif”i fark etmemiş! Bir tane da ayının kıcına vurmuş. Tabii, bu darbe ayıyı hiç etkilememiş ama hayvan ani bir hareketle dönerek pençelerini adamın yüzünden aşağı

çekivermiş... Adamcağızın yüzü gözü parçalandığı gibi üzerindeki elbiseler de yırtılmış. Hemen kendisini yüzükoyun yere atmış. Ayı bir darbe vurarak sırtına çıkmış! Sonra hareketsiz yattığını görünce, adamın sırtından inip biraz daha böğürtlen atıştırdıktan sonra yoluna devam etmiş. Bizimki, nefes almaktan bile korkarak göz ucuyla bakıp ayının iyice uzaklaştığını anlayınca, olanca sesiyle bağırarak ormandan aşağı çılgınca koşmaya başlamış. Mezra evlerinin bulunduğu “şenlik” bir yere kendisini atınca oracığa yığılıvermiş. Sonra da hastaneye kaldırmışlar.. Şimdi iyi..

Orman işçilerine kiraz ikram eden ayı!

Artvin’de orman işçileri, ağacı kesip kütüğü ortasından yarısına kadar yarmış ve araya tahta bir kama koyup kurusun diye bırakmış. Sonra da biraz aşağıda işlerine devam etmişler. O sırada herif gelmiş kütüğün kama bulunan yerine oturmuş. Kama yerinden oynayıp dışarı fırlayınca hayvanın apış arası hızla kapanan kütüğün arasında kalmış! Tabii feryatları yeri göğü inletmeye başlamış. Ormancılar, elde tüfek olay yerine gelince durumu anlamışlar.. İçlerinde en cesur olanı başka bir kamayı kütüğün birkaç metre ötesinden yarığın üstüne koymuş ve baltanın sırtıyla bir iki darbe vurmuş. Kütük yarığı açılınca hayvan kurtulmuş ve can havliyle kaçmaya başlamış. Tabi diğerleri ne olur ne olmaz diye tüfekleri ayıya doğrultmuş vaziyette bekliyormuş. Hayvan kaçınca işlerine devam etmişler... Biraz sonra başlarına kirazlar düşmeye başlamış. Bir de ne görsünler, ayı bir kiraz ağacından topladığı kirazları, yukarıdan kendilerine atıyormuş.

Demek ki ayılar bile teşekkür etmeyi biliyor!

Namazda televizyon takip edilir mi?

Bir ilginç olayı da Trabzon’un karate hocası Mustafa Turan’ın tanıstığı Murat Dayıoğlu anlattı. Babası Ethem Dayıoğlu, akşam namazını kılarken farzı bitirmiş, selam veriyormuş. O sırada salonda televizyonun sesi normalden biraz fazlaymış. Ethem Amca, sağa dönmüş, “Esselamualeykum ve rahmetullaaaah” demiş, sola dönmüş, yine “Esselamualeykum ve rahmetullaaaah” demiş, çocuklara dönerek “Ula hağu pokun sesini az kısun daa” diye seslenmiş. Sonra namaza devam etmiş...

Başka bir gün, başka bir namaz sırasında ise televizyonda önemli bir haber veriliyormuş. Yine rekat arasında selam veren Ethem amca çocuklara dönmüş, “Ne teti hağu, ne teti?” demiş..

“Benim Pazar yazım çıktı. Ben bunları yazarım” deyince Murat, “Babam beni öldürür” dedi ama bir olay daha anlattı.

Sefiller'i Victor Hugo yazdı ama..

Hacıkasım'da oturan eski ağalardan Er Yaşar, insanlara küsmüş, Moloz'daki köpeklerle arkadaş olmuş. Köpeklerle oturur içermiş. Bir gün eski bir tanıdığı Moloz'da kendisini köpeklerle birlikte kafayı çekerken görmüş, "Nasılsın Yaşar abi?" demiş. Er Yaşar, dönmüş, "Ne olsun" demiş, "Sefiller'i Victor Hugo yazdı, biz oynuyoruz!"

Koyunlar veya insanlar, uçurumdan neden atlar?

Çocukken, gök gürlediğinde annem, "Koç koyun kurban olsun adına" diye Allah'ı anardı. Van'ın Gevaş İlçesi'nde 450 koyunun uçurumdan atlamasının ardından önceki gün de Bitlis'in Tatvan İlçesi'nde kurttan kaçan 150 koyun dereye atlayarak telef olması, insanı düşündürüyor. Acaba, uçuruma veya dereye atlayan koyunlar bize mesaj mı gönderiyor? Acaba, biz de toplum olarak koyunlar gibi mi olduk? Başımıza geçirdiğimiz parti liderleri bizi nereye götürüyor? Milliyetçi isek milliyetçi bir yola mı, Siyasal İslamcı isek Siyasal İslamcı bir yola mı, Sosyalist isek, Sosyalist bir yola mı, Liberalist isek Liberal bir yola mı?

Siyasal tarih uzmanları bir araştırma yapsalar, eminim ki son 20 yıldır Türkiye'de liderlik yapan insanların, söylemleriyle eylemleri arasındaki farkı başka hiçbir ülkede göremezler! CHP'li Haluk Koç, bu duruma "Çift kimlikli siyaset" diyor!

Gerçi Koç, bu sözlerle AKP Genel Başkanı Tayyip Erdoğan'ın "Türkiye'de başka, yurt dışında başka" konuşmasını kastediyor ama liderlerimizin çoğunun çift kimlikli olduğu da olaylarla sabit!

İslamcı parti iktidara geliyor, söylemlerinin tam aksine icraatların altına imza atıyor, milliyetçi parti iktidara geliyor, ideolojisine yakışmayan işler yapması bir kenara, yabancıların siyasal dayatmalarına boyun eğiyor! Solcu partinin de ondan farkı yok? Ama parti ve lider bağımlıları, hala "Lider neredeyse ben oradayım" diyebiliyor!

Milliyetçilerin lideri çıkıp milliyetçiliğin tanımını değiştiriyor, birkaç aydından başka kimseden çıt yok!

Sözde İslamcı bir lider, dinler arası diyalog adına, tutup İslam'ın temeli olan "Lailahe illallah, Muhammedun Resulullah" kabulünden, Muhammedun Resulullah" bölümünü çıkarıyor, kimseden ses yok!

Yarın İslamcı bir lider Kuranı Kerim'i yeniden yazmaya kalksa, bu gidişle ona da kimse itiraz etmeyecek mi? Bu nasıl bağımlılıktır?

Anlaşıyor ki, mesele ahlakidir. İnsanoğlu koyun kadar saf değildir elbette. Demek ki, bu çift kimlikli durumu görmelerine rağmen, insanlar itiraz etmiyorsa, kişisel çıkarının bozulmasını istemediğindendir.

Tabii, robotlaştırılmış insanlar da vardır. Onların, gerçekten uçuşuma veya dereye atlayan koyunlardan bir farkı yoktur

Önce şu koyun intiharı olaylarını bir daha hatırlayalım..

Van'ın Gevaş ilçesi kırsalında geçtiğimiz hafta yaşanan olayda, 1500 koyun, dağ yamaçlarında otlamaya bırakıldı.

Çobanları kahvaltı ederken, koyunlardan biri 15 metre yüksekliğindeki kayalıktan atladı, onu takip eden 400 koyun da peşinden gitti, sürünün geride kalan büyük bölümü, telef olan koyunların üzerinden geçerek yollarına devam etti!

Bitlis'e bağlı Kokarsu köyünde ise kurt saldırısına maruz kaldığı iddia edilen bin koyunluk sürüden 150 tanesi dereye atladı. Dereye atlayan koyunların telef olduğu belirtildi.

Kokarsu Köyü'nden Kemal Karaoğuz, saldırılardan çobanlarının haberlerinin olmadığını savunarak, “Çobanlar sabahın erken saatlerinde dereden geçerken 150 koyunun telef olduğunu görmüşler” diye konuştu.

İki olayın kısa bir zaman aralığıyla cereyan etmesi, sanki ilahi bir uyarı gibi! Şark toplumlarında lider önemlidir. Lider nereye giderse, topluluk da peşinden gider. Türkçe'de “koç nereye giderse koyun da peşinden gider” denildiğine ve hayvancılık Türklerin en eski mesleklerinden biri olduğuna göre, tarih içinde buna benzer çok olaylar yaşanmış demek ki!

Yaşanmış ama ders almamışız!

Ben Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın “Metafizik Sosyolojiler” eserinde okudum..

G.Tarde, (1843-1904) insanları iki kategoriye ayırıyor:

“Bir yanda maymun ya da koyun sürüsü gibi kalabalıklar, öte yanda toplum bağlarından yükselmiş tek tek kahramanlar vardır. Nasıl komutan emreder, ordu yaparsa, tıpkı öyle toplum kahramanları da tarihi ‘icat’ ederler. Geri kalan toplum onları ‘taklit’ eder.

Ancak, bütün sosyal ilintilerden, ‘kayıtlardan’ silkinebilen büyük adamlar, ‘Milletlerinin ruhunu kutuplaştırırılar’. Bu bakımdan tarih, en çok taklit edilen girişkenlerin bir koleksiyonudur...”

Yine Tarde anlatıyor:

“Sosyal durum, hipnotizma hali gibi bir rüya biçiminden, ısmarlama bir rüyadan, kımıldı ve etki halinde geçen bir rüyadan ibarettir. Ancak, telkin edilen fikirlere sahip çıkmak ve onları kendiliğinden doğmuş sanmak vardır: İşte, uykuda gezer gibi sosyal insanı da etkisi altında bırakan yanılsama budur.”

Kıvılcımlı, “Değişimler kahramanları yaratır” diyerek Tarde'nin bu önermelerine karşı çıkıyor ama adam galiba haklı!

Devletin ayısı!

Bizim “Karadeniz’den gerçek ayı hikâyeleri” yazımız tutmuş. Ben Trabzon’da iken, pazar yazısı olarak ayı hikâyeleri yazdığımı duyan 81 yaşındaki Mustafa amcam bize uğradı. Mustafa Bulut, aslında babamın amcasının oğludur. Elinde bulunan ve girebi denilen küçük baltacığın büyükbabamdan kaldığını söyledi. Ayıdan yana dertliymiş.

Bizim Ocaklı köyünün merkezi düz bir arazidedir. Yaklaşık bin metre yükseklikte bulunan bizim mahalledeki evler ise orman içinde, meyilli arazideki taşların üzerine kuruludur. Benim evim de uçurumun kenarındadır ama doğanın güzelliği, uçurum hissi vermez.

Mustafa amcamın fasulye tarlası da köyün Maçka deresine inmesine engel teşkil eden Arküfal Taşının üzerinde bir yerdedir. Biz çocukken Arküfal taşının sırtından en uç kesimine kadar yürür ve geri dönerdik. Sağa veya sola doğru yanlış bir adım atmanız ölüm demektir. Çünkü taşın yerden 90 derece dik olarak görünen yüksekliği 100 metre civarındadır. Aşağısı da Maçka deresine kadar uçurumdur. Öyle ki, taşın dibindeki iki üç metre enindeki küçük düzlüğe, ancak yukarıdan komanda yöntemi ile ip sarkıtarak inebilirsiniz. Aşağıdan yürüyerek, oraya ulaşmanız imkânsız gibidir.

Son yıllarda, özellikle yaz aylarında herifin biri, Arküfal taşının dibinde bir ine yerleşmiş. Taş, köyün aşağısında, yani ilçeye daha yakındır ama inin bulunduğu yere bugüne kadar belki bir iki kişi inebilmiştir. Son 30 yıldır oraya insan ayağı basmamıştır. İşte böyle korunaklı bir yere yerleşen herif, gece yarısı ininden çıkarak, zaten bir avuç olan tarlalardaki fasulyeleri afiyetle yiyor, sayılı fındık fidanlarında fındık bırakmıyor. Utanmasa, kiraz ağaçlarına da çıkacak ama herhalde karnı doyuyor ki sadece fasulye ve fındık ile yetiniyor. Erol amcamın oğlu Mehmet, “Geçen yaz boyunca fasulye dedi, fasulyeyle besledik, fındık dedi fındık ile besledik, neyse ki babam kovanlarını yazın Bayburt’a götürüyor da bal istemedi. Niyetim, yazın ayıyı iyice besledikten sonra kışın vurmaktı. Ama kış gelince ortadan kayboldu! Şimdi yine yaz geldi, ayıyı beslemeye devam ediyoruz. Çünkü yaban hayvanlarını vurmak yasak” diyor.

Tabii sadece ayı yok ormanda. Av yasağı yüzünden domuz nüfusu iyice artmış.

Mahallenin ortasından yol geçiyor. Yolun yukarısında ve aşağısında mısır, patates ve fasulye tarlaları var. Evler de tarlaların bitişiğinde dağınık durumda. Birkaç yerde sokak lambaları var ki tarlaları da gün gibi aydınlatıyor. Buna rağmen, domuz, gece yarısı mahallenin ortasına kadar geliyor, yolu geçip tarlalara giriyor ve dozer gibi sürdükten sonra patatesleri çıkarıp afiyetle yiyor. Yüksek kesimlerde mısır geç yetişir. Bu sebeple henüz mısır tarlalarına dokunmuyor. Mehmet, “Aydınlatma, sanki

domuz için yapılmış. Patatesleri çıkarmakta zorluk çekmiyor” diyor.

Mustafa amcam ise kendisine has üslubuyla ayının marifetlerini anlatıyor:

-Herif, fasulye tarlama girmiş, “Çık ulan” diyorum, çıkmıyor, “Çık ulan” diyorum çıkmıyor. Kime güveniyor bu hayvan? Devlete güveniyor. Devlet ayı vurmaya yasaklamış. Demek ki ayı, devletin güvencesi altında benim fasulye tarlama giriyor. Tabii devlet, ayı neslinin tükenmemesi için böyle bir tedbir düşünmüş, bu konuda haklıdır ama herhalde bu ayı da devletin sorumluluğu altındadır. Yani ayı, resmen devletin ayısıdır. Bu düşüncelerle, devletin sorumluluğundaki ayının tarlama verdiği zararın tazmin edilmesi için bir dilekçe yazdım, Maçka kaymakamlığına gittim. Tam kaymakamın makam odasının önüne gelmiştim ki, bir polis, kaymakamla ne görüşeceğimi sordu. Ben de durumu anlattım ve dilekçe vereceğimi söyledim. Polis memuru, dilekçeyi okudu ve gülümseyerek “Amcacığım, kaymakam beyin karşısına böyle bir dilekçe ile gitmeyin. Siz fakir fukara fonuna başvurun, zararınızı tazmin ederler” dedi. Ben de cevaben, “Evladım ben zengin değilim ama aç da değilim. 81 yaşındayım, sağlığım yerinde. Çoluk çocuğumuz da iş gücü sahibi. Fakir fukara fonuna niçin başvurayım? Devletin sorumluluğunda olan bir ayı gelmiş benim tarlama zarar vermiş. Madem ayı devletin ayısıdır, zararı da devlet karşılamalıdır. Devletin temsilcisi de kaymakamdır” dedim. Polis tekrar tekrar ve hep “amcacığım” diye hitap ederek dilekçeyi kaymakama vermememi isteyince, onu kırmamak için içeri girmedim. Ama ayı durmuyor ki, yine tarlama girmiş...”

Akrabalarım, ormanda eskisi gibi tavşan bulunmadığını söylüyor. Bunu da çayırarda ve lahana tarlalarında suni gübre kullanımına bağlıyorlar. Domuz ise her şartta hızlı çoğalıyor. Domuzlar, yabancılar için düzenlenecek sürekli avlarına saklanıyormuş! Köylüler domuz sürüsünü yerinden çıkartacak, turistler de vuracakmış! Turistlerden domuz başına alınan paradan köye de belirli bir pay verilecekmiş! Bizimkiler bu işe hiç sıcak bakmıyor.. “Bıraksınlar biz kendi domuzumuzu kendimiz vururuz” diyorlar...

Okkalı adamlar nerede?

Hükümdar, sürekli olarak iç düşman korkusu yaşıyormuş. Sonunda iç düşmanlardan kurtulmaya karar vermiş. Akıldane denilen akıllı adamlardan bir Danışma Kurulu oluşturmuş.

Uzun toplantılardan sonra kurulun en akıllısı “Buldum” demiş.

-Padişahım, bu ahali uysaldır, aç, susuz kalsa, vergiler artsa da kuzu gibi itaat eder, lakin “okkalı” denilen adamlar var ki, her mahallede, her köyde bunlar bulunur. Halk bu adamlara, “altı okkalı ...” da der! Bunlar halkın önüne düşer, onları cesaretlendirir. İşte o zaman halk panter gibi olur. Böylece iç düşmanlar artar.

-Tez çare söyleyin!

- Bu adamlar bulunsun, hadım edilsin, o zaman iç düşman kalmaz hünkarım...

Ülkede hemen tellallar çıkarılır, okkalı adamları ihbar edenlere keseyle altın verilecektir.

Nitekim, yağmur gibi ihbarlar gelir. Sağda solda ne kadar okkalı yiğit varsa hepsi derdest edilir, sıra sıra mengeneler kurulur, okkalı adamlar hadım edilir..

Okkalı adamların yerini sivil topraklar ve godoşlar alır. Böylece 9-10 yıl sükut içinde geçer.

Ama asıl düşman pusudadır. Okkalı adamların yokluğunu görünce her bir köşeden saldırıya geçerler. Fakat ortalığı sivil topraklar doldurduğu için ülkede direnen güç kalmamıştır.

Hükümdar, yine akıldanelerini toplar:

-İşittim ki papazlar, patrikler sancaklarını kaldırmışlar, küffarın akide-i milliyesi ve diniyesi için en önde koşmaktadır. Bizim ehli İslamımız, Diyanet-i Vataniyyemiz, bizim akide-i milliyemiz nerededir?

-Hünkârım, heyet-i diniyyemiz, papazlarla muhabbete iştirak eylediler; hiyaneti vataniyede saf tuttular!

-La havle.. Küffara dost olanlar, artık onlardan olmuşlardır.

-Peki, riyaseti ticarimiz ve riyaseti siyasilerimiz ne cehennemdedir?

-Onlar kendi topraklarımızı satarak küffara müstecir oldular, küffara pezevenklik yapmaktadırlar. Hahambaşı'ndan ödülleri aldılar, satışa geldik Hünkârım!

-Asırlar önce Haçlılar bu topraklarda hiç pezevenk bulamamıştı, şimdi ne çok pezevenk çıkmıştır. Serdari, Yahudi'den boynuz alan kavimlerin hepsi helak olmuştur. Zaman gelir ki bunlara "Bizans'ın çocukları" derler. Bu ne cibilliyetsizliktir? Kalan askerleri toplayın, küffara saldırınsınlar!

-Asker yaya kaldı hünkarım, hücumla kalkışamaz!

Hükümdarın aklına, Altaylardan getirip, bir köşede tuttuğu bozkurtlar gelir:

-Tez olun, bozkurtları getirin, küffarın üzerine salın onları..

-Hünkârım bozkurtların bir kısmı evcilleşti, akkurt oldu, bir kısmı küffarı değil birbirini dişlemektedir. Kalan bozkurtlar da yaylalarda gezmekte, dişlerini dağlara, yaylalara göstermektedir. Lakin yaylalardan hiç inmez oldular! Sol cenahtaki kılıç-kalkan güruhu ise, düşmanın derinliklerine kadar girmiş iken, yüzgeru olup küffara karışmış, hatta bazıları küffarla bir olup Memalik'e hamle etmektedir.

Hükümdar çıldırmış gibi bağırır:

-Bre tez olun, bir lahza gayip etmeyin. Tellal çıkarın, bağırınsınlar, çağırınsınlar.. "Yiğitler, Yiğitler..Yiğitler nerede?" desinler.. Düşman varoşlara dayandı, sarayı bastı basacak, bulun şu okkalı adamları...

Akıldaneler hep bir ağızdan seslenir:

-Onları hadım etmiştin hünkarım unuttun mu?

...

Bu hikâyeyi, A. Nedim Çakmak'ın, Kum Saati Yayınları arasından çıkan "İşgal Günlerinde İşbirlikçiler, HÜSNÜYADİS HORTLADI" adlı kitabının son bölümünden özetleyerek aldım.

Hüsnüyadis, işgal günlerinde, 1917-1922 yıllarında Manisa mutasarrıfı imiş. İzmir işgal edildiğinde, "İşgal buraya kadar uzanmayacak, İzmir civarında kalacaktır. Manisa'yı terk etmenize lüzum yoktur" demiş, direnişe lüzum olmadığını söylemiş ve Manisa işgal edildiğinde, düşmana karşılama töreni yapmıştır. Bir alay Yunan askeri Manisa'ya girer girmez katliama başlamış ve şehirde bulunan cephanelikten 48 bin tüfek, 88 top ve bütün cephaneye el koymuş. Hüsnü Bey, devletin bütün resmi evrakını da Yunan alayına teslim etmiş.

Hüsnü Bey'in iz bırakan sözü, "Yunan işgal ordusu ile egemenliğimizi paylaşabiliriz" olmuş.

Türk halkına tam üç yıl, üç ay, on gün kan kusturduktan sonra Manisa'yı yakan işgal ordusu ile birlikte kaçıp gitmiş..

Hüsnüyadis denilen adamın torunu çıkmış bugün de "Egemenliğimizi paylaşabiliriz" diyor...

A. Nedim Çakmak, bugünkü Hüsnüyadislerin, işgal günlerindeki Hüsnüyadislerle bağlantısını anlatıyor...

Şu çılgın okurlar!

Türkiye'de ilk defa "millî" nitelikleri olan bir kitap, "Şu Çılgın Türkler", yüzbinlerce baskıya ulaştı. İstiklal Savaşı'nı roman olarak yazan Turgut Özakman'ın bu alandaki boşluğu kısmen doldurduğu görülüyor.

"Kısmen" diyorum, millî kimlik konusundaki aşınma o kadar yoğundur ki, tek başına bir eserin bu boşluğu doldurması mümkün değildir.

Akşam gazetesi, eserin 38 baskı yapmasını layıkıyla değerlendirerek, "Ulusalçı tepki kitabını buldu" ve "Ulusalçıların Best Seller'i" başlıklarıyla manşetten ve orta sayfadan çok geniş olarak inceledi.

Çünkü bu gelişme, sosyolojik bir olguydu ve haber değeri de yüksekti.

Kitabı okuyan gençlerle, yani şu çılgın okurlarla konuştuğumda, İstiklal Savaşı'nı hiç bilmediklerini, ilk defa doyurucu şekilde, bu kitaptan öğrendiklerini söylediler!

Uluslararası bir toplantıda Çinli bir diplomata, "Batılı dev şirketleri ülkenize kabul ediyorsunuz. Dünyadaki diğer örnekler ortada. Bu şirketlerin ülkenizde meydana getireceği kültürel aşınmaya karşı ne yapacaksınız?" diye sormuştum... Çinli diplomat, "Bilinç inşaatı nedir bilir misiniz?" diye cevap vermiş ve gençleri Çin'in menfaatleri doğrultusunda yetiştirdiklerini anlatmaya çalışmıştı...

“Doğu Karadeniz Tarihi” gibi çok önemli bir eseri bulunan Mehmet Bilgin ise bir toplantıda aynen şöyle demişti:

“Bir topluluğun yeni bir kimliği kabul ederek benimsemesi için eski kimliğinden habersiz hale getirilmesi gerekir... Tarih boyunca Türk kavimleri milli kimliklerini bu sebeple kaybetmiştir...”

Bilgin devam etmişti:

“Ukrayna’da Türkçe soyadı taşıyan kitleler vardır; kendilerini Rus kabul ederler. Bulgaristan’da Osmanlı bakıyesi Türkler hariç, Bulgarlar ve diğer Türk grupları kendilerini Slav kökenli bir ırk olarak kabul eder. Fatih’in Samsun’a yerleştirdiği Bulgar kralının adı ‘Şişman’dır!

Hristiyanlık, Doğu Roma’nın elinde, kavimleri eritme potası olmuştur... Türk kavimlerinin eritilebilmesi için, İstanbul’dan Hunlara papazlar, İnciller gönderilmiştir. Aziz Kril, Rusları Hristiyanlaştırmak için Kril alfabesini oluşturmuştur. Bu politikadan kurtulmak isteyen, Ermeniler ve Gürcüler, kendi alfabelerini icad ederek kimliklerini koruyabilmişlerdir. Hristiyanlaşan Türkler dillerini de terk ettikleri için kaybolup gitmişlerdir.”

4000 yıl önce çivi yazısı ile yazılmış Sümer tabletlerinden birinde ise şu ifadeler var:

“Bizler, kökenimizi, tarihimizi, soyağacımızı, yaşadıklarımızı, yaptıklarımızı evlerimizin duvarlarına yazardık. İstila için gelenler, sağ kalanlarımızı esir alırken evlerimizi mutlaka yıkar, tabletlerimizi kırardı. Böylece, hayatta kalanların belleği ile sınırlı kalan geçmişimiz zamanla unutulur; birkaç nesil sonra, tarihi, uygarlığı ve kültürü ile bağları kopmuş, kim ve ne olduğunu hatırlamayan bir topluluk olarak kalırdık”

Atatürk, dil ve tarih kurumlarını ve Türkiyat Enstitüsünü, Türkler’i kim ve ne olduğunu hatırlamayan bir topluluk olmaktan kurtarmak için kurmuştu. Türk çocuğuna, daha ilkokul ikinci sınıfta, Oğuz Kağan destanı okutuluyor ve Ziya Gökalp’ın Kızılcelma şiiri ezberletiliyordu...

Cumhuriyetin ilk nesilleri “Ulusa kişilik kazandıran nitelikler, diğer uluslara olan benzerlikleri değil, çağdaş ve evrensel ilkeler ve doğrularla uyum sağlayan kendilerine özgü değerlerdir” kabulüyle yetiştiriliyordu.

Lise tarih kitapları tam dört ciltti ve Türk Medeniyet Tarihi de bu dersler içindeydi. Derslerde, bütün insanlık tarihiyle birlikte Türkler’in, Orta Asya’da, Çin’de, Hint’te, Anadolu’da, Tuna boylarında, Ön Asya’da, Mısır’da, Ege havzasında ve Avrupa’da kurduğu medeniyetler işlenirdi... Şimdi, bunlardan kimin haberi var?

Sümer tabletinde anlatılanları hatırlatan Tezer Ülküatam, 4000 yıl önce Sümerler’in çektiklerini, bugün Türk toplumunun yaşamakta olduğunu belirtmişti..

“Bugün Türk ulusu, bir kimlik bunalımı yaşıyor. Türk insanı mirasçısı olduğu kültür ve uygarlık sentezinin kökenlerini ve dayanaklarını bilmediği

veya unuttuğu için, ‘ileri, geri’, ‘çağdaş-çağdışı’ gibi önyargılarla zihni karışmış olarak, gelenek ve görenekleri, inançları, tercihleri, yaşama biçimi bir yanda, gelişme ve değişme gibi çok oynak ve kaygan kavramlar diğer yanda, kendini boşlukta hissetmektedir...”

Bu bakımdan, hem Bilgi Yayınevi Sahibi Ahmet Tevfik Küflü’ye hem de İstiklal Savaşı’nı roman ve senaryo karışımı bir kurgu ile yazan ve böylece daha etkili olan Turgut Özakman’a ne kadar teşekkür etsek azdır.

Altay felsefesinde nilüfer çiçeği...

Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı’nın düzenlediği Türk Dünyası Çocuk Şenliği’nde Altay Cumhuriyeti’nden gelen iki Türk kadını ile tanışmıştım. Biri Ustkan şehrinin vali yardımcısı Maya Sarina, diğeri Halk Oyunları Öğretmeni Anjilika Malçoyeva idi.

İki Altay Türkü’nü bulmuşken, Balkar Türkleri’nden Öruzlan Bolat aracılığı ile ikisine de “Altay felsefesinin özü nedir?” diye sordum.

Maya, “Safılık, saf ruh” diye cevap verdi ve ekledi; “Tıpkı Lotus (Nilüfer) çiçeği gibi..”

Anjilika de bu cevaba katıldı.

O sırada, gemiyle Boğaz turundaydık ve her masada bir Nilüfer çiçeği vardı..

Bilindiği gibi, Nilüfer, çamurlu ve kirli ortamlarda yetişmesine rağmen yapraklarını ve çiçeklerini devamlı temizleyebilen bir bitkidir.

Yaşar Çoruhlu , “Lotus ikonografisi ve Uygur sanatında Lotus” başlıklı bilimsel makalesinde “Kesinlik, yeryüzü, hürriyet, safılık, temizlik gibi hususiyetler nilüferin simgelediği değerler arasındadır. Lotus, çamurun içerisinde kirlenmeden, dünyanın içerisinde doğmuş, fakat dünyanın üstünde yaşamış ve büyümüştür” der.

Çoruhlu, nilüfer çiçeğinin tarihçesini şöyle anlatır:

“Lotus çiçeğinin tasvirlerine Uygur sanatında yoğun bir şekilde rastladığımız gibi, İslâmiyet’ten sonra, Karahanlılar vasıtasıyla Türk-İslâm sanatına aktarıldığını ve Selçuklularla da Anadolu’ya geldiğini biliyoruz. Hatta bu aktarılma çeşitli vesilelerle Ortadoğu’ya indikleri vakit, bizzat Uygurlar eliyle de gerçekleşmiştir. Lotus çiçeği sadece Uygurların da mensup olduğu Budizm’e ait bir çiçek değildi. Mısır’da, Asurlularda, Greklerde ve Perslerde de lotus çiçeğinin dini ikonografisinin sanat eserlerine yansıdığını biliyoruz. Lotus Hindistan bölgesinin dışında en yaygın olarak Mısır’da sözü edilen bir bitkidir. Bu sebeple, bazı araştırmacılar Hindistan’da dolayısıyla Budizm’in veya diğer Hint kökenli dinlerin gittiği yerlerde, bu arada Uygur Budizminde ve sanatında, lotusun görülmesinin sebebini Mısır’a bağlamak eğilimindedir. Ancak bu motifin Hindistan’da daha yaygın bir biçimde kullanım alanı bulduğu da bir gerçektir. Asya’nın

çeşitli bölgelerinde yaygın olarak tasvir edilen lotusun Türkler arasında da, yalnızca Uygur sanatında kullanılmadığı görülmektedir. Nitekim Altaylar bölgesinde yapılan kazılarda ortaya çıkarılmış eserler üzerinde lotus çiçeği tasvirlerine rastlanmaktadır. Örneğin İkinci Pazırık kurganında, bir gemin yanak kayışındaki tokalarda, yine kurganlardan çıkarılan bazı tekstil ürünlerinde ve Göktürk dönemine ait bazı taş sanduka parçalarının üzerindeki tezeyinat, doğrudan doğruya lotus olarak teşhis edilebilen veya lotus olabileceği düşünülen çiçek motiflerine rastlanmıştır. Maverâünnehir bölgesinde Karluk Türklerine ait olduğu kabul edilen, Amuderya'nın kuzeyindeki Açına Tepe'deki Budist Viharası'ndaki duvar resimlerinde de bu konudaki güzel örneklerle rastlanmaktadır.”

Çoruhlu'dan edindiğimiz bilgiler, Nilüfer çiçeğine Altaylar bölgesi kazılarında rastlandığını gösterdiğine göre, bugünkü Altay Türkleri'nin kendi felsefelerini hala nilüfer çiçeğine bağlamış olması, ne kadar önemli değil mi?

Anjilika, “Temizlik çocuğun ruhunda doğuştan vardır. Bizim görevimiz onu geliştirmektir. Biz bunu sanat yoluyla yapmaya çalışıyoruz. Çocuklar milletimizin geleceğidir, Türklerin geleceğidir. İstanbul'da gördük ki, buradaki Türkler her çocuğu bütün milletin gururu olarak algılıyor. Okulda, çocuklar derste, teneffüste çok gürültü yapıyor, kimse onlara kızmıyor...” dedi.

Maya ve Anjilika, beni, eşim ve çocuklarımla birlikte, her sene 1-4 Temmuz tarihleri arasında kutlanan Altay bayramına da davet ettiler ama bu sene gidemedik.

İkisi de Altay felsefesinin bu bayrama sinmiş olduğunu, onu görmek, duymak gerektiğini, sözlerle anlatmanın mümkün olmadığını söylediler. Kısmetse gideriz..

Gönlün yüce tutan erde, devlet olmaz!

Sadece akrabalarımız, komşularımız ve arkadaşlarımız değil, yüzyüze hiç gelmediğimiz ama her gün beraber olduğumuz okuyucularımız da dünlerine, sünnet törenlerine davet ediyor.

Davetiyeler içinde birisi çok ilginçti. Balıkesir'in Hardaloğlu ailesinden Seyhan ve Hüsnü Uçar, oğulları Yakup Cemil ve Tarık Ziya'nın bugün yapılacak sünnet töreni için, havlu ve ferman şeklinde bir davetiye göndermişler. Havlunun üzerinde “Yavrukurtluktan bozkurtluğa” diye yazıyor. Fermanda ise Dede Korkut ağzıyla, sünnet olacak Yakup Cemil ve Tarık Ziya konuşuyor:

“Şol gökleri kaldıranın, / Donatarak dolduranın, / “Ol” deyince öldüranın, / Doksandokuz adı ile... / Ey Turan budunu, / Duyduk duymadık demeyin, / Soy soylandı, boy boylandı, toy toylandı, / Oğuz nesebi ile

erliğim, at-pusat sebebi ile birliğim, / Çalabın duası ile dirliğim, / Ebed müddet ola, / Ey bilişlerim, / Muştular olsun, / Adsız idim; ad aldım, / Ak süt içip, dada oldum. / Büyüdüm, yavrukurt oldum. / Dedem Korkut yad ola. / Ve dahi Başbuğ'a ve dahi Buğ'lara ve dahi aksakallılarla / Ve dahi bürübeyle ve dahi eroğlu erlere, / Ve dahi pirlere ve dahi erenlere ve dahi velilere, / Ve dahi abdallara ve dahi adsızlara, / Ve dahi yuvrukurtlara ve dahi bozkurtlara, / Bu Okuntu'yla; / Bozkurtluk toyumu faş eyledim. / Her kim bu Okuntu'mu; / Duya, göre, ala; / Davetime icabet ede, Şanına şan kata, Şerefine şeref kata, /Mürüvvetime ortak ola, Anam Babam gibi şad ola.”

Biz sünnet törenine katılamıyoruz ama “Okuntu”yu buraya alarak, eski Türk geleneklerinin günümüzde nasıl yaşatıldığını bütün okuyucularımıza duyurmuş olalım.. Prof. Dr. Bahaeddin Ögel’in “Türk Kültürünün Gelişme Çağları” eserinden naklen, Bir Dede Korkut hitabı da bütün nişanlananlara, evlenenlere veya sünnet edilenlere bizim hediyemiz olsun:

“Gönlün yüce tutan erde, devlet olmaz! / Yad oğlu saklamak ile, oğul olmaz! / Büyüyende salur gider; gördük demez! / Kül, tepecik olmaz, güveyi oğul olmaz! / Kara eşek başına uyan (yular) vursan, katır olmaz! / Karavaşa (cariyeye) don giydiren, kadın olmaz! / Lapa lapa karlar yağsa, yaza kalmaz! / Yapağılı gökçe çimen, güze kalmaz! / Eski pamuk, bez olmaz! / Karı (eski) düşman dost olmaz! / Kara koça kıymayınca, yol alınmaz! / Kara Polad öz kılıcı çalmayınca, karım dönmez! / Er malına kıymayınca, adı çıkmaz! / Kız anadan görmeyince, öğüt almaz! / Oğul atadan görmeyince, sofraya çekmez! / Oğul atanın yetürüdür (yetiştirmesidir)! İki gözünün biridir! / Devletli oğul kopsa, ocağının közüdür! / Oğul dahi neylesin! Baba ölüp, mal kalmasa! / Baba malından ne faide! Başta devlet olmasa! / Devletsiz şerrinden Allah saklasın! / Hanım sizi!

Sarp yürür iken, kazılık ata namerd yiğit, bine bilmez! Biniñ binmese yeğ! / Çalıp keser öz kılıcı, muhannetler çalınca, çalmasa yeğ! / Çalabilen yiğide, ok ile kılıçtan, bir çomak yeğ! / Konuğu gelmeyen kara evler yıkılsa yeğ! / At yemeyen, acı otlar bitince, bitmese yeğ! / Adam içmez acı sular sızınca, sızmasa yeğ! / Ata adını yürütmeyen hoyrad oğul, ata belinden inince, inmese yeğ! / Ana rahmine düşünce, doğmasa yeğ! / Ata adın yürütende, devletli oğul yeğ! / Yalan söz, bu dünyada olunca olmasa yeğ! / Gerçeklerin, üç otuz on (100) yaşını doldursa yeğ! / Üç otuz olan (100) yaşınız dolsun! / Hak size yaman getirmesin! / Devletin, payende olsun! Hanım hey!

Dizin basıp oturanda, helal görklü! / Tohumundan ağarsa baba görklü! / Ağ südün, doya emzire, ana görklü! / Yanaşıp yola girende, kara buğur görklü! / Sevgili kardaş görklü! Yanal ala ev yanında dikilse, gerdek görklü! / Uzunca tenefi (ipi) görklü! / Kamusuna benzemedi; âlemleri yaratan! / Allah, Tanrı görklü! / Ol öğüdün yüce Tanrı, dost oluban! / Meded versin! Hanım hey!”

İhlâs'tan aldum oni!

Türk halkı siyasi veya ticari seçimlerinde, tercihlerinde nasıl karar veriyor? Bu konuda önümüzde iki önemli örnek var. Siyasette AKP'nin seçimi, ticarete İhlâs Finans'ın seçimi!

AKP'nin nasıl bugüne geldiğini Şevket Kazan, Yeniçağ'ın Ankara temsilcisi Macit Soydan'a anlatıyor:

“AKP'nin senaryosunu Yahudi Makovski yazdı. Tayyip ve Abdullah aktör oldu! Fazilet Partisi içindeki Yenilikçi Hareket ismi, Washington Düşünce Kuruluşu'nun Başkanı Makovski'nin planından geliyor. ABD'nin Ankara eski büyükelçilerinden Abromowitz ve Grosman, yenilikçi hareketin dizaynında önemli isimler. Abromowitz, Tayyip'i, Grosman da Abdullah'ı markaja aldı. Her ikisine de siz 'Türkiye'nin Başbakanı olacaksınız' telkininde bulunuldu.”

Şevket Kazan'a göre “Başbakanlığa giden yolda Erdoğan'ın arkasında dört güç bulunuyordu: TÜSİAD onayladı, Koç referans verdi, Yahudi lobisi elinden tuttu, Amerika desteğini eksik etmedi.”

Kazan, “3 Kasım seçimlerinde, halk Erdoğan ve ekibinin, Refah'tan ve Milli Görüş çizgisinden koptuğunu göremedi. Biz anladık ve millete bunu haber verdik ama seçimde bütün medya ve etkin odaklar hep ona çalıştı” dedi.

Gerçekten de seçim öncesinde Şevket Kazan'ın, gazeteci Yavuz Selim'e yaptığı açıklamalar aynen Soydan'a söyledikleri gibiydi. Bu açıklamaları biz de yayımlamıştık. Fakat o dönemde bizim dışımızda kimse bu değerlendirmelere itibar etmiyordu! Çünkü halk, 57. hükümet partilerini cezalandırmaya karar vermişti bir defa..

Sonuç malum.

“Kozmetik devi Estee Lauder'in sahibi Yahudi kökenli Ronald Lauder'le birlikte TGRT'ye talip olan Atlantik Record'un sahibi dünyaca ünlü müzik organizatörü Ahmet Erteğün 24 Ağustos günü Başbakanlığa sürpriz bir ziyaret gerçekleştirdi. Erteğün'ün TMSF'nin satışa çıkaracağı Star televizyonuyla ilgilendiği öğrenildi. Erteğün'ün görüşmede bu konuyu Erdoğan'la değerlendirdiği belirtildi.

ABD'deki müzik devlerinden biri olan Erteğün'ün İhlâs Grubu'na ait TGRT'ye talip olduğu haberleri gündeme gelmişti. Erteğün'ün bu görüşmeleri ABD'deki Yahudi asıllı bir iş adamı için yaptığı biliniyor.”

Bu haber, 25 Ağustos 2005 tarihli Milliyet'te çıktı. Haberde bahsedilen ve TGRT ve Star televizyonuna talip olan Yahudi işadamı, 175 gazete ve 75 televizyon istasyonu sahibi olarak dünyanın en büyük medya tekeline kuran Murdoch'dur.

Murdoch'un TGRT'ye talip olması bana, İhlâs Finans kurulduğu zaman, Enver Ören'in Türkiye gazetesinin üçüncü sayfasında manşetten yayınlanan bir açıklamasını ve Trabzon'da yaşanan fıkra gibi bir olayı hatırlattı.

Enver Ören, İhlâs Finans kurulduğu zaman, “Bize yatırım yapacak olanlar, hem dünyalarını hem de ahiretlerini kurtaracaktır” demişti. Bu gazetenin kupürünü bir gün lazım olur diye kesip saklamıştım.

Ören, bu sözlerle, kendilerinin “İhlâslı” bir kuruluş olduğunu vurgulamaya çalışıyor ve cennetten hisse senedi satıyordu!

“İhlâslı” Türk halkı, İhlâs Finans’a koştu ve parasını yatırdı. Orada da sonuç malum!

Siyasette de, ticaretle de “İhlâs” arayanlar Amerika’nın tuzağına düşmüş oldu!

Halkımızın, bu konularda hangi saf duygularla davrandığını fotoğraf gibi anlatan olay ise Trabzon’da yaşandı.

Ali Turan adlı baba, oğlu Ahmet Turan’a bir bilgisayar aldı. Şimdi yetişkin sayılabilecek bir genç olan Ahmet Turan o sıralarda henüz bir delikanlıydı.

Ahmet Turan, bir gün bilgisayarda kâğıt oyunlarından birini oynamaya başladı. Babası Ali Turan, ekrandaki kâğıtları görünce, öfkeyle oğluna seslendi:

-Ula, hağu kâğıtları kimden alduysan vercesun onları geri!

-Baba, ekranda gördüklerin kâğıt değil! Bilgisayarın kendisinde var bunlar!

-Ula olmaz onda öyle şey, İhlâs’tan aldum oni!

Sonuç olarak, İhlâs finansa para yatıran vatandaş, TGRT’nin Yahudi medya patronlarına satılmasına hizmet etmiş oldu. AKP’ye siyasi yatırım yapan vatandaş da, Türkiye’nin bütün servetinin Yahudi sermayesine satılmasına oy vermiş oldu!

Tabii her günahın bir kefareti vardır. Bilinçli olarak bir günlük orucunu bozan kişi, 61 gün oruç tutarak bu günahı kurtulabiliyor! Türkiye’nin yeniden Türklerin eline geçmesi için de galiba 61 kat fazla çalışmak gerekiyor!

Eşeğin yemini kim verecek?

Başbakan Tayyip Erdoğan, “Eşek ölür kalır semeri, yiğit ölür kalır eseri” diyor.

Peki ama Allah gecinden versin; Türkiye’nin stratejik kuruluşlarını Yahudi sermayesine satan Tayyip Erdoğan’dan geriye hangi eser kalacak?

1974 harekâtının eseri olan KKTC kalacak mı? Telekom kalacak mı? Erdemir kalacak mı? Tüpraş kalacak mı? Galata kalacak mı? Haydarpaşa kalacak mı? Limanlar kalacak mı? Ormanlar kalacak mı? GAP kalacak mı? Atatürk kalacak mı; Türkiye kalacak mı?

Esermiş!

Nasreddin Hoca, bir gün eşiğiyle ormandan odun getirmiştir. Hava çok

sıcak olduğundan hem kendisi hem eşeği kan ter içinde kalmıştır. Hoca odunları indirir, yerleştirir.

-Hatun, eşek çok yoruldu, onu bir yemleyiver, diye seslenir.

Kadın cevap verir:

- Efendi, benim işim var, sen yemleyiver!

Hoca, hem sıcaktan hem yorgunluktan bunalmıştır, kendisini sedirin üzerine atar ve tekrar seslenir:

-Çok yorgunum, sen yemle!

Eşeğin yemini sen vereceksin, ben vereceğim derken iş kızıdır. Epeyce tartışırlar. En sonunda Hoca “Pekâlâ! Aramızda bahse tutuşalım. Kim önce konuşursa eşeğe o yem versin” der.

İkisi de birer köşeye çekilir. Az sonra kadın, el işini alarak komşuya gider. Hoca susar. Aradan biraz zaman geçer. Eve bir hırsız girer. Hoca’yı görünce bir an için donakalır. Hoca’dan hiç ses ve tepki gelmediğini anlayınca kaçmaktan vazgeçer. Ortalıkta ne var ne yoksa koca bir çuvala doldurur. Hoca’nın gözleri önünde çuvalı yüklenerek evden çıkar. Karısı epey zaman sonra eve girip evin halini görür. Eşyaların yerinde yeller esmektedir.

- Bu ne hal, efendi!

Hoca yattığı yerden doğrulur:

- Haydi bakalım hatun, bahsi kaybettin. Eşeğin yemini sen vereceksin!

Tayyip Erdoğan, Nisan ayında İstanbul’da yapılan toplantıda, dünyanın en önde gelen Yahudi sermayedarlarına hangi şirketleri satabileceğine dair söz verdiği için susuyor, peki muhalefet niçin susuyor? Onlar da söz mü verdi?

“Susmuyoruz, konuşuyoruz” diyenler, kusura bakmasınlar ama sesleri Nasrettin Hoca’nın karısının sesi kadar bile işitilmiyor! Dostlar siyasette görsün!

Telekom satıldı, “iyi fiyata gitti” dediler, TÜPRAŞ ikinci defa satıldı, “Birinci satışta fiyat düşüktü, şimdi Koç iyi para verdi” dediler, İsraili Ofer’in ortağı Koç ise payına düşen parayı yine Yahudi bankalarından toplayacak!

Star grubuna bağlı radyolar Kanadalı Yahudi Asper’e satılırken de “Türkiye iyi para ediyor” diyenler oldu.

Köylünün biri eşeğini satmaya karar vermiş. 500 lira fiyat biçmiş. Bir köylü fiyata razı olmuş ve satın almış. Satan köylünün akşam gözüne uyku girmemiş, “var bir hikmeti ki, bizim uyuz eşeği satın aldı” demiş. Ertesi sabah eşeği sattığı kişiye gidip, geri vermesi için 750 lira teklif etmiş. Adam da kabul etmiş.

Bu defa da 750 liraya satanı uyku tutmamış. “Var bir hikmeti ki, eşeği benden üste para verip geri aldı” demiş. Sabahı zor edip ilk sahibine 1250 lira verip eşeği tekrar almış. Bu alım satımlar böyle devam etmiş.

Bir gün kasabaya gelen bir yabancı meydandaki kalabalığın bir eşek

etrafında hararetle tartışmalar yaptığını görünce, yaklaşmış, eşeğin fiyatını sormuş.

“9 bin lira” cevabını alınca, “Yahu, bu fiyata araba alınır. Bu eşek olsa olsa 500 lira eder” demiş. Köylülerden biri heyecanla itiraz etmiş.

-Abi sen ne diyorsun! Bu eşeğin fiyatı 10 bin lira direncini geçti mi, 15 bin liraya kadar yolu var!

Peki bu satışların sonunda Türkiye ne olur?

Medya neyi üretiyormuş?

Ortak algılamayı!

Demek ki Yahudi sermayedarlar, taşeron medya kullanmaktan vazgeçti, bundan sonra Türk halkının ortak algılamasını, ellerindeki medya ile doğrudan belirleyecek!

Bu tablo kimin eseri? Tayyip Erdoğan ve zaman zaman “Herkesin haberi var” dediği güçlerin değil mi?

Binmişiz (oy vermişiz) birkaç alamete, gidiyoruz kıyamete!

Ya bu fare durur ya biz!

Çin’de ortaya çıkan kuş gribi virüsünün stratejik bir silah olup olmadığı, o günlerde tartışılmıştı. Virüs Türkiye’de ortaya çıkınca Avrupa Birliği Türkiye’den tavuk ve beyaz et ithalini durdurdu. Ama İngiltere’de bir papağan kuş gribinden ölünce, bu papağanın Afrika’dan geldiği, dolayısıyla İngiltere’nin kuş gribi görülen ülkeler listesine eklenemeyeceği açıklandı!

Bizimki de Rusya’dan gelmiş ama kararı, yine İngiltere veriyor.

Kuş gribi virüsünü en iyi tahlil eden ülke nedense İngiltere! Virüsün sınıflandırmasını bile yapmışlar, hangi çeşidinin ölümcül olduğunu en ince ayrıntıları ile tespit etmişler!

Derken Sarıyer’de ormanlık alana bırakılan ve tıpta kullanıldıkları belirtilen beyaz renkli çok sayıda kobay faresi bulundu!

Haberlere göre Bahçeköy yoluna gelen ve kimliği henüz belirlenemeyen kişi ya da kişiler, “plastik kutular içindeki çok sayıda fare”yi ormanlık alana bıraktı. Kutulardan çıkan bu farelerin ormanlık alana ve yola yayıldığıнын fark edilmesi üzerine, durum yetkililere bildirildi.

Olay yerine gelen polis ekipleri, veterinerler ile İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sağlık İşleri Müdürlüğü görevlileri, vatandaşların girmemesi için öncelikle farelerin bulunduğu alanı güvenlik şeridiyle çembere aldı. Belediye ekipleri, gerekli numunelerin alınmasından sonra farelerin bulunduğu ormanlık alanda ilaçlama yaptı. Bu ilaçlama ile ormanlık alandaki çok sayıda fare itlaf edildi. Belediye yetkilileri, farelerin herhangi bir mikrop ya da hastalık taşıyıp taşımadıklarının ise laboratuvarda yapılacak incelemeler sonrası belli olacağını söylediler. Farelerin Türkiye’ye kaçak

olarak getirilmiş olabileceğini anlatan yetkililer, satılamayınca ya da elden çıkarılamayınca buraya bırakılmış olabileceğini bildirdiler.

Fare, her türlü mikrobu taşıyabilen bir hayvandır. İnsana bulaşan veba mikrobu da fare taşır! Albert Camus'un ünlü eseri Veba, Cezayir'in Oran şehrinde yaşayan insanların farelerin taşıdığı veba mikrobu yüzünden nasıl mahvolduğunu anlatır.

Diğer taraftan, veba gibi virüsler tarih boyunca silah olarak da kullanılmıştır. Tevrat ve İncil'de İsrailoğullarının Mısır'ı biyolojik silahlarla nasıl çökerttiklerine dair bölümler vardır.

Bu bakımdan, farelerin hangi amaçlarla kullanılabileceğini iyi bilen yetkililerin, Sarıyer'de erken davranması dikkat çekicidir ve takdire layıktır.

Çocukluğumdan beri halk şairlerini okurum. Bu kitaplardan birinde “ya bu fare durur ya biz” kafiyeyle bir şiir hatırlarım. Ne zaman bir yerde fare bahsi açılırsa ben bu şiirden bahsedirdim. Kitabı bir daha bulamadığım için şairinin kim olduğunu söyleyemezdim. Halbuki, Deliktaşlı Ruhsati'nin köyüne de gitmiş, hatta bir gece de kalmıştım. Şiirin Ruhsati'ye ait olduğunu, Abdurrahman Şen'in bir yazısından öğrendim.

Büyük halk şairi Deliktaşlı Ruhsati'nin evini fareler basmış, o da oturup fareler için bir şiir yazmış:

“Hemen göçü yükletelim,
Ya bu fare durur ya biz.
Karakollar bekletelim,
Ya bu fare durur ya biz.
Damımız ardı tarladır,
Ekin yok bize zorlatır,
Karanlıkta göz parlatır,
Ya bu fare durur ya biz.
Bacamızdan çıkmaz tütün,
Unu teslim ettik bütün,
Kaçak döğüşüne metin,
Ya bu fare durur ya biz.
Kuyruğunu ediyor yay,
Unu bulguru etti pay,
Aman komşular bize hay,
Ya bu fare durur ya biz.
Denizden çıktık adaya/
Hasmın gözümde tutiya,

Arzuhal yazak kediye,
 Ya bu fare durur ya biz.
 Dahi yoktur böyle nirsuz,
 Utanmaz budaksız pirsiz,
 Ne gözümdür kara hırsız,
 Ya bu fare durur ya biz.
 Bacamıza taktık camı,
 Cehd eylerse deler anı,
 Gel Ruhsatı yıkak damı,
 Ya bu fare durur ya biz.”

“Vatandaşlık sınavı”na hazır mısınız?

Hani eskiden pek çok minibüs yazısında rastlardık o soruya:

“Bugün Allah için ne yaptın?”

İster istemez düşünceye daldım o yazıyı görünce! Öyle ya, kim, her dakika Allah rızasını kazanmayı düşünür ki? Böyle insanlar kaldıysa onlar evliyadan da üstün kişiler olsa gerek!

Son zamanlarda bu yazılar sessizce ortadan kayboldu?

Neden acaba? Yoksa, şeytan bizi medya ile kuşattı da Kur'an'ın emirlerini unutturdu mu? Yoksa şeytanın etkisinde miyiz? Yoksa artık kendimize “Bugün şeytan için ne yaptın?” diye mi soruyoruz?

Toplumumuzda “Allah rızasını kazanmak” artık önemsenmiyor mu? Üstelik İslamcı söylemlerle ortaya atılan bir siyasi hareket tek başına iktidara da ulaşmış değil mi?

Yoksa insanlarımız, “Bugün partin için ne yaptın?”, “Bugün mensup olduğun etnik grup için ne yaptın?”, “Bugün mensup olduğun mezhep için, cemaat için ne yaptın?”, “Bugün AB için ne yaptın?” “Bugün ABD için, Soros için ne yaptın?” diye kendi levhalarını, yani kendi şeytanlarını mı yazdı kendi beyninin minibüs camına?

Yoksa bütün bunların hepsi bahane de “Bugün kendin için ne yaptın?” mı bütün mesele?

Partiyi, mezhebi, etnik grup mensubiyetini, hatta bütün ideolojik farklılıkları toparlama adına ortaya çıkan milliyetçilik ideolojisinin de şahsi çıkar aracı olarak mı düşünüyor bunca insan?

Aslında herkes bunun için çabalıyor da birbirine rol mü yapıyor, ömür boyu maske ile mi geziyor?

Değilse, neden bu haldeyiz? Neden partilerinde doğruları söylemiyor insanlar? Neden bir milletvekili seçilebilme uğruna, genel başkanların veya güçlü siyasi kişiliklerin önünde itleşiyor insanlar! Neden haksız olduğunu bile bile kendi mezhebiden veya etnik kökeninden veya ideolojisinden olan insana torpil yapıyor?

Bütün bu sorular, “İngiltere, artık vatandaş olmak isteyenleri sınava tabi

tutacak?” haberi üzerinde düşünürken aklıma geldi!

Yeni vatandaş olacak kimselere “Bugün vatan için ne yaptın?” diye sormayacaklar!

Habere göre, “İngiliz vatandaşı olmak isteyen göçmenlerin mutlaka başarıyla tamamlaması gereken 24 soruluk, 45 dakikalık testte, hükümetin işleyişi, toplum hayatı ve günlük hayata dair sorular sorulacak.

34 sterlinlik harç ücreti yatırılarak girilebilen sınav için, bütün İngiltere’de 90 ayrı sınav merkezi belirlendi. Bu sınavı geçebilen vatandaş adayları, törenle vatandaşlık belgelerini alabilecek. Vatandaş adaylarının soruların yüzde 75’ini doğru cevaplaması gerekiyor. Kaybedenler, her birinde 34 sterlin yatırmak kaydıyla kazanana kadar sınava girebilecek!

İngiliz basını, sınav uygulamasının eski İçişleri Bakanı David Blunkett tarafından keşfedilmiş bir uygulama olduğunu yazdı.

İngiltere İçişleri Bakanı’nın Göçten Sorumlu Yardımcısı Tony McNulty ise şöyle dedi:

“Bu, bir kişinin İngiliz olma yeterliğini ya da İngilizliğin derecesini ölçme sınavı değil. Bu sadece İngiliz vatandaşı olmak isteyen kişilerin buna hazır olup olmadıkları, yaşadıkları ülkenin dili ve kültürünü yeterince kavrayıp kavramadıklarını ölçen bir test.”

Sahi, benzer bir sınavı halen vatandaş olanlara da uygulasalardı ve “Ömrün boyunca vatan için ne yaptın?” diye, sorsalardı İngilizler neler anlatırdı, Amerikalılar neler, Araplar neler ve tabii ki Türkler neler anlatırdı acaba?

Öyle ya Orhan Veli’nin dediği gibi, “Neler yapmadık bu vatan için / Kimimiz öldük / Kimimiz nutuk söyledik!”

Kimileri muslukladı, kimileri hortumladı; yetmedi IMF ve Dünya Bankası’ndan alınan borçları da adeta boru hattı ile kendilerine bağlayanlar, Cumhuriyeti koruyup kollamak görevini de bu işler için kalkan olarak kullananlar oldu!

Bu ahval ve şerait içinde iktidar olanlar da “Bizim işimiz ülkeyi pazarlamak” diyebilir oldu!

Çünkü genç sanatçı Kadir Demirel’in “Neylersin” adlı yeni cd’sinde “Haydi durma” adlı parçasında belirttiği gibi;

“Yakıp yıkıyor global çeteler;
Özgürlüğü satın alıyor şirketler.
Pazarlık masasında iktidarlar,
Gülerek poz veriyor sahtekarlar

‘Olacak, olacak, güzel olacak..!’
Diye yerinde bekle sen öyle!
Ya köle olacaksın bu gidişle
Ya da haykıracaksın özgürce...
Haydi durma, düş sen de yollara...”

Yola düşmeden önce her Türk için birinci görev, aynaya bakarak vatandaşlık sınavından geçip geçemeyeceğini kendisine sormaktır! En doğru test budur!

Harçsızdır da!

Aynaya bakmak bedava!

Hangisi lazım: Misyoner filmi mi, Bozkurtlar filmi mi?

ANAVATAN'ın genç genel başkanı Erkan Mumcu'ya, "Bir siyasi partiyi yönetmeseydin, ne yapmak isterdin?" gibi bir sormuşlar galiba, o da şöyle cevap vermiş:

-Bir sinema filmi yönetmek isterdim..

Aslında iyi bir sinema filmi yönetmek, bir siyasi partiyi yönetmekten daha etkili olabilir!

Bayramda, Yesevi Vakfı'nda ünlü sinema sanatçısı Serdar Gökhan ile karşılaştık. Nihal Atsız'ın Bozkurtlar Romanı için bir proje yapmış. Yağmur ve Buğra Atsız'dan gerekli izinleri almış, senaryoyu yazmış.. Göktürk devletinin Kutluk devletine dönüştüğü dönemin filmini yapmak kolay değil tabii. Binlerce eğitilmiş at, kılıç, çadır ve tarihi kostümler, eşyalar lazım. Film de tarihin yaşandığı yerde, Tanrı dağları eteklerinde ve binlerce insanla birlikte çekmek gerek.

Gökhan, Kırgızistan'da her türlü ortamı hazırlamış. Dönemin yönetiminden izinler ve her türlü yardım sözü almış. Ancak gelin görün ki, 8 milyon dolara mal olması planlanan filme sponsorluk desteği sözü veren herkes yan çizmiş. Gökhan, yılmamış, Tanıtma Fonu'ndan kaynak alabilir miyim diye dönemin Başbakan Yardımcısı Devlet Bahçeli'ye de başvurmuş. Bahçeli, projeyi heyecanla karşılamış ama oradan da bir karar çıkmamış.

Oysa sadece bu film, bütün Türk Dünyası'nı ayağa kaldırmaya yetebilir! Kaldı ki bu film yapılırsa, "Türk Dünyası'nın yüzde 10'u seyreitse, yapımcısına 70-80 milyon dolar gelir getirebilir."

Meselenin öbür tarafına bakalım: Geçtiğimiz günlerde devletin kurumu TRT'de, daha önce Star Maks adlı kanalda da gösterilen Tepelerdeki Çoban adlı bir film yayınlandı. Orijinal adı Shepherd of the Hills olan film Harold Bell Wright adlı yazarın 1907 yılında yayınlanan romanından uyarlanmış. Film ilk defa 1919'da, ikinci olarak 1941 yılında çekilmiş. Türkiye'de gösterilen film, ikincisi..

Zaman gazetesi televizyon sayfasında film, şöyle tanıtılmış:

"ABD'nin Ozark yöresinden bir genç yıllar önce annesini terk edip gitmiş olan adamdan intikam almak hayaliyle yaşar. Bu sırada kasabaya kendini çoban olarak tanıtan bir yabancı gelir. Bu yabancı, annesinin gömülü olduğu Ağlayan Kuru'yu satın alınca Matt deliye döner. Ancak onu bir sürpriz beklemektedir."

Film, başlangıçta bir kovboy filmi zannediliyor ama aslında bir misyoner filmi.

Filmin kahramanı, Hz. İsa gibi kör gözleri açıyor, insanlara alkolü bıraktırıyor vesaire..

“Tepelerdeki Çoban” veya orijinal adı ile Shepherd of the Hills, ABD’de, özellikle Teksas eyaletinin bazı şehirlerinde, bir mitoloji gibi algılanmaktadır. Mesela, “Tepelerdeki Çoban Presbiteryen Kilisesi” var ve bu kilisenin misyonu, “Dünyanın bütün cadde ve sokaklarına İsa’nın mesajını taşımak” olarak ilan ediliyor.

Yine Teksas’ın Austin şehrinde “Tepelerdeki Çoban Kulübü” var. Kulübün amacı, aşk, eğlence ve İsa’nın öğretisini yaymak” olarak açıklanıyor. “İnanıyoruz ki, İsa’nın mesajı, bütün dünyayı Hristiyan yapacaktır” diyorlar. Ayrıntılı bilgi isteyenler, Presbiteryen kilisesine davet ediliyor.

Bir de “Tepelerdeki Çoban Hristiyan İlkokulu” var aynı şehirde. İlkokul ile kilise yan yana.

Bu filmin bıkmadan usanmadan Türkiye televizyonlarında yayınlanmasının bir anlamı olsa gerek! Türkiye’deki, hatta dünyadaki bütün televizyon yetkililerine sormak istiyorum; Amerikan filmleri olmasaydı ne yapacaktınız?

Konu nedense Türkiye’de bir tabu gibi.. Basında biz zaman zaman işliyoruz ama tartışmak isteyen yok gibi! Fakat Samanyolu Lisesi 2003 yılı mezunu Emre Yılmaz adlı genç, Samanyolu Eğitim Portalı’nda yayınlanan yazısında bu tabuyu yıkmaya çalışmış:

“Amerikan filmlerinin yayından kaldırılmasıyla Türk film sektörünün gelişeceği aşikârdır. Türkler böylece kendi filmlerine yönelecek ve film sayısında da artış olacaktır. Zaten Amerikan sineması hegemonyasından kurtulmanın da başka yolu gözüküyor. Türk sineması gelişmek için kendisine Avrupa sinemalarını örnek almalı. Fransız sinemasına bakılacak olursa hâla canlı ve diri olduğu görülüyor. Bunun sebebi kendi kültürlerini ayakta tutabilmek için televizyonda gösterilen Amerikan filmlerine kota koymaları. Ayrıca Fransa’da yapılan film festivalleri de Fransız sinemasını ayakta tutmaya çalışıyor. Bunun gibi Türkiye de televizyonlarda gösterilen Amerikan filmlerine kota koymaktan çekinmemeli. Bunun dışında festivaller düzenlenerek Türk filmleri gösterilmeli ve böylece Türk sineması ayakta tutulmaya çalışılmalı. Türk sinemasının gelişmesiyle genç nesiller Amerikan kültürü hegemonyasından kurtulup kendi kültürlerini daha iyi tanıma fırsatı bulacaktır. Sonuç olarak, Türk kültürünün yok olmaması sağlanacak ve kültür ve geleneklerine sahip olan bir Türk toplumu ortaya çıkacaktır.”

Türk sinemasında ise meseleyi sadece Cüneyt Arkın dile getirebilmiş ve Baba Bush'un, Turgut Özal'dan ilk görüşmelerinde Amerikan filmlerine her türlü sınırlamayı kaldırmasını istediğini hatırlatmıştı.

Türk çocuğu, “Bozkurtlar”ı seyrederek mi yetişmeli, yoksa “Tepelerdeki Çoban”ı mı?

Altay'ın ak sütünden, beraber emmedik mi?

1938'de 45 yaşında iken Stalin döneminde kurşuna dizilen büyük Kazak-Türk şairi Mağcan Cumabay, Kurtuluş Savaşı sırasında “Uzaktaki kardeşime” başlıklı bir şiir yazmıştı.

Cumabay şöyle diyordu:

“Ey pirim! Değil miydi Altın Altay
Anamız bizim? Bizlerse birer tay,
Bağrında yürümedik mi serâzat
Yüzümüz değil miydi ışık saçan ay?

Alaca altın aşık atışmadık mı?
Tepişip bir dөşekte yatışmadık mı?
Anamız olan Altay'ın ak sütünden
Beraber emip, beraber tadışmadık mı?”

Türkçe'nin 6. Uluslar arası Şiir Şöleni, Kırım'ın Akmescit (Simferopol) şehrinde, Türk dilinin yaşayan büyük şairlerinden, Kırım Tatar Yazarlar Birliği Başkanı Şakir Selim'in, Mağcan'ın bu şiirini okumasıyla başladı.

Türkiye Yazarlar Birliği Başkanı Yakup Deliömeroğlu, “Bu şölen, geçmiş asırların anıtlaşmış şairlerini hatırlatmakla kalmıyor, yedi iklim dört bucaktan zamanımızın yaşayan dil ve şiir ustaların bir araya getirerek yeniden bir dirilişin zeminini hazırlıyor” diyordu.

Başta Türkiye olmak üzere, 14 Türk devleti veya özerk bölgesinden 120 şair, Bursa/Konya'da başlayan, Almatı'da, Aşkabat'ta, Girne ve Lefkoşa'da ve Strasbourg'da devam eden Türkçe'nin Uluslararası Şiir Şöleni için bu defa Ukrayna'ya bağlı Kırım Özerk Cumhuriyeti'nin başkenti Simferopol'da (Akmescit) buluştular, şiirlerini okudular, birbirlerini tanıdılar. Yakup Deliömeroğlu, ister istemez, Büyük Yunus'un “Gelin tanış olalım, işi kolay kılalım, Sevelim sevillelim, Dünya kimseye kalmaz” dörtlüğünü hatırlattı.

Beni en çok etkileyen şiirler, tamamını anlamasam da Çuvaşistan'dan gelen ve kendisini “Denizkızı” olarak tanıtan Marina Karyagina'nın adeta trans halinde okuduğu şiir ile Kırgızistan'ın genç şairi Altınbek İsmailof'un Tanrı dağlarından akan seller gibi kükrediği şiirdi. Tabii büyük ödül verilen üç eser de güzeldi. Abdülhak Hamid Tarhen büyük ödülü verilen

Çuvaşistan'dan İlya İvanov, kendi annesi için yazdığı "Annem" adlı şiirini bütün Türk annelerine armağan etti ve "Ben, kendi halkımın güzel geleceğini, hiçbir zaman Türk Dünyası'nın geleceğinden ayrı görmedim" diye çok önemli bir mesaj verdi. Çünkü önceliği kendi geleceğine veya bölgesel kültürüne verip büyük Türk Dünyası'nın geleceğini umursamayanlar da olabiliyor. Halbuki Mağcan Cumabay diyor ki:

"Arslanım ben, heybetime kim dayanır?
Ben kaplanım, bana karşı kim durur?
Gökte bulut, yerde yelim gürleyen
Yer yüzü kralıyım, yele yönünü kim sorar?
Gökte güneşim, herkese nur saçarım
Gönlüme koysam, şimdi arşa uçarım
Ucu, dibi yok denizim kara kök
Bunalırım-heyecanla, kaynar, taşarım."

Konunun uzmanı Prof. Dr. Feyzullah Budak ise "Mağcan'daki bu yiğit ses, aynı yıllarda Anadolu topraklarında gürleyen bir başka yiğit sesi hatırlatıyor. Bu mısralar Milli meselelere Mağcan ile aynı açıdan bakan ve yine Mağcan gibi engin bir yürekten beslenen; Mehmet Akif Ersoy'un;

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım;
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner aşarım
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım

mısralarındaki coşkuya ne kadar benziyor" diyor.

Kırım Tatar Türkleri de 26 Aralık 1917'de Kırım Demokratik Cumhuriyeti'ni ilan etmelerine rağmen Bolşevik Ordusu'na direnemedi ve işgal edildi. 1930'ların başından itibaren binlerce Kırım Tatar Türkü Ural dağlarına ve Sibiry'a çalışma kamplarına sürgün edildi. 31 Ekim 1941'de Alman işgaline uğrayan Kırım, 1944'de yeniden Rus ordularının hâkimiyetine girdi. 18 Mayıs 1944'te Kırım'daki Tatar Türkleri'nin tamamı, 15 dakikalık hazırlanma süresi verilerek evlerinden zorla çıkarılıp, hayvan katarları ile Özbekistan'a ve Sibiry'a sürgün edildi. Tatarların yarısı, açlık, susuzluk, soğuk ve hastalıktan ve Rusların kurşuna dizmesi suretiyle, yolda, hayatını kaybetti.

1956 yılında Kırım Tatar Türkleri sürgündü Kırım Tatar Teşebbüs Grubu'nu kurdu ve mücadele sonunda Sovyet yönetimi 1967'de Kırım Tatarlarına haksızlık yapıldığını kabul etti. 1970'li yıllarda Mustafa Abdülcemil Kırımoğlu'nun önderliğinde girilen mücadele sonunda 2 Mayıs 1989'da Özbekistan'ın Yengiyul şehrinde Kırım Tatar Milli Hareketi Teşkilatı kurumdu ve Kırımoğlu başkanlığa seçildi. 26 Haziran 1991'de Kırım'a gelen Tatar Türkleri, Kırımoğlu'nun önderliğinde 2. Kırım Tatar

Milli Kurultayı'nı topladı ve milil egemenlik hakkı ilan edildi. Ardından 30 kişilik Kırım Tatar Milli Meclisi kuruldu. 2002 Ukrayna seçimlerinde Kırımoglu ve Rafet Çubar, Ukrayna parlamentosu milletvekili seçildi.

Bizim Kırım'da karşılaştığımız Türkler, 1989'dan itibaren Özbekistan'dan ve diğer bölgelerden, yeniden kendi vatanlarına dönen Kırım Tatarları idi ve Türkçe'nin 6. Uluslar arası Şiir Şölenu'nin Kırım'da yapılması onlar için çok önemli ve değerliydi. Kemal Çapraz'ın kitabında anlattığı gibi, Kırım onlar için "Süngünde Yeşeren Vatan" idi.

Akmescit'te Kırımoglu ile görüştük, okulları ve Tatarların kurduğu yeni mahalleleri, Kırım Hanları'nın Başkenti Hansaray'ı ve Kırım Türkleri'nin Türk Dünyası için yetiştirdiği İsmail Gaspıralı'nın sembolik mezarını, ünlü Zincirli Medrese'yi ziyaret ettik.

Şölende Gazi Bora Giray Han Büyük Ödülü, Tataristan'dan Firuze Müslimova'ya, Hoca Ahmed Yesevi Büyük Ödülü Türkiye'den Cahit Koytak'a verildi. Cahit Koytak teşekkür konuşmasında, "Keçisini arayan adam" adlı şiirini okudu.

Kırım Mühendislik ve Pedagoji Üniversitesi'nde yapılan Şiir Şölenu sırasında Rektör Prof. Dr Fevzi Yakubov, örnek bir misafirperverlik gösterdi ve "Bu şölen hepimiz için büyük bir bayramdır. Şölen Ukrayna ve Kırım'a entelektüel bir zenginlik katacaktır" dedi.

Kurulan dostlukları en iyi anlatan şiirlerden biri Kırım'dan Bilal Membet'e aitti:

"Terekten üzülgen bir yeşil yaprak
Rüzgarnın küçünen havada oynay.
Kayda konsa da,
Suv ya da topragga-
Solacak,
Şimdilik havada yalday.

Çünkü o gıdadan, daldan ayrılgan,
Endi toprakta yoktur tamırı.
Nice yapraklarga şay mezar olgan
Şu dere içinin kara çamurı.

Dostlarım..
O yaprak yel küçlü esse
Onı dalından koparıp alır.
İnsanlar dostlugin gadrine yetse,
Yel değıl..
Toplar da mecalsiz kalır."

Üzerine en çok şiir yazılan şehirler sıralamasında İstanbul'dan sonra ikinci gelen Kerkük için Şemsettin Küzeci'nin yazdığı şiir, herkesin yüreğini dağladı:

Kerkük için arzular al al kana boyandı
Ne gül kaldı ne çiçek, ne dağ başında karlar
Ne güvercin, ne kumru, ne millet seven erler
Kıyım aştı haddini, bıçak göğse dayandı.

Kerkük için serpildi topraklara yüreğim,
Ellerimden zincirler sıkı sıkı büküldü.
Gökyüzünden yıldızlar bir dağ gibi söküldü.
Işıldadı gözümde pembe yeşil dileğim.

Şakir Selim ise, şöyle soruyordu:

“İnkirazga uğradık mı yoksa biz?
İstidatlar uyudular mı katıp?
Aytsa, millet edebiyatsız kimiz?
Yaşayacak mı altın edebiyatın?

Düşmanla bile işbirliği yapılır ama...

“Azerbaycan diyarından, size selam getirmişem” türküsü ile yıllar önce Türkiye’de bir anda meşhur olan Huşeng Azeroğlu ile Tercüman gazetesine bir ziyareti sırasında tanıştık, yazılarımı okuduğunu söyledi ve bir dahaki gelişinde bana bir kitap getireceğini söyledi.

Birkaç gün sonra Azeroğlu, “Kelile ve Dimne”yi getirdi. Hintli filozof Beydeba, bu eserinde Kelile ve Dimne adlı iki çakal kardeşin öykülerini Hint kralı Debşelim’e anlatırken politika dersleri verir. Başroller, iki çakalda olunca diğer kahramanlar da hayvanlar âlemindendir. La Fontaine yüzyıllar, hatta 2 bin yıl sonra Beydeba’yı örnek almıştır.

O sırada günlük yazmaya yeni başlamıştım. Köşe yazarlığı, bugünkü gibi kimseye sunulmuyordu. Siz, meslekte bir çıtayı aştıktan sonra, bileğinizin hakkı ile bir yerlere geliyordunuz.

Herhalde Azeroğlu, çok genç olduğumu görerek bu kitabın bana faydalı olacağını düşünmüştü.

Kitapta birbirinden ilginç öyküler var. Bunlardan biri özetle şöyle:

Büyük bir ağacın kökünde, bir yaban kedisinin yuvası varmış. Ona yakın bir yerde de bir farenin deliği bulunuyormuş. Bir gün kedi, yuvasının önünde bir avcının kurduğu tuzağa düşmüş. Az sonra fare, deliğinden çıkıp kediyi tuzağa yakalanmış görünce sevinmiş. Fakat aniden, arkasından kendisini

kapmak isteyen bir gelinciğin geldiğini, ağacın üzerindeki bir baykuşun da üzerine çullanmak için hazırlandığını görmüş.

Fare, geri giderse gelinciğin, sağa veya sola giderse baykuşun, ilerlerse kedinin kendisini yakalayacağını anlayınca, yıldırım hızıyla düşünerek kararını vermiş. Bu felaketten kurtulmanın, baş düşmanı kedi ile işbirliği yapmasına bağlı olduğuna kanaat getirmiş.

Kedi zaten can derinde olduğu için, farenin diyalog isteğini geri çevirememiş. Fare, kendisine dokunmaması karşılığında tuzağın iplerini kemirip kediye kurtarmaya söz vermiş.

Fare, kediye iyice yaklaşıncaya, gelincik ve baykuş, avlarından umutlarını keserek orayı terk etmişler. Fare bunu görünce işi iyice yavaşlatmış. Uzaktan avcının geldiğini görünce de kemirme işini hızlandırmış.

Avcı iyice yaklaştığında fare bütün gücüyle çalışmış ve son düğümü de koparmış. Kedi, avcının gözünün önünde ağacın üzerine sıçramış, fare de en yakındaki bir deliğe girmiş. Tabii kedi ile yaptığı geçici ittifak o anda sona ermiş. Kendi yuvalarına dönmüşler.

Doğrusu, o genç yaşlarda bu tür politikalara aklım ermezdi. Daha önce de, 20’li yaşlarda, bazı insanların iş hayatındaki şeytani davranışlarını görünce, babama hayatta bu tür oyunların varlığından hiç bahsetmediği için sitem etmişim. Hatta “Bize, dürüstlükten başka bir şey öğretmedin, şimdi oyun kuran insanlar karşısında bocalıyorum. Kurulan kumpaslardan haberim bile olmuyor” demişim. Babam da “Ben dürüstlükten başka bir şey öğretseydim, sen de onlar gibi olurdun. Ağaç yaş iken eğilir. Artık bundan sonrasını kendin halledersin” diye cevap vermişti.

Yine fark ettim ki, politika da bir kedi-fare oyunu gibi. 28 Şubat sürecinde, fare, kedi ile işbirliği yapmamış göründü! Sonradan herkes anladı ki, medyada yerden yere vurulan fare, aslında kedinin adamıymış!

Uluslararası politika da kedi fare oyunu gibi..Türkiye, İngiliz emperyalizmini yenebilmek için Rusya ile işbirliği yaptı. Rusya’nın tehdidinden kurtulmak için NATO’ya girdi. Aynı Türkiye NATO’nun baş aktörü ABD’yi AB ile dengelemek istedi. Fakat ABD ile AB, Türkiye söz konusu olduğunda işbirliği yapıyor!

Üstelik Türkiye, zamanın avcısı Sovyetler Birliği’ne karşı hem ABD’nin hem Avrupa’nın ayağına dolanmış ipleri çözmüştü! Bu süreç içinde, Türkiye ABD ve Avrupa ile o kadar iç içe geçti ki istikrarsızlaştırma operasyonlarının hedefi haline geldi. NATO’nun Gladio operasyonları sonunda Türk gençliği birbirine düştü! Bu çerçevede, iki darbe, iki muhtıra yaşandı!

Sonra Çekiç Güç, Türkiye’nin ayağının dibine tuzağı kurdu! Türkiye, bir paçasını kaptırınca öbürünü de kaptırmamak için uğraşıyor ama zihniyetini değiştiremediği için tuzaktan kurtulamadığı gibi ayaktaki kanama da devam ediyor.

Ülkenin eli kolu da bağlı olduğu için Avrupa da baş taraftan kemiriyor!

Fare bile zorlandığı zaman kedi ile işbirliği yapıyor ama kesinlikle ona güvenmiyor.

Beydeba, “Kendisini düşmanın ellerine bırakan kimsenin yanlışını düzeltme fırsatı olmaz!” diyor!

Kış uykusuna nasıl yatılır?

Genetik uzmanları, insan DNA’sında 2 adet “kış uykusu geni” bulmuşlar. Bu genlerin insanlarda harekete geçirilmesi halinde, aynı bilimkurgu filmlerinde olduğu gibi, aylarca, hatta yıllarca sürecek uzay yolculuğuna çıkılabileceği bildiriliyor!

ABD’de Kuzey Carolina Devlet Üniversitesi araştırmacılarından Doç. Mathew Andrews, yaptığı çalışmalar sonucu insan DNA’sında 2 farklı gen belirledi. “PL” ve “PDK-4” adı verilen genlerden biri, vücudun depoladığı şekerin kötü günler için saklanması sağlıyor. Diğeri ise vücut yağlarının gerekli hallerde yakıt olarak kullanılmasını sağlayan enzimi kontrol ediyor. Sonuçta bu genler sayesinde vücut, kara günler için depoladığı yağları yakarak hayatta kalmayı başarıyor.

Hayvanlar kış uykusuna geçtiklerinde kalp atışları ve vücut ısıları düşüyor ve metabolizmanın işleyişi yavaşlıyor. Araştırmacılar, hayvanlardaki kış uykusu genlerinin insanlarda da benzer bir şekilde işleyebileceğini tahmin ediyor. Hayvandaki kış uykusu genlerinin kış mevsimiyle birlikte nasıl harekete geçtiğini bulmaya çalışıyorlar.

Kış uykusu genleriyle ilgili araştırmalar, Amerikan Ordusu tarafından finanse ediliyor. Savaş alanında tedavi edilemeyen yaralı askerlerin, kış uykusuna yatırılarak kurtarılabileceği düşünülmüştü!

Karşı tarafın ordusunu kış uykusuna yatırmak da mümkün!

Gelecekte astronotlar, bu genler sayesinde aylarca, hatta yıllarca uyutulabilecek. Vücut fonksiyonları en aza indirilen astronotlar, uzun uzay yolculuklarına dayanabilecekler.

Bu haber, yıllar önce Türk basınında yayınlanmıştı. Araştırmalar ne sonuç verdi bilmiyoruz ama Amerikan ordusu boşuna masraf ediyor! Kış uykusuna nasıl yatılacağını gelsinler de Türkiye’den öğrensinler! Burada toplu uyumayı, gelişen olaylar karşısında tepkisiz kalmayı bile öğrendik.

Hoo!

Söz hayvanlar âleminde açıldı, devam edelim:

Doğu köylerinden birinde, kış kıyamette, adamın birisi ölmüş. Köylüler cenazeyi kızakla mezarlığa götürüyorlarmış. Daha mezarlığa varmadan, kızak da, öküzler de çamura saplanmış. Köylüler uzaktan öküzlere bağırımlar çağırmışlarsa da kimse çamura girmeyi göze alamamış.

O sırada, birisi, bakmış ki; dirilerden hayır yok, ölüye seslenmiş:

-Ulan, öldün öldün de, öküzlere bir “Ho!” diyemeyecek kadar mı öldün, mübarek?

Köpek oteli!

Muğla'nın Marmaris İlçesi'nde 8 aydır yapımı devam eden Marmaris Hayvan Rehabilitasyon Merkezi ve Hayvan Barınağı hizmete açıldı.

Marmaris Belediye Başkanı Ali Acar, "Çağdaşlık, hayvanlara verilen değerlerle ölçülür. Biz bu anlamda çağdaş bir belediye olmanın koşullarını yerine getirmiş olduk. Ancak bununla da yetinmiyoruz. Yakın gelecekte Marmaris'te bir de kedi evi yapmayı planlıyoruz" dedi.

Marmaris Hayvan Dostları Derneği Başkanı Asuman Köprülü "Bu barınağın kurulması ile özellikle sokakta yaşam mücadelesi veren köpekler için bir umut doğdu. Barınakta bazı sağlık hizmetlerinin olması da önemli bir gelişme" diye konuştu.

6 bloktan oluşan 240 köpek kapasiteli barınakta, ameliyat, aşı, kısırlaştırma ve diğer veterinerlik hizmetleri verilecek. Anadolu Ajansı'nın haberine göre barınak, ayrıca seyahate çıkan ailelerin köpeklerinin bakımlarının yapılması amacıyla "Köpek Otel" olarak da kullanılabilecek.

Şu kış günlerinde sokakta yaşama savaşı veren insanları da hatırlayan çıkacaktır elbette!

Arif Nihat Asya'yı kim yetiştirdi?

Sevgili dost Muhsin Kadioğlu, "Hangi fikir adamımız kimi yetiştirmiştir? Hangi dernekte, vakıfta ve benzeri sivil örgütlerimizde 'ikinci adam', 'üçüncü adam' yetiştirilmiştir? 'Vatan elden gidiyor' diye mangalda kül bırakmayan anlı şanlı köşe yazarlarımızla karşılaştığınızda, 'kimi yetiştirdiniz?' diye sorun" diyor.

Bu soru zaman zaman devlet adamlığı ve siyaset alanı için de gündeme getirilir. Bana da sorulmuştur!

Günümüzde, siyasi partilerin gençleri yetiştirmek için okullar kurduğunu da hatırlayalım. Bu okullardan öğrendikleriyle devlet adamı olacağına inanan gençlerin, davayı baştan kaybettiğini düşünürüm.

Fakat mesela ölüm yıldönümünde sadece Çatalca'da anılan "Bayrak Şairi" Arif Nihat Asya'nın nasıl yetiştigiini inceleyelim.

Türk Eğitim-Sen Genel Başkanı Şuayip Özcan'ın girişimiyle düzenlenen anma törenini, Çatalca Kaymakamı Yüksel Ayhan da destekledi. Şuayip Özcan, "Türk edebiyatına böylesine önemli hizmet veren bir kişinin yeni nesillere aktarılması ve tanıtılması lazım. Bu görev en başta biz eğitimcilere düşüyor" dedi.

Arif Nihat'ın bile yeni nesiller tarafından tanınmadığı, Anadolu Ajansı'nın Arif Nihat Asya'nın ölüm yıldönümü ile ilgili olarak geçtiği haberdan de anlaşılıyor. Haberde, şairin adı, "Arif Nihat Asyalı" diye yazılmış! Demek ki görevli muhabir, Arif Nihat Asya'yı hiç tanımıyor, görevini de iyi yapmıyor! Peki ama ya haberi servise koyanlar! Onların da milli kültürden, edebiyattan hiç nasibi yok mu?

Mehmet Ali Uz'un bir incelemesine göre, "Arif Nihat, yedi günlükken babasını, dört yaşında iken de evlenip giden annesini kaybetti. Akrabalarının himayesinde büyüdü. Orta tahsilini parasız yatılı olarak Bolu ve Kastamonu Liselerinde tamamladıktan sonra, İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu'nun Edebiyat Bölümü'nden mezun oldu

Yüksek Öğretmen Okulu'ndan mezun olduktan sonra, meslek hayatının büyük bir bölümünü Adana'da geçirdi. Ve o meşhur Bayrak şiirini de orada yazdı.

14 yıl edebiyat öğretmenliği ve idarecilik yaptıktan sonra 1950-1954 yılları arasında Adana milletvekili olarak Meclis'te bulundu. 1959-1961 yılları arasında Kıbrıs'ta öğretmenlik yaptı. O gerçekten büyük bir eğitimcidir, politikacıdır, fikir adamıdır, şâirdir, toplulukları coşturan ateşli bir hatiptir. Ve iyi bir yazardır. 'Biz abdest almayı, okuya okuya değil, abdest alanların eline su döke döke öğrendik' sözü de ona aittir."

Murat Ateş ise, "Arif Nihat Asya Cumhuriyet dönemi Türk Şiirinin seher yıldızıdır" der.

Arif Nihat, Töre dergisinde 1972 yılında kendisi ile yapılmış bir sohbet, "kısa hayat hikâyesi" sorulunca "Benim hayat hikâyem kolay kolay kısılmaz. Sultan Abdulhamit devrinde doğmuş. Balkan Harbi'ni, Meşrutiyet'i, Birinci Dünya Harbi'ni Cumhuriyet ilânını, iç isyanları, dış tasallutları, ikinci Dünya Harbi'ni, 1960 olaylarını ve bugüne yakın olayları idrak etmiş bir adamım. Bunları nasıl özetlememi isteyebilirsiniz? Recaizade Ekrem rahmetli, bir talebesine bir şairi sormuş. Talebe çok kısa cevap vermiş. Üstad Ekrem, 'Oğlum' demiş, 'Desene doğdu, yaşadı, öldü.' Benim de şimdilik hikâyem, 'Doğdu, yaşıyor'dan ibaret kalabilir" diye cevap vermişti.

Yine kendisi, "Kastamonu Sultanisi'nde talebe olduğum sıralarda bazı hocalarım, bana 'şair' derdi. Daha sonra 'Bu memlekette ne yapılmamıştır?' diye düşünmeye başladım" demişti.

Şair, şiir yazmaya nasıl başladığını da şöyle anlatmıştı:

"Efendim birinci dünya harbinde İstanbul'da Yusuf Paşa Caddesi üzerinde Gülşen-i Maarif Rüştîyesi'nde talebeydim. O zamanlar bir takım destancılar türemişti. Yazdıkları ve yazdırdıkları harp havasına uygun destanları, allı yeşilli kâğıtlara basılmış olarak ve bir ahenkle okuyup satarlardı. Ben de bunlardan özenip ilk beyitimi söyledim."

Arif Nihat, "Dünyada her işin bir ırgatlık, kalfalık, ustalık safhası vardır, yeteneği inkâr etmem. Ama yetenek, kendini bu işin öğrencisi bilmeye mani olmamalı. Bir kıdemlinin tecrübesinden her kıdemsiz faydalanmayı bilmeli, ilhama da inanmak lâzımdır" demiştir.

Bu alıntılardan hissemiz şu ki, Arif Nihat'ı, şartlar ve içinde bulunduğu toplumun yüksek seviyesi ve seciyesi ile birlikte, dönemin Milli Eğitim politikası ve nihayet kendi çabası yetiştirmiştir. Onun doğuştan geldiğini

zannettiğimiz yeteneği, aslında Türk Milleti'nin yeteneğidir. Dünyada irticalen türkü söyleyebilen başka bir millet var mı?

Peki bizim şimdi içinde bulunduğumuz durum?

Onu da Arif Nihat Asya görmüş ve cevaplamış:

Tanrıya Sesleniş

Elsizlere el, dilsizlere dil ver yeniden,
Lütfet, bize bin şanlı nesil ver yeniden,
Dünyayı alıp avcuna bir gün Tanrım,
Avcunda bu dünyaya şekil ver yeniden.

Kaptan, tayfalar ve gemi sahibinin durumu

Şevket Süreyya Aydemir, “Suyu Arayan Adam”da der ki, “Otomat, ruhsuz bir yaratıktır. Belki, ihtilallerin icra organlarında onun geçici olarak bir yeri ve bir fonksiyonu olabilir... Ama aydın bir insan, bir otomat olursa, bu onun evvela kendi kendini inkar edişidir ki, toplum yapısında onun varlığı, artık toplum için de bir kayıp demektir...”

Bugünkü gelişme düzeyimiz, Türk devlet ve toplum yapısında düşünceye verilen önemin her geçen gün azalması, insanlarımızın içinde bulundukları ideolojik veya dini cemaat, cemiyet veya siyasi partinin normlarına göre davranan birer otomat haline gelmesi ile doğru orantılıdır...

Türkiye’de belirli kalıpların ötesinde fikirler ileri sürmek, öngörülerde bulunmak, yasal olarak suç değildir ama bu fikirlerin kendilerini zor durumda bırakacağını zanneden güç sahipleri tarafından fiilen cezalandırılır... Aranılan insan tipi, her söylenene evet diyen otomatlardır... Çünkü onlar böylelikle makam, mevki veya ticari imkân elde ederler ve bu sayede para da kazanırlar... Bu tür insanlar da toplum hayatı için gereklidir. Çünkü birilerinin verilen emirleri harfiyen yerine getirmesi gerekir... Aksi halde hiçbir iş yürümez.

Kısa, orta ve uzun vadeli öngörülerde bulunan insanların durumu ise bu yapı içinde gerçekten çok zordur. Söylediklerine şüphe ile bakılır. Çünkü onun sözü, yetki sahibi bir otoritenin imzası ile ortaya konulmamıştır... Hele hele ileri sürdüğü öngörüler, yetki veya güç sahiplerinin uygulamaları ile çelişiyorsa, vay haline!

2500 yıldır güncelliğini koruyan bir tespit var. 2500 yıl önce, Eflatun’un Devlet’inde Sokrates anlatıyor:

“Bir filoda, ya da bir gemide şöyle bir şey düşünün: Bütün gemicilerden daha güçlü bir gemi sahibi var, ama kulağı iyi işitmiyor, gözü iyi görmüyor,

denizcilikten de pek o kadar anlamıyor. Gemicilere gelince, onlar da gemiyi sen daha iyi kullanırsın, ben daha iyi kullanırım diye birbirlerine girmişler, ama hiçbiri kaptanlığın ne olduğunu bilmez, bu sanatı ne zaman, kimden öğrendiğini söyleyemez. Üstelik bu sanatın öğrenilecek bir yanı olmadığını, vardır diyen olursa, ağzını burnunu dağıtacağını söyleyecek kadar ileri gider. Bu gemiciler, donatanın etrafını alırlar, yalvarıp yakarırlar, dümeni bana ver diye... Her biri bir başka ağızdan sıkıştırır onu. Donatan, geminin kumandasını kime verecek olsa, ötekiler onu öldürmeye, ya da gemiden sürmeye kalkarlar... Donatanı adamotuyla, içkiyle, daha başka şeylerle uyuşturup gemiyi ellerine geçirirler, ne var ne yok aşırırlar, bol bol yeyip kafaları çekerler, gemiyi de böylesine gemiciler nasıl yürütürse öyle yürütürler... Kimler, donatanı sıkıştırır ya da kandırır, kendilerine kumandayı verdirirse, onları övgülere boğarlar, eşsiz kaptan, usta gemici sayarlar. Kimlerin yardımı dokunmazsa, onları da bir işe yaramaz diye kötülerler. Bu arada akıllarından bile geçmez ki, gerçek kaptan,, havayı, mevsimleri, göğü, yıldızları, rüzgarları, daha birçok şeyi bilen, gemiyi bunlarla yürüten adamdır. Gemicilerin, kimini razı ederek, kimini ezerek başa geçen bu adamlar, gemiyi yürütme ve baş olma sanatının, eğitimle, görgüyle edinilebileceğine bir türlü inanmazlar. Gemilerde böyle kargaşa olunca, gerçek kaptanın başına gelecek nedir? Başa geçen tayfalar, ona dalgacı, geveze, işe yaramaz, kaçık demezler mi?

-Derler

-İşte gerçek düşünürlerin devletteki durumu... Ama gerçek kaptanın tayfalara yalvarıp kumandayı istemesi nasıl beklenemezse, düşünen adamlara da, git zenginlerin kapısını çal denemez. ‘Akıllı, zengin kapısını çalar’, diyen yalan söylemiş. Doğrusu şudur:

Zengin olsun, fakir olsun, insan hasta oldu mu hekimin kapısını çalar.

İşinin yürütülmesini isteyen herkes de yürütmesini bilene başvurur. Kumandan kalkıp, kendine gerçekten muhtaç olanlara, ‘Aman bırakın, kumanda edeyim’ diye yalvarmaz. Bugün devletlerin başında olanları, demin anlattığımız tayfalara, bu tayfaların işe yaramaz, dalgacı saydıkları insanları da gerçek kaptanlara benzetmekle aldanmazsın...”

Türkiye Cumhuriyeti, kurulurken aydın kadrolarının büyük bölümünü Çanakkale’de kaybetmiş olduğu için, çok zorluk çekti... Zaman içinde insanlar yetişti... Bu arada, başka ülkelerin yetişmiş insanlarından da faydalandı... Cumhuriyet, fikri hür, vicdanı hür nesiller istiyordu. Ancak, çoğunlukla otomat yetiştirildi. Herkes liderlerden bir yol göstericilik bekledi... Milli, dini veya siyasi kimliğinden soyunan birinin kendine has hiç bir artı değeri yoktu... Türk gençlerinin aşması gereken toplumsal yapı işte budur.

Atatürk ve Oğuz oğulları

Atatürk'ün "Asya'nın ortasında Oğuz oğulları, Avrupa'nın ortasında Oğuz oğulları" diye başlayan şiirinin hiâyesini hepimiz merak ederiz. Atatürk'ün sınıf arkadaşı olan Mustafa Kemal Bey'in yazdığı şiirler Atatürk'e ait zannedilmiş, sonradan durum anlaşılmıştır. Ancak "Oğuz oğulları" şiirinin adı geçen Mustafa Kemal Bey'e ait olmadığı kesindir.

Meğer şiirin hikâyesini Sadi Borak, son olarak Kırmızı Beyaz Yayınları arasında çıkan "Atatürk ve Edebiyat" adlı kitabında yazmış. Özetleyerek nakledeyim.

"Atatürk, 1932 yılının Ekim ayı ortalarında İstanbul Valikonağı'nda düzenlenen bir sünnet törenindedir. Atatürk'ün sekiz ay önce bir başka toplantıda 'edebiyat nedir?' sorusunu, sınava çekilmek gibi değerlendirerek 'bilmiyorum' diye cevap veren İsmail Habib Sevük de davetliler arasındadır.

Atatürk, Sevük'ü masasına çağırır. Sohbetle dil konusu açılır. Atatürk, Sevük'e, içinde Arapça ve Acemce olmayan bir konuşma yapmasını önerir. Sevük de genç şairlerden birine ait Tuna hakkındaki şiirin bazı kelimelerini değiştirerek okur:

Yelesi kabarmış atlarla değil
Kötü bir trenle geçtim Tuna'dan
Tuna'dan döneli bizim ordular
Akmıyor, yerinde duruyor sular.

Atatürk'ün büyük Türk tarihinin uğultularıyla dolu olan kafası 'Tuna' deyince kırlangıç cıvıltısı gibi o minik mısralarla yetinmiyor' ve diyor ki:

-Bak Habib, darılmaca, marılmaca yok; bu şiir olmamış.

-Evet efendimiz, olmamış.

-Yoksa bu şiir senin değil mi?

-Hayır efendimiz.

Gazi ferahlamış gibi gülüyor:

-Buna ayrıca memnun oldum.

Duruyor, kadehinden bir yudum alıyor:

-Al eline kalemi; Tuna'yı ben dikte edeceğim.

Ve başlıyor, ağır ağır dikte etmeye. Hazırlıksız söylediği bu sözler 'nazım şeklinde, nazımla nesir arası, bazı mısraları aruza bile uygun düşen, kafiye bazen tam, bazen yarım, bazen serbest ve kafiyesiz bir tarzda'dır.

Dikte işi bittikten sonra Gazi, Sevük'e şöyle diyor:

-Bunların şimdi veznine kafiyesine filan bakma; onları sen bir şekle koy. Ben yalnız fikri dikte ettirdim. Sen bunu yarın akşama kadar bir eser yapacaksın.

İsmail Habib, "Şimdi ne yapacağım?" der gibi Milli Eğitim Bakanı

Reşit Galip Bey'in yüzüne bakar. Reşit Galip de bir uyarıda bulunur:

-Paşam, İsmail Habib Bey'in nazımında pek melekesi yoktur.

Gazi ısrar eder:

-Ben İsmail Habib'i bilirim. Nazım, nesir, yahut ikisi ortası; bunu istediği gibi çerçeveleyerek bir eser yapacak.

İsmail Habib çaresizlik karşısında hemen işe koyulur ve 'Tuna Üstündeki Ses' başlığı altında Atatürk'ün dikte ettirdiği fikirlerle bir şiir meydana getirir.

Atatürk, ne yazık ki bu taslağı görmemiştir. İsmail Habib Bey, defalarca Atatürk'ün makamında bulunmasına rağmen, devlet işleri görüşüldüğü için şiiri sunma imkanı bulamamıştır. Fakat sonradan ihtiyaten ikinci bir taslak daha yazmıştır. Sevük, 'Yazılar vakıa benimdir, fakat ona üflen nefes O'nun. Burada yazıya değil, O'nun aziz nefesinden sinen hatıranın vecdine bakmalı' demiştir.

Şiirin son şeklini Arif Kaptan, Türk Dili dergisinde "Atatürk ve Sanat" başlıklı yazısında yayınlamıştır. Sevük'ün ilk taslağı ile son şiir arasında fikir açısından fark yoktur. İkinci şiir daha derli topludur:

Gafil, hangi üç asır, hangi on asır?
Tuna ezelden Türk diyarıdır.
Bilinen tarihler söylememiş bunu.
Kalkıyor örtüler; örtülen doğacak
Dinleyin sesini doğan tarihin:
Aydınlıkta karaltı, karaltıda şafak
Yalan tarihi görüp, doğru tarihe giden.
Asya'nın ortasında Oğuz oğulları
Avrupa'nın Alplerinde Oğuz oğulları
Doğu'dan çıkan biz, Batı'da yine biz,
Nerede olsa, ne olsa kendimizi biliriz.
Hep insanlar kendilerini bilseler
Bilinir o zaman ki hep biriz.
Türk sadece bir milletin adı değil,
Türk bütün adamların birliğidir.
Ey birbirine diş bileyen yığınlar,
Ey yığın yığın insan gaffetleri,
Yırtılsın gözlerdeki gaffetten perde
Dünya o zaman görececek, hakikat nerede,
Hakikat nerede?

Oğuz Kağan'ın, Bilge Kağan'ın, Türk destanlarının ve yazıtlarının, dolayısıyla Ötüken adlı Göktürk başkentinin verdiği birlik mesajının, Türk çocuklarına öğretilmesini isteyen, bu doğrultuda milli eğitim politikasını belirleyen, Atatürk'tür. Türk çocuklarının birer "Yavrukurt" olarak yetiştirilmesini isteyen Atatürk'tür.

Türk tarihinin ana hatlarını ortaya çıkaran, “tarihten önce de vardık” diyen ve çarpıtılmış insanlık tarihinin bütün gerçekleri ile tespit edilmesi halinde, Türk Milleti’nin mukadderatının değişeceğine inanan Atatürk’ün gösterdiği hedeflere ulaşılmış değildir. Üstelik 1940’lardan itibaren, Türkiye Atatürk’ün çizgisinden de çıkarılmıştır. O halde, öncelikli sorun Türkiye’nin Atatürk çizgisine yeniden oturtulmasıdır.

İnternet icad oldu; mertlik bozuldu!

Koçyiğit Köroğlu, “Tüfek icad oldu mertlik bozuldu” diyordu ya; yazarlıkta da İnternet icad oldu, mertlik bozuldu!

İnternet’in bilgiye ulaşmak konusunda getirdiği kolaylıklarla birlikte bilgi kirliliğine de yol açtığı kesindir. Ancak bilinçli bir kullanıcı bütün bu kirliliğin üstesinden gelebilir.

İnternet’in en büyük arama motoru olan Google’ın, siz tarama yaparken bilgisayarınızdaki arşivi transfer ettiğine dair dünyada ciddi tartışmalar var.

Google’ın, son zamanlarda, ortamda bulunmamasına karar verilen bilgileri, çeşitli şifreler yoluyla göstermediği de biliniyor. İnternet ortamında Çin aleyhindeki birçok yazıya artık ulaşılamıyor. Çin, resmen talepte bulunmuş! Bugün Çin aleyhindeki bilgileri silen Google’ın, yarın ne yapacağı belli olmaz! Zaten sanal ağın kuruluşundan itibaren, İnternet sitelerine ev sahipliği yapmak, Amerikan şirketlerinin hâkimiyetindedir. Kendi isminizde bir site kurmak için bile ABD’deki şirketlere para ödüyorsunuz!

Gazetelerde günlük köşe yazısı yazarlar, eğer yazıları ciddiye alınıyorsa, İnternet üzerinden çok daha geniş kitlelere ulaşabiliyor. Bu işi milli, dini veya insani bir görev kabul eden insanlar, gruplar, dostlar var. Tabii sitelerini okunur kılmak isteyenler de bu tür yazıları yayınlıyor. Buraya kadar her şey normal..

Fakat bu aşamadan sonra yazar-okuyucu ilişkisinde, mertlik bozuluyor. Geçmişte, birçok köşe yazarının kendilerine gönderilen hakaret dolu imzasız mektupları çöpe attığına dair yakınmalarını okumuşsunuzdur. Şimdi artık elektronik mektuplardaki imzaların önemli bir kısmı gerçek değil. Neyse ki bilgisayarın da çöp tenekesi var!

Elektronik bir soruşturmada, mektubun nereden, hangi bilgisayardan geldiğini bulabilirsiniz ama bir İnternet kahvehanesinden gönderilmişse yapacak bir şey yok. Dolayısıyla araştırmanın da bir anlamı yok! Hangi birini araştıracaksınız?

Artık yazarların İnternet adresini kullanarak başkalarına virüs gönderenler, tuzak mektuplar yazarak girişeceği eylemler konusunda akıl isteyenler (!) veya posta kutunuza günde on bin virüslü mesaj gönderenler gibi konulara girmiyorum.

Bana gelen virüsler dışında, mektupların çoğunda imzalar gerçektir. Nitekim telefonunu, adresini veren değerli okuyucularımızla bazen görüşebiliyoruz. Zaten Yeniçağ okuyucusu, artık bizi yakından tanımaktadır. Son zamanlarda, özellikle dini, felsefi ve tarihi konularda yazdığım yazılardan sonra, yürekte gelen destek mesajlarında büyük artış var. “60 yaşına geldim, Maturidi’yi sizden duyuyorum” diyenler var.

Aslında bu konulardaki genel tespitlerimi, şimdi üçüncü baskısı yapılan “Güneş Ülkesi; Türklüğün Yeni Dünya Düzeni” kitabımda, onüç-ondört yıl önce yazmıştım. Fakat birçok okuyucu bu fikirlerle yeni tanışıyor. Zaten, bu zaman zarfında yeni nesiller de yetişti. Yeniçağ ile daha geniş kitlelere ulaştık...

Bir de siz ne kadar gerçeği ararsanız arayın, birçok kimse “tarafar psikolojisi” ile hareket ediyor. “Taraftar”, nasıl maçlarda, takımı aleyhine karar veren hakeme hakaret ediyorsa, İnternet’te yayınlanan yazılarınıza mesaj gönderen “siyasi taraftar” da, taraf gördüğü yazara hakaret etme veya saygısız üslup kullanma hakkını kendinde görüyor! Nasılsa hesap soran yok!

Oysa mert insana yakışan, düşmana bile saygılı davranmaktır!

Namertlikten değil ama cahillikten dolayı hataya düşenler, kendi bileğine ve yüreğine değil, içinde bulunduğu siyasi gruba güvenerek, kartvizitini gönderenler de var!

Gazeteler, kendi sitelerinde yazar sütunlarına gelen mektuplara yer vermiyor, mektupları, yazara yönlendiriyor. Çünkü bu imkân, şeref ve haysiyet cellatları tarafından istismar ediliyor.

Fakat yazınız alınıp başka sitelerde yayınlandığı zaman, eline bir klavye geçiren taraftar, altına döşeniyor! Neyse ki bizim adımıza müdahale edenler de çok.

Bu durum, bir türküde geçen, “Cahil ile etme sohbet, her sözü bir baş incitir” mısralarını hatırlatıyor ama benim sohbetim cahillerle değil, aklını ve vicdanını kullananlarla!

Benim ilkem, ister mektupta olsun, ister telefonda, ister birebir olsun, isterse halk arasında; ağzımdan, kalemimden, klavyemden çıkacak her sözümün, ayrıca her davranışımın melekler tarafından kaydının tutulduğuna dair İslami kabuldür. Zaten, artık Echelon gibi sistemlerle insanlar da kayıt tutmaya başladı! Dolayısıyla, bir televizyonda canlı yayında söyleyemeyeceğim sözleri, günlük hayatımda da kullanmamaya mümkün olduğu kadar özen gösteriyorum.

Herkese aynı yöntemi tavsiye ederim.

“Altın makas”tan “altın maus”a yeni kitaplar!

Eskiden, kes-yapıştır yöntemi ile sözde kitap yazanlara “altın makas” derlerdi. İnternet yaygınlaştıktan ve sanal âlemde de bir bilgi birikimi

oluştuktan sonra altın makasların pabucu dama atıldı. Şimdi artık “altın maus”lar var! Gazeteci Ahmet Yabuloğlu öyle diyor!

İnternet’ten arama motorlarına girip konusu ile ilgili ne varsa kaydediyor, sonra bunları bir plana bile lüzum görmeden bağlantı cümleleriyle bir araya getiriyorlar. Aralara da birkaç köşe yazarından veya kitaptan da alıntılar koyuyorlar. Yayınevi bu dosyaya ilginç bir başlık buluyor, güzel de bir kapak yaptırdı mı hemen piyasaya sürüyor!

Tabii gündemdeki konuları esas alıyorlar! Küreselleşme, Büyük Ortadoğu Projesi, İsrail’in veya Yahudilerin hedefleri, dini konular, Atatürk.

Bu tür kitaplar basan yayınevleri bu dosyaların, hiçbir değeri olmadığını biliyor, bu yüzden köşe yazarlarına göndermiyor. Fakat dağıtım şirketleri vasıtasıyla, öyle bir pazarlıyorlar ki, kitaplar mutlaka alıcı buluyor! Kendilerini yazar olarak tanıtan ve bu işten para da kazanmaya başlayan altın mauslar ise zaman zaman bu kitapları gazetelere de gönderiyor ki tanıtımı yapılsın da yazar sınıfına girebilsinler!

İçine bakıyorsun, mahkeme dosyası gibi bir sıraya dizilmiş bilgiler var ama gerçekte karman, çorman!

Belirli bir konuda bir gün içinde toparlanabilecek bilgileri rastgele dosyalamışlar. Bu tür kitapların birçoğunda bizim de makalelerimiz var. Bazılarında kaynak göstermişler, bazılarında göstermemişler. Veya adam binbir zahmete ve araştırmaya dayalı bir makalenizin bir paragrafı için kaynak gösteriyor, gerisini kendisine malediyor. Sonra bir bakıyorsunuz ki, başka bir yazar, bu kitaptan sizin ifadelerinizi alıntı yapmış ve tabii ki size değil, hırsıza atıfta bulunmuş!

Bu kitaplar, o kadar gelişigüzel ki, mesela, “1996 yılında filanca gazetenin manşetinde belirttiğim gibi” diye başladığınız bir paragrafı bile aynen alıyorlar. Burada kaynak belirtilmediği için, okuyanlar, 1996 yılındaki haberi de kitabın üzerinde imzası bulunan kişi yaptı zannediyor!

Bu tuğlaları, bazı devlet kurumlarına da toptan satıyorlar! Halbuki bunlar eser değil, işlenmemiş, ham dosyalardır. Bunların eser sayılabilmesi için, bir eksene oturması lazım. Bu eksen de kendi araştırmanıza, kendi bakış açınıza dayanmalı. Polis raporlarını, mahkeme zabıtlarını, meclis araştırma komisyonu raporlarını ve milli veya uluslararası belgeleri birkaç köşe yazarının yazısıyla bir araya getirip, bunları kitap diye piyasaya sürmek sadece ayıp değil, cinayettir. Ciddi yayınevleri bunlara yüz vermiyor ama işin ucunda para olunca bazı yayınevleri bu yola başvuruyor. Veya, yazarlığın çilesine değil, havasına veya parasına talip olan altın mauslar, kendi adlarına yayınevi kuruyor veya bir vakıf adına dosyalarını bastırıyor!

Geçenlerde bir kitap gördüm, gerçekten tuğla gibi. İki köşe yazarının belirli konudaki yazılarını bir araya getirmiş, kendi adına kitap diye

bastırmış. Köşe yazarlarına da gönderiyor ki satır arasında bahsetsinler!

Demek ki bu piyasada bir fikir işçileri var, bir de fikir hırsızları!

Tabii ki araştırmacı, birçok kaynaktan faydalanır ve alıntılar yapar. Fakat bu “yazar esnafı”nın kitaplarında kendilerine ait toplam bir sayfa yazı ya var ya yok! O bir sayfa da bağlantı cümlelerinden oluşuyor!

Bir de “Şu Çılgın Türkler”e bakın. Her satırı, her kelimesi emek ürünü.. Kitabın tamamında alıntılar var ama bunları altın iplikle kumaş dokur gibi yeniden işlemiş. Ömrünü vermiş Turgut Özakman bu esere! Birincisi bilgi toplamak için, ikincisi senaryo-roman karışımı bir yöntemle yazabilmek için. Bu sayede bütün satış rekorlarını parçaladı! Demek ki iyi bir kitap, kısa bir zaman içinde 600 bin satabiliyormuş.

Fakat bu ayırımı yapamayan insanlar da var. Kitabın adına ve kapağına bakıp satın alıyor ve, keçi boynuzu çiğnemek zorunda kalıyor.

Şu işe bakın, bu piyasadaki hırsızların bir kısmı iyi kitapların korsanını basıp, havadan para kazanıyor, bir kısmı da, araştırmaları bile kendi isimleri ile topluma sunuyor!

Zaten gençlerin önünde, model olarak dizi film karakterleri, mafya kabadayıları, mankenler var! Bir meslek seçip o olanda en iyi olmaya çabalamaya ne gerek var. Birçoğu, kendi çetesini kurmakla veya kurulan bir çeteye girmekle meşgul. Cinayetler, bıçaklı saldırılar ilkokullara kadar inmiş! Kitap piyasasında da çeteleşme var. Altın maus çetesi!

Bir de hatıra defterlerini roman zannedip, bastırmaya çalışanlar var! Ya sabır!

Tabii romanda hırsızlık yapabilmek için bile yine yazarlık yeteneğine sahip olmak lazım. Dolayısıyla bu alanda hırsızlık yapmak o kadar kolay değil.

“Sahi, sen de Türk müsün Paşa hazretleri?”

Atatürk ve Ahmet Vefik Paşa’nın yaşadığı iki olayı, Prof. Dr. Ramazan Özey, “Devleti Öz Kimliğine Kavuşturmak” başlığı altında gündeme getirdi:

Ahmet Refik Paşa, Bursa Valisi iken kaymakamları teftişe ve halkla münasebetler kurarak dertlerini dinlemeye çıkar. İnegöl’e gelir. Paşa, şehrin dışında karşılanır. Gelip şehrin ortasında koyu gölgeli bir çınarın gölgesinde sandalyeler üzerine otururlar.

Paşa, iri kıyım, altın köstekli ve bacak bacak üstüne atıp keyfince tam karşısında oturan şahsa sorar:

-Beyefendi siz kimsiniz? Hangi millettensiniz?

-Ben, şehir eşrafından Kiremitçiyan Oğullarından zeytin tüccarı Bogosum, Paşa Hazretleri.

Paşa, sağında oturan şahsa döner:

-Ya siz beyefendi?

-Ben, İnegöl eşrafından Pastırmacıyan Oğullarından zeytinyağı tüccarı Artinim, Paşa Hazretleri.

Paşa, solunda oturak şahsa döner:

-Siz beyefendi?

-Ben Paşa Hazretleri, şehir eşrafından Kasapyan Oğullarından koyun ve sığır tüccarı Popopalas'ım...

Bu sırada Paşanın gözü, arkalarda kırık bir iskemlenin üstünde oturan üstü başı dökülen, saç sakalı birbirine karışmış bir ihtiyara ilişir. Parmağını uzatarak sorar:

-Ya siz babacığım, siz hangi millettensiniz?

İhtiyar, bir Paşa, bir Vali tarafından kendisine sual sorulacağını hiç ümit etmediğinden, sualin kendisine değil etrafında bulunanlardan birine sorulduğunu zannederek etrafına bakınır.

Paşa, "Babacığım size soruyorum!" diye tekrar eder. İhtiyar tereddütle kendi kendini işaret eder:

-Bana mı soruyorsunuz Paşa Hazretleri?

-Evet, Babacığım sana soruyorum. Sen hangi millettensin?

İhtiyar yavaş yavaş ayağa kalkar. Elini avucunu ovalar, kekeleyerek:

-Ben Paşa Hazretleri, ben Paşa Hazretleri ben haşa huzurdan Türküm, der. Paşa gülercesine konuşur.

-Be babacığım, bu memlekette Türk olmak, Türküm demek suç mudur ki, böyle konuşuyorsun. Ben de Türküm.

İhtiyar koşarak Paşanın yanına gelir, yerden bir temenna ile eteklerine ellerine sarılarak hem öpmek ister, hem de "Sahi mi Paşa Hazretleri sen de Türk müsün Paşa Hazretleri, Türk'ten Paşa olur mu Paşa Hazretleri?" diyerek Ahmet Vefik Paşa'nın elini öper, Paşa, "Babacığım Paşa olmak ne ki. Yedi cihana baş eğdiren Padişahlar da Türk'tür, anladın mı?" derken gözleri yaşarır. Rahatça ağlayabilmek için sırtını kalabalığa dönerek yürür gider.

Peki Türkiye için durum nedir? Türkiye'nin ilk kuruluş yıllarında durum pek farklı değildir. Türkiye'nin kuruluş yıllarını anlatan şu hikaye de gerçekten anlamlıdır.

Atatürk, 1923'te Mersin'e gittiğinde, deniz kıyısındaki binalar dikkatini çekmiştir. Yanındakilere o binaları birer birer göstererek soruyordu:

-Bu bina kimin?

-Yorgo'nun.

-Yanındaki?

-Kirkor'un.

-Diğeri?

-David'in.

Bu sırada Mustafa Kemal'in gözü, kendisini karşılamak için orada

topllanmış halkın arasında aksakallı bir ihtiyara takılır. Yaklaşarak, “Baba”, der, “Yorgo’lar, Kirkor’lar, David’ier bu güzel binaları buraya kondururken sen neredeydin?”

İhtiyarın cevabı hazırdır:

-Ben, Yemen’de askerlik yapıyordum Paşam.

Özey, bu yaşanmış olayları anlattıktan sonra “Türkiye, gerçek anlamda öz kimliğine ne zaman kavuşacak? Bunun cevabını vermek oldukça güç. Ancak süper güç olabilmesi için öz kimliğine kavuşması şart. Aksi halde tökezleyerek yürümeye devam edecek” yorumunu yapıyor.

Özey Hoca’nın bu endişesini Atatürk de duymuştu. Bu yüzden Mahmut Esat Bozkurt’a 1937’de yazdırdığı Atatürk İhtilali kitabının 191’inci sayfasında şu cümlelere yer vermişti:

“Şu ciheti tebarüz ettirmeyelim ki; ben komünist değilim. Türk milliyetçisiyim. Böyle doğdum, böyle öleceğim. Türk Birliği’nin bir gün hakikat olacağına inancım vardır. Ben görmesem bile, gözlerimi dünyaya onun rüyaları içinde kapayacağım. Tıpkı Uhud şehidi Said gibi... Said, Uhud’da şehit olurken, başucunda bulunanlara demiş ki, ‘Gidiniz, Peygamberimize deyin ki, onun şehitlerle müjdelediği cennetleri görüyorum ve şimdi oraya gitmek üzereyim.’ Said, Müslümanlığa bu kadar inanmıştı. Ben de Türk Birliği’ne bundan fazla inanıyorum. Onu görüyorum. Yarının tarihi, yeni fasıllarını Türk Birliği ile açacaktır. Dünya, sükûnunu bu fasıllar içinde bulacaktır. Kaşgarlı Mahmut’un dediği gibi, Tanrı, Türk’ü, insanlık, şerirlerinden, şakilerinden kurtulsun diye yarattı.”

İhtiyacımız olan “kurmay kadrosu”dur!

Gerek mektup ve telefonla, gerekse gezilerim sırasında yüz yüze geldiğimizde birçok arkadaşımız soruyor:

-Peki ne yapacağız?

İnsan, ne yapılabileceğini bilse bile zaten bunu söylemez, gereğini yapar!

Dolayısıyla “mücadeleye devam” diye cevap veriyorum.

Fakat bu sorular sorulduğunda aklıma hep Mustafa Kemal Paşa ile birlikte Samsun’a çıkanlardan olan Hüsrev Gerede’nin anlattığı bir anı geliyor:

“Birinci Dünya Harbi sonunda, yani Mütareke esnasında, Kafkas cephesinde Kazım Karabekir’in kurmay başkanı iken, tedavi için izinli olarak İstanbul’a gelmiştim. Bir gün Mustafa Kemal Paşa’nın beni görmek istediğini söylediler.

Üçüncü Ordu Müfettişliği ile Şarka gideceğini duymuştum. Fakat o ana kadar kendisini tanıımıyordum.

Mütareke günlerinin İstanbul’unda sivil gezmekten başka çare yoktu. Fakat Mustafa Kemal Paşa’nın davetine icabet ederken üniformamı giydim. Şişli’deki evine gittim.

O da beni ilk defa görüyordu. Buna rağmen munis bakışları karşısında hiç yabancılık hissetmedim, emirlerini sordum. Müfettişliğe tayin edilmiş olduğunu söyleyerek, “Sizi erkânı harbiyeme almak istiyorum” dedi.

Derhal muvafakat ederek, düşman işgali altındaki İstanbul’da, ancak kendilerini ziyaret etmek için üniformamı giydiğimi söyledim.

“Şimdi neyle meşgulsün?” diye sordu. Cevap verdim:

-Milli sahada, vatandaşlarımızı ikaz etmek üzere arkadaşlarımla çalışıyorum. Aynı zamanda Memleket gazetesine müstear isimle yine vatani ve milli konularda yazılar yazıyorum.

Dedi ki:

-Düşman süngüsü altında milli birlik olamaz. Ancak hür vatan topraklarında, hamiyetli, fedakâr arkadaşlar, el ele vererek memleketin istiklali ve milletin hürriyeti için çalışabilirler. Ben de zaten onun için gidiyorum.

O anda İstanbul’a çöken kâbustan sıyrılmış gibi ruhumun bir ümit ışığıyla birdenbire aydınlanmış olduğunu hissettim, “Yarımdan itibaren emrinizdeyim Paşam” dedim ve tarif edilmez bir heyecanla evime giderek çantamı hazırlamaya başladım.

Birkaç gün sonra da Samsun’a birlikte hareket ettik. Fakat henüz İstanbul’dan ayrılmadan, Kavaklar hizasında iken, Mustafa Kemal’in bu sefere ne maksatla çıktığını bir daha belirten, çok enteresan bir hadiseye şahit olduk. Karadeniz’e çıkmak üzere iken vapurumuz durdu. Bir motor ile yanaşan işgal devletleri zabıtları güverteye çıktı.

Biz, ne oluyor, bunlar ne istiyor diye bakınırken Mustafa Kemal, kaptana sordu:

-Bu herifler niçin gelmişler?

Kaptan “Efendim, silah ve cephane arıyorlarmış” deyince Mustafa Kemal güldü:

-Serser herifler! Cephane ve silah değil, biz kafa götürüyoruz!”

(Hilmi Yücebaş, Atatürk’ün Nükteleleri, Fıkraları, Hatıraları, Yeni Matbaa, İstanbul 1963, S. 90)

Benim bugün için söylemek istediğim şu ki, bütün Türkiye’de yeterli milli heyecan vardır. Mesele, toparlanmaya önderlik edecek kurum veya kuruluşların büyük çoğunluğunun işgal altında bulunması, fakat milli hassasiyeti yüksek olanların bile genel olarak bu durumu hala kavrayamamasıdır!

Mevcut milli yapılanmalar, Türk Milleti’nin içinde örümcek ağı gibi örgütlenmiş, aslında çok zayıf, fakat örgütlü olduğu için her konuda belirleyici olabilen dış kaynaklı sistemler tarafından yönlendiriliyor.

Halk dört senede bir bu sisteme ortak ediliyor. Aslında halkın hiçbir seçeneği yok. Kimi seçerse seçsin, sonuç aynı oluyor. Çünkü bütün milli görünen yapılanmalar, söz konusu sistem tarafından yönlendiriliyor.

Bu durumdan çıkış için çeşitli yollar vardır. Fakat bu yolların hepsinden önce gelen, cephane ve silah değil, hatta bir dostumun söylediği gibi “Hazreti mermi” de değil, Atatürk’ün Anadolu’ya taşıdığı gibi bir “kurmay kadrosu”dur; kafadır!

“Kurmay kadrosu” deyince, kimse askeri bir çıkış yolu aradığımı zannetmesin. Bugünkü saldırı askeri değildir ki, çıkış yolu da askeri olsun!

Onun için, mücadeleye devam!

Basın, bir ülkeyi nasıl çökertir?

Türkiye’de basın üzerinden oynanan oyunun hemen hemen aynısının, İkinci Dünya Savaşı öncesinde Fransa’da uygulandığını, 1942 yılında bir gazeteci tarafından yazılmış bir kitaptan okumasam ben de inanmazdım!

Pierre Lazareff, “Fransa’da Basın Rezaletleri, yahut Fransa’yı Çökerten Dördüncü Kuvvet” adıyla 1945’de Şevket Rado tarafından Türkçe’ye de tercüme edilen ve Üniversite Kitabevi tarafından basılan eserinde sanki Türkiye basınının bugünkü durumunu anlatıyor.

Aşağıdaki ifadelerde Fransa’nın yerine Türkiye kelimesini koyunuz. Almanya yerinde Almanya yine kalabilir. Siz buna ABD, İngiltere, Fransa, İtalya, İsrail, hatta Yunanistan’ı bile ekleyebilirsiniz. Otto Abetz yerine Karen Fogg veya Edelman, Wilson gibi isimler koyabilirsiniz. Artık Türkiye basınındaki Amerikancı, Almancı isimleri kimlerle kıyaslayacağınıza da siz karar verin!

“1918’e kadar Fransızlar cumhuriyete inanıyordu. 1918’den sonra onları cumhuriyetten iğrendirmek, uzaklaştırmak ve yerine ilk dokunuşta dağılıverecek bir demokrasi hayaleti koymak oyununa girildi. Dışarıdan düşmanların idare ettiği oyun ince ve şeytani idi; fakat bu oyuna içeride paraları üzerine titreyenler, iktidar mevkiine susayanlar, bütün hasetçiler, kıskançlar, kabiliyetsizler ve alçaklar kapıldı.

‘Cumhuriyet devam edeceğine Fransa batsın!’

Totaliter devletlerin bu parolası, binlerce deliye ‘ne olursa olsun cumhuriyet batsın’ yahut çok defa ‘Fransa’nın yaşaması için cumhuriyet batsın’ şeklinde tercüme edildi; onlar da buna körükörüne, şuursuzca itaat etti.

Bu suikastçıların kullandığı başlıca silah basın oldu. Demokratik bir rejimde basın yalan söylerse rejim de ölüme mahkûm olur. Paris’in günlük gazetelerinin dörtte üçü, satın alanlardan birinin tabiriyle çok bayağı bir şekilde satılmıştı; dörtte biri ise sayısı pek az bazı asil istisnalar dışında zaaf, para kazanmak yahut anlayışsızlık yüzünden vazifesini yapmadı.

Politikacılar bu basına tabi idi, mevkilerinde onun muvafakatı ile tutunabiliyordu. İdare mekanizması gazetelerin lütuf veya intikamına

bağlanmıştı, ordu bile gazetelerin eleştiri ve methiyelerinin esiri idi. (Bir eleştiriyle kurda benzeyen pars motifinin özel kuvvetlerden kaldırılışını hatırlayalım)

Otto Abetz, Fransa'nın psikolojik sondajcısı idi. Birtakım izler üzerinde yürüyor, bilgi ediniyor, inandırmaya çalışıyordu. Bozucu değil, yol göstericiydi. Zehiri hazırlıyor, elde edilecek adamı yokluyor ve şeflerine onun hakkında 'satılıktır', 'gururundan, hasetçiliğinden, his tarafından, saflığından istifade edilebilir' tarzında haberler veriyordu.

Bir köşe yazarının pek de iyi olmayan kitabının tercüme hakkı mühim bir para verilip satın alınacaktır. Bir sanayiciye yeni kurulmakta olan bir Fransız-Alman şirketine ortak olması teklif edilecektir. Bir gazeteci Hitler rejiminin başarılarını yakından görmeye çağrılacak ve ona resmen seyahat eden asil bir prens muamelesi yapılacaktır. Bir geveze için dünyanın dört bucağından diktatörlerin bile şevkle dinlemeye gelecekleri bir konferans turnesi tertip edilecektir.

Güzel kadınlara tutkun bir devlet adamına dilber ve seçkin bir sevgili bulunacaktır. Muvaffak olamamış bir politikacıya büyük ehemmiyet verilecek, daha parlak bir mevkiye nasıl gelemediğine şaşılacak, bundan 'Fransa'nın çürümüş rejimi' sorumlu tutulacak ve şahsiyetini ortalayla koyması için eline yeni bir parti kurmak imkânı verilecektir!

Otto Abetz, Nazi zehirini Fransa'nın vücuduna bu usulle akıttı.

Otto Abetz, Pasteur enstitüsünde biyolojik araştırmaları idare eden büyük âlim Prof. Fourneau ile tanışır tanışmaz, vatandaşları tarafından bile tanınmamış olmaktan üzgün, fakat kendi halinde bir adamla karşılaştığını fark etti. Fourneau, Abetz'e laboratuvarlarının ihmal edildiğinden şikâyet etti. Basın, Madam Curie ile ilgili haberleri manşetten veriyor, kendisinden tek satır bahsetmiyordu. Otto Abetz, Fourneau'yu Alman Kimyagerler Cemiyeti üzerinden Almanya'ya davet ettirdi. Garda bir törenle karşılandı ve Berlin'in en büyük otellerinden birine götürüldü, orada kendisine son derece lüks bir daire ayrılmış, emrine hizmetçiler verilmişti. Ertesi gün bütün gazetelerde Almanya'nın onun çalışmalarını Fransa'dan daha iyi takdir ettiğini gösteren makalelerle beraber resimleri çıkıyordu.

Fourneau Paris'e dönünce kendisine Fransa- Almanya komitesinin başkanlığı teklif edildi, hemen kabul etti. Onun gözünde artık Nazi Almanyası kuvvetli, Fransa'ya karşı iyi niyetler besleyen bir memleketti ve Fransa'nın kalkınması bu rejimle işbirliğine bağlıydı. Fourneau, artık Hitler'in planlarına hizmet etmektedir, fakat kim onun bir hain olduğunu söyleyebilirdi ki?"

Terör köpeklerinin sürüklediği koyun ağıllarına girenler var!

Terör hareketlerinde milletin ve devletin sorumluluğunu taşıyanların ilk olarak göz önüne alması gereken konu, bu saldırılarla, halkın, nereye doğru yönlendirilmek istendiğidir.

Halk da meseleye, “Devletimi nereye sürüklemek istiyorlar?” diye bakmalıdır.

Danıştay’a saldırı elbette Türk Milleti’ne ve Türkiye Cumhuriyeti’ne yönelik bir saldırdır! Ancak bu saldırının, fırsat kollayanlar tarafından, toplum içinde kamplaşma meydana getirmenin aracı olarak kullanılması, daha da tehlikeli bir saldırdır.

Hatta kamplaşmayı teşvik edici konuşmalar yapmak, yazılar yazmak, saldırganı veya saldırganları kim kullanıyorsa onların amacına hizmet etmek anlamına gelir!

Zira kamplaşma meydana geldiği takdirde kaybeden yine Türk Milleti ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti olur!

ABD’deki 11 Eylül olayının nasıl ve kimler tarafından gerçekleştirildiği hala belli değil. “Pentagon’a uçaklı saldırı”nın görüntüsü diye yayınladıkları film, şüpheleri ortadan kaldırmıyor!

Fakat ABD bu saldırıyı bahane ederek, Afganistan ve Irak’ı işgal etti, İran’ı vurmaya hazırlanıyor! ABD içinde de tam bir devlet terörü estiriliyor.

Şimdi yeniden değerlendirerek, “11 Eylül olayından en çok kim yararlanmıştır?” diye meseleye bakar ve ABD kamuoyunu 11 Eylül olayı ile İslam düşmanlığına yönlendirerek ABD ordusunu “küresel hacı seferi”nin ordusu haline getirmekte kimin yararı olduğunu tespit edersek, olayın asıl planlayıcılarının kimliği netleşir.

Danıştay’a saldırı için de “Cumhuriyetin 11 Eylül’ü” ifadesi kullanılıyor! Peki, Türkiye Cumhuriyeti’nin zinde güçlerinin bu saldırı sebebiyle nereye saldırması gerekiyor? Daha doğrusu nereye saldırtılması öngörülmüş?

İran’a mı?

Öyle ya, olayı henüz kimin düzenlediğini, arkasında bir istihbarat servisi bulunup bulunmadığını bilmiyoruz. Dolayısıyla, Türk halkının birbirine veya komşularından birine düşman edilmesi için olayı bahane olarak kullanmak isteyenlere de fırsat vermemek gerekir.

İstanbul’daki büyük terör eylemlerinden sonra bir okuyucum, müthiş bir benzetme yapmış ve eğitilmiş köpeklerin, koyunları ağıla sokması gibi terör eylemlerinin, insanları bir ağıla sokmaya çalıştığını yazmıştı.

Okuyucum diyordu ki, “İkiz kule eyleminden tutun, İstanbul ve Madrit’teki patlamalara kadar bütün eylemler, kesinlikle bir gizli servis işidir, hiç bir terör örgütü bu tür eylemleri gerçekleştiremez!

Madrit’teki olayda bir yerde Kuran ayetleri bulunuyor, olayın komikliğine bakın, MOSSAD’a yakınlığı ile bilinen bir İnternet sitesi sıradaki şehirleri ilan ediyor!

İngiltere’de İskoçya ‘da koyun çiftliklerinde koyun köpekleri vardır, bu köpekler gerçekten yetenekli hayvanlardır, koyunları otlaklara götürür ve getirir, sürüden bir koyunun ayrılmasına müsaade etmez. Bu köpekler

sürünün sağında solunda dolaşarak bir bütün olarak koyunların hareket etmesini ve ağıla girmesini sağlar!

İşte bu bombalama olayları da tıpkı köpeklerin koyunları ağıla sokması gibi bütün insanlığın bir sürü psikolojisine kapılmasını ve istenilen ağıla girmesini sağlamak amacına dönüktür?”

Şimdi soruyu şöyle soralım.

Danıştay baskını düzenleyenler bu olay ile geniş kitleleri hangi ağıla sokmak istiyor?

Bu savaştan, yani Türk halkını veya Türkiye ile İran'ı birbirine düşürmekten kim kazançlı çıkacak?

Ve bunların cevabını kendimize verdikten sonra, basın mensupları olarak, terörün hedeflediği gibi bir kamuoyu oluşmasına zemin hazırlamayalım!

Zira görüyorum ki, henüz Soğuk Savaş döneminin şartlı reflekslerinden kurtulamamış olanlar var. Ağızlarından köpükler saçarak, kin ve nefret salgılıyorlar topluma!

Yapmayın, aklınızı başınıza toplayın! Terör köpeklerinin belirli ağıllara toplamak istediği koyunlardan olmayın!

Zaten terörün hedefi de bu!

Türkiye Cumhuriyeti, her konuşmasında gergin bir yüz ifadesi taşıyan ve muhataplarını azarlama tonuyla konuşan bir Başbakan ve yangına körükle giden bir TBMM Başkanı ile bugünlere geldi. Elbette onlar da en başta kendilerine zarar verecek olan böyle bir sürecin başlamasını istemezdi. Fakat herkesin gördüğü tehlikeyi umursamaz davrandılar ve kendi ideolojilerini, kadrolaşmaları ve icraatları ile Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne hakim kılmaya çalıştılar. Tehlikenin kendisi oldular!

İşte cenaze töreninde halkın içine çıkamadılar! Haklarında çok ağır sloganlar atıldı!

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in son sözlerinde olduğu gibi, umulur ki “bu saldırıya sebep olanlar tutum ve davranışlarını yeniden gözden geçirir.”

Yedi milyon işsize iş bulan bir deli!

Kemal Cabioglu, günümüzde yeniden kurtuluş savaşı vermek noktasına gelen Türk ekonomisi ile ilgili tespitlerini anlatırken, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde 1947 yılında hocası olan Gerhard Kessler'in tarihi tespitlerini hatırlatır:

“Gerhard Kessler, Hitler'den canını kurtarmak için Türkiye'ye iltica etti. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde görev aldı. 1947 yılında Kessler'in talebesi oldum. Kessler bir gün, Hitler'den şöyle söz etti:

-Hitler, bir işsiz deliydi, yedi milyon işsize iş bularak, kendisine de iş buldu.

Bir gün Kessler'e, şu soruyu sordum:

-Siz, işi olan akıllılar, yedi milyon işsize iş bulamadınız da, bir işsiz deli olan Hitler, yedi milyon işsize nasıl iş buldu?

Kessler'in cevabı şu oldu:

-Bizler, Alman halkının varlıklı kesiminden idik. Ekonomideki yangına bir delinin baktığı gibi baktık. İşsiz olan halkın ıstırabını fark edemedik. Sesi çıkanlara istediklerini verdik. Devlet, güçsüz kaldı. Ayrıca demokrasi ağacının acı ve tatlı meyvelerini ayıramadık.

Tekrar sordum:

-Hitler, yedi milyon işsize nasıl iş buldu?

Kessler cevap verdi:

-Bizler kitaplardan öğrendiğimiz ekonomi teorileri ile kendi elimizi ve ayağımızı bağladık. Hitler, para bastı. Parayı üretime verdi. Ekonomide canlılık oldu. Alman milletine hedef gösterdi ve ümit verdi. Varlıklı kesimden, fedakârlık istedi."

Cabioglu, konu ile ilgili görüşlerini "Günümüz Ekonomisinde Kurtuluş Savaşı ve Atatürk" adlı kitabında toplamıştır.

Türkiye'nin milli ekonomi uygulamaktan vazgeçtiği ve parasını Amerikan dolarına bağladığı andan itibaren ekonomik bağımsızlığı ortadan kalkmıştır. Dolayısıyla piyasada bulunması gereken paranın miktarına da kendisi karar verememektedir.

Ben, dolaşımdaki paranın, mevcut üretimi, hizmeti ve artı değeri karşılamaktan çok uzak olduğunu, Türkiye'nin para basması gerektiğini ilk defa 1995 yılında Memduh Bayraktaroğlu'ndan duydum. O zamanlar bu görüş, herkese çok ters geliyordu.

Sonra Kemal Cabioglu, yukarıdaki anısını anlattı. Meğer işsiz insanlara iş bulan Hitler, ücretleri de para basmak suretiyle ödemiş. Yedi milyon insan, aldıkları maaşlar ile tüketime başlamış. Tüketim, üretimi teşvik edince Alman ekonomisinin çarkları hızla dönmeye başlamış. Demek ki, Hitler savaşa girmeseydi, ekonomideki gücü ile Avrupa'ya hâkim olabilirdi!

Şimdi, "Milli Ekonomi Modeli" diye bir kitabı çıkan Prof. Dr. Haydar Baş diyor ki, "Uluslararası kredi kuruluşları, emisyonumuzu artırarak üretim yapmak yerine, faizle alınan yabancı para ile aynı üretimi yapmamızı tavsiye ediyor. Yani 'yerli para ile yapılan üretim enflasyon oluşturur ama maliyetli yabancı para ile yapılan üretim ülkemizi kalkındırır' gibi mantık dışı açıklamalara muhatap olmaktadır. Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerde ekonomi politikaları adı altında uygulanan modeller esaret zincirinden başka bir şey değildir. Bu yüzden ekonomi modelimizde her şeyden önce maliyetsiz ve yerli para özgürlüğüne kavuşturulacak, önündeki tüm engeller kaldırılarak, ekonomi küresel güçlere bağımlı olmaktan kurtarılacaktır.

Günümüzde uluslar arası kredi kuruluşlarının etkisinde ve yönetiminde olan ülkeler, hazinenin üzerine oturmuş dilenciler gibi yabancılar gelsin

yatırım yapsın, bizi işe alsın diye bekletilmektedir.

Aslında sadece ülkemizdeki kaynaklar, bütün insanlığa yetecek durumdadır.

Öte yandan yabancı paranın bir ülke topraklarında dolaşımında bulunması, yerli halkın emeği ve üretimi ile kendine karşılık bulması, o ülkenin sahip olduğu zenginliklerin, milletin alın terinin o yabancı ülkeye aktarılması anlamına gelmektedir.

Liberal anlayış, paranın serbest dolaşımından bahsederken global tefecilerin ellerindeki paralarla, ülkeleri sömürmek için piyasalarla istedikleri gibi oynamasını kasteder. Oysa biz paranın serbest dolaşımı derken, paraya herkesin ulaşabildiği bir ekonomi sisteminden bahsediyoruz.”

Görüldüğü gibi, Türkiye’nin Attila İlhan’ın bahsettiği “Batı’nın Deli gömleği”ni çıkarması ve kendi milli gömleğini giymesi gerekmektedir. Özelleştirme adı altında, siyasi iktidarın, ülkenin stratejik kuruluşlarını küresel sermayeye teslim etmesine karşı çıkan Danıştay İkinci Dairesi’ne yapılan baskın, bu deli gömleğinin çıkarılmaması içindir!

Bugün Federal Reserv denilen banka, hiçbir karşılığı olmadan istediği kadar dolar basıyor ve dünya ekonomisini yönlendiriyor. Buna rağmen dolar kullanımı gittikçe zayıflıyor ve dolar dünyada düşüyor. Fakat Türkiye gibi ekonomik olarak tam teslimiyet içindeki ülkelerde doların değeri özellikle yükseltiliyor! Ta ki toparlanıp da milli bir ekonomi modeli uygulamasınlar diye!

Domuzcuktan yana; Bozkurta karşı olanlar!

Hani ünlü bir deyim vardır, “domuzdan yana mısın, benden yana mı?” diye! TRT’nin ana kahramanı bir domuzcuk olan çizgi filme onay vermemesi üzerine basında çıkan yaygaraya bakınca ister istemez aklıma bu deyim geliyor!

Bazı gazetelerin bu kadar aleni olarak domuzcu kesilmesinin ardında yatan sebep TRT’nin AKP tarafından “dinci” kadrolarla doldurulduğu, zaten bu insanların “şariat düzeni” özlemi içinde bulunduğu varsayımdır.

Tabii AKP’nin laikliğe aykırı gidişatını önemsemiyor değilim. Hatta TRT’yi meslekten bihaber insanlarla doldurdukları ortada.. Sadece TRT’yi mi? Bütün devlet kadrolarını, işin ehli olmayan insanlara teslim ettiler!

Peki ama bütün bunlar bir domuzcuk karakterinin Türk çocuklarına çizgi film olarak sevdirelmesini gerektirir mi?

Anayasa’nın 24’üncü maddesini bir defa daha okuyalım:

Son paragrafta “Kimse, Devletin sosyal, ekonomik, siyasî veya hukukî temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandıramaz” deniliyor.

Laikliği Türk çocuklarını domuzcuk karakteri ile yetiştirmek zanneden gazeteciler, bu paragrafı iyi ezberlemiş ama hemen üstteki, “din ve ahlak eğitim ve öğretimi devletin gözetim ve denetimi altında yapılır” ifadesini

görmüyor! TRT bir devlet kurumu olduğuna göre, burada yayınlanacak programların, özellikle çocuklar üzerinde etkili olan çizgi filmlerin Türk kültürüne aykırılık teşkil etmemesi gerekmez mi?

Domuz, Müslümanlar ve Yahudiler tarafından pis kabul edilen ve eti yenmeyen bir hayvandır. Türkiye'nin her yerinde seyredilebilirlik imkânları dolayısıyla en güçlü televizyon kuruluşu olan, yani köylerdeki çocukların da seyrettiği TRT'nin programlarında bir domuzcuğun kahraman olduğu çizgi filme onay verilmemesinden daha doğal ne olabilir?

Şimdi bu olayı kullanarak akıllarınca AKP'ye saldırıyorlar? Ama bu saldırılarla, çoğunluk diyor ki "Helal olsun bu TRT'ye!"

Dolayısıyla, bu saldırılar AKP'ye yarıyor!

Bazen, bu tür saldırıların AKP'nin inişini durdurmak için kasten yapıp yapılmadığını düşünmüyor da değilim?

Öyle ya, adamlar, bir müzede Behçet Dinçer adlı görevli tarafından yazıldığı kesinleşen Latince "Tanrının bulunmadığı yer" yazısına bile "500 yıllık tarihi eserdir" diye sahip çıktılar! Bu yazının kaldırılmak istenmesi üzerine kıyameti kopardılar!

Yazıyı kaldırmak isteyen AKP, karşı çıkanlar ise dinsizliği laiklik olarak dayatmak isteyenler olunca, halk ne düşünür bu durumda?

Yahu 500 yıl önce, o bölgede Müslüman Türkler hüküm sürüyordu. Böyle bir yazıyı yazdırabilecek ateist bir anlayış o tarihte henüz yoktu!

Zaten Behçet Dinçer, Kaymakam Abdullah Kalkan'a dilekçe vererek, Bodrum'daki yazıyı kendisinin yazdığını itiraf etti.

Bir de bozkurt efsanesini karalayan biri çıktı. "Türklerin sembolü bozkurt değil, kangal köpeğidir" diyor!

Ben bu it-köpek konusuna girmeyi düşünmüyordum. Ama bir taraftan domuzcular türeyip diğer taraftan bozkurt karalanınca, ister istemez yazıyorum.

Birileri de sözde Atatürkçülük adına, Ülkü Ocakları'nın "Bozkurt Atatürk" kompozisyonuna takılmış! Bozkurtu siyasi bir figür zannediyorlar!

Tarihten haberleri yok bunların! Ne diyor Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu:

"İnatla girmeyin soy sop faslına,
Kurtsa kurt, itse it döner aslına"

Özetle; herkes aslına rücu ediyor.

Domuz eti tebliğinde bir hınzırlık var ama..

Biz ne zamandır Avrupa Birliği'nin Türkiye için bir domuzluk düşündüğünü anlatmaya çalışıyorduk. Başlangıçta birkaç gazeteci, sanatçı ve politikacı olarak yalnız gibiydik. Yılmadan, usanmadan gerçekleri yazdık, çizdik, anlattık.

Sonuçta kimse başarısız olduğumuzu söyleyemez. Artık Türk halkının Avrupa Birliği'ne verdiği desteğin çok aşağılara düştüğünü kendi araştırmaları ile ortaya koyuyorlar.

İşin aslı şudur ki, doğru bir bilgi seslendirildiği zaman, Türk halkı bu bilgiyi hemen kavırıyor ve önemli sonuçlar çıkarıyor. Bilginin yayınlandığı gazetenin tirajı veya televizyon kanalının gücü o kadar önemli değil. Yeter ki siz doğru bilgilere dayanarak doğru sonuçlar çıkarın ve halkın bilgisine sunun. Doğru bilgi veya doğru görüş, inanılmaz bir hızla bütün halkın bilgisi veya görüşü haline geliyor. Burada önemli olan, sizin doğru bilgiyle yola çıkmanız ve kullandığınız kavramların etkili olmasıdır.

Bir de şu gerçek var ki, Avrupa Birliği, Türkiye'ye dayattığı son metinlerde, açıkça Türk halkını etnik ve dini azınlıklara bölmeyi öngördüğünü açıklamış, ayrıca Fırat ve Dicle'nin sularının uluslararası bir komisyon tarafından yönetilmesini isteyebilmiştir. Kıbrıs ve, Ermeni meselesi ile ilgili baskıları da artık, o dereceye gelmiştir ki, AB'nin Türkiye'ye bir hayrı olmayacağını herkes görmeye başlamıştır.

Zaten, Avrupa Birliği'nin felsefesini oluşturan insanlar, açıkça Türkiye ile ilgili politikalarının "Türkiye'yi yörüngede tutmak" olduğunu açıklamaktadır. Hatta karikatüristler de Türkiye'yi Avrupa'nın köpek kapısına bağlamışlardır!

Esasen açıklanan AB'ye destek oranları da uydurmadır. Bugün Türk halkının yüzde 98 oranında AB politikalarına karşı olduğunu biliyoruz. Televizyonlarda, canlı yayınlarda yapılan yoklamalarda üniversite gençliğinin yüzde 98'inin AB'ye karşı olduğu ortaya çıkmaktadır. Üniversite gençliği de Türk halkının geleceğidir.

Fakat hiçbir gerçek Türk halkına AB'nin gerçekte ne olduğunu Tarım Bakanlığı'nın bir tebliği kadar anlatamazdı!

Avrupa Birliği mevzuatına uyum çerçevesinde Tarım Bakanlığı'na hazırlanan ve Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren kırmızı et tebliğinde, kasaplık büyükbaş hayvanlar "sığır, manda ve deve", kasaplık küçükbaş hayvanlar "koyun ve keçi", diğer kasaplık hayvanlar da "domuz, yaban domuzu, at ve tavşan" olarak sayıldı.

Biz "AB bir domuzluk düşünüyor" derken haksız mıydık?

Gel de kahaahayı patlatma şimdi!

Türkler eskiden at eti yerd. Günümüzde de özellikle Kazakistan'da at eti yenir. İslami açıdan hiçbir sakıncası yoktur. Tıpkı devenin kurban edilebilmesi gibi.. Fakat eski Türkler atlarını ancak kıtlık dönemlerinde kesip yerd.

Tavşan eti konusunda mezhep veya tarikata göre farklı değerlendirmeler vardır ama zaten Türk tarihinin hiçbir döneminde tavşan, kasapta satılmamıştır. Tavşan eti yemek isteyen gider avlar, yer! Yemeyen de yemez.

Peki domuz nereden çıktı?

Heredot tarihinden öğreniyoruz ki Türkler, milattan önceki dönemlerde, yani İslam'dan çok önce de domuz eti yemezdi!

Tarih boyunca domuz eti yememiş bir milletin kasaplarında domuz eti satılması fiilen mümkün değildir.

Bir kasap, domuz eti satacak olsa, halk ona domuz muamelesi yapar!

Zaten kasaplarımız da genel olarak dini bütün insanlardır. Tabii, büyük marketlerin çoğu yabancı şirkettir. Onlar satabilir! Fakat bu defa kimse oralardan et almaz.

Peki, uygulanmayacak bir tebliğin yayınlanmasının anlamı nedir?

Tarım Bakanlığı yetkilileri, bu tebliğle, "Ey Türk halkı, işte AB dedikleri, sonuçta kasapta domuz eti satmaktır" mı demek istiyor?

Yoksa Tarım Bakanlığı yetkilileri de AB'ye karşı mı?

Bu işte bir hınzırlık var ama..

Kurt saldırırken bir tutam daha fazla ot peşinde olan eşekler!

Şeyhi'nin ve Molla Lütfi'nin ünlü Harname eserlerinden sonra, "Ord. Prof. Dr. Hayrullah Şanzumi" adını kullanan yazar, Üçüncü Harname'yi yazmış. Türkçesi Eşekname!

Şanzumi, kitabın sonunda "Ahir-i Meram" başlığı altında şöyle diyor:

"Türk entelijansiyasının zuhur ettiği tarihten beri vaziyeti, eşeğinin sırtında eşeğini arayan Nasrettin Hoca'nın hal-i pür melali gibidir. Eşeğe uzak kalarak toplumu anlamak ne mümkün? Üniversitelerde 'eşekoloji' bölümlerinin açılmasını önermiyoruz, buna gerek yok! Profesör olmak için eşeğe binmiş olmak şartı getirilsin de demiyoruz, ama milletvekili olmak için böyle bir şart hiç fena olmaz doğrusu! Bize göre eşek, Türk kültürünün sosyolojik derinliğini anlamak için temel bir anahtardır."

Mehmet Akif Ersoy da eşeğin sosyolojik derinliğini bilenlerden imiş ki şöyle demiş:

Müslümanlık nerde! Bizden geçmiş insanlık bile...

Adem aldatmaksa maksad, aldanan yok, nafi!

Kaç hakiki müslüman gördümse, hep makberdedir;

Müslümanlık, bilmem amma, galiba göklerde;

İstemem, dursun o payansız mefahir bir yana...

Gösterin ecdada az çok benzeyen kan bana!

İsterim sizlerde görmek ırkınızdan yadigar,

Çok değil, ancak Necip evlada layık tek şiar.

Varsa şayet, söyleyin, bir parçacık insafınız:

Böyle kansız mıydı -haşa- kahraman ecdadınız?

Böyle düşmüş müydü herkes ayrılık sevdasına?

Benzeyip şirazesiz bir mushafın eczasına,

Hiç görölmüş müydü olsun kayd-i vahdet tarumar?
 Böyle olmuş muydu millet canevinden rahnedar?
 Böyle aklıktan boğazlar mıydı kardeş kardeşi?
 Böyle adet miydi bi-perva, yemek insan leşi?

İrzımızdır çiğnenen, evladımızdır doğranan...
 Hey sıkılmaz, ağlamazsan, bari gülmekten utan!
 “His” denen devletliden olsaydı halkın behresi:
 Payitahtından bugün taşmazdı sarhoş naresi!

Kurd uzaklardan bakar, dalgın görürmüş merkebi.
 Saldırmış ansızın yaydan boşanmış ok gibi.
 Lakin, aşk olsun ki, aldırılmaz otlarmış eşek,
 Sanki tavşanmış gelen, yahut kılıksız köstebek!

Kâr sayarmış bir tutam ot fazla olsun yutmayı...
 Hasımı, derken, çullanırmış yutmadan son lokmayı!
 Bu hakikattir bu, şaşmaz, bildiğin usluba sok:
 Halimiz merkeple kurdun aynı, asla farkı yok.

Burnumuzdan tuttu düşman; biz boğaz kaydındayız;
 Bir bakın: hala mı hala ihtiras ardındayız!
 Saygisızlık elverir... Bir parça olsun arlanın:
 Vakti çoktan geldi, hem geçmektedir arlanmanın!

Davranın haykırmadan nakus-u izmihaliniz...
 Öyle bir buhrana sapmıştır ki, zira, halimiz:
 Zevke dalmak söyle dursun, vaktiniz yok mateme!
 Davranın zira gülünç olduk bütün bir âleme,

Bekleşirken gökte yüz binlerce ervah, intikam;
 Yerde kalmış, na’şa benzer kavm için durmak haram!
 Kahraman ecdadınızdan sizde bir kan yok mudur?
 Yoksa, istikbalinizden korkulur, pek korkulur.

Akif, bugün Türkiye’nin başına gelenleri görseydi, bu şiirle yetinmezdi.
 Çünkü düşman yine burnumuzdan tutmuş ve bizi boğaz derdine düşürenler,
 yine kendi yöneticilerimiz!

Kendi kendine yeten İç Anadolu’yu buğdaydan, pancardan, Ege’yi
 tütünden, Akdeniz’i pamuktan, Karadeniz’i fındıktan yakalamışlar!
 Meselenin farkında olanlar tepki gösteriyor ama bu tepki sadece buğdayla,
 pancarla, tütünle, pamukla veya fındıkla ilgili ise Türkiye’ye, Türk ve
 İslam dünyasına, Avrasya’ya yönelik genel saldırıyı görmüyor ve asıl buna
 karşı tedbir almıyorsa, kurt saldırırken bir tutam daha fazla ot yutmaya
 çabalayan eşekten farkımız kalmaz!

Saldıranların Afganistan, Irak, Filistin ve Lübnan’da neler yaptığını görmüyor muyuz?

Fındık dalından düşen milletvekili!

19 Ekim 2006 günü TBMM’de Trabzon milletvekili Asım Aykan söz aldı ve fındık konusunda son zamanlardaki gelişmeler ve geçmişteki fındık politikalarıyla ilgili görüşlerini anlattı.

Konuşma sırasında Aykan’a sataşmalarda bulunuldu.

ASIM AYKAN (Trabzon): Tablo önümde efendim, buyurun. Şimdi eline çantayı alan arkadaşımız Karadeniz’e gidiyor!

HÜSEYİN GÜLER (Mersin): Sekiz milyon insan sizi bekliyor orada.

ASIM AYKAN: Hayatında hiç fındık toplamamış, fındık dalından düşmemiş, ayaklarını ısırgan yakmamış, fındığın ne olduğunu bilmeyen insanlar.. Yakında herhalde “fındık turizm” diye bir firma da kurulacak, yani doğru Karadeniz’e, doğru Trabzon’a, doğru Giresun’a, doğru Ordu’ya..

HÜSEYİN GÜLER: Var o firma, Fındık Turizm var zaten.

ŞEVKET ARZ (Trabzon): Yolcu taşıyor, var.

Bilmeyenler için belirteyim, fındık öyle dalına çıkılıp oturulacak bir ağaç değildir. Çocukları da taşımaz fındık dalları! Kiraz ağacı değil ki bu!

Mehdi Eker, fındık eker!

Her neyse biz tutanakları takip edelim:

Aykan, CHP’nin Trabzon, Ordu ve Giresun milletvekillerinin sataşmaları arasında sözlerini bitirir:

BAŞKAN: Teşekkür ediyorum Sayın Aykan. Gündem dışı konuşmaya, Hükûmet adına, Tarım ve Köyişleri Bakanı Mehdi Eker cevap vereceklerdir. Sayın Bakan, buyurun.

(AKP sıralarından alkışlar)

ŞEVKET ARZ: Ooo, anlaşmalı demek ki!

ALİ RIZA BODUR (İzmir): Danışıklı iş, danışıklı!

İ. SAMİ TANDOĞDU (Ordu): Reform yaptınız fındıkta, devam edin.

ŞEVKET ARZ: Onu figüran çıkarmışsın kendinden önce.

TARIM BAKANI MEHMET MEHDİ EKER: Bildiğiniz gibi Türkiye, önemli bir fındık üreticisi ülkedir.

ŞEVKET ARZ: 2,5 milyon fındık!

MEHDİ EKER: Türkiye’de, 13 ilde, resmî izinli olarak fındık ekilmekte, yaklaşık 600 bin hektar alanda..

MEHMET IŞIK (Giresun): Fındık dikilir, ekilmez!

ALİ RIZA BODUR (İzmir): İspanyolların bile bedduasını aldınız fındık yüzünden.

İ. SAMİ TANDOĞDU: Çözdünüz mü?

MEHDİ EKER: Çözdük, çözdük! Çözüyoruz..

İ. SAMİ TANDOĞDU: Hadi, beraber gidelim o zaman..

BAŞKAN: Sayın Tandoğdu, lütfen..

İ. SAMİ TANDOĞDU: Beraber gidelim. Buyurun!

Öktem'in bedduası: Başınıza fındık kadar dolu yağsın

Başkan, Cumhuriyet Halk Partisi'nin 926 sayılı Türk Silahlı Kuvvetleri Kanunu'nda değişiklik öngören teklifinin meclis gündeminde öne alınması ile ilgili önergesini okuttu. Konu ile ilgili olarak CHP İzmir milletvekili Enver Öktem'e söz verildi. Öktem, fiilen çalışan 100 bin ve emekli olan 200 bin assubayın özlük haklarının anayasadaki eşitlik prensibi gereği düzeltilmesi gerektiği üzerinde bir konuşma yaptı. Öktem, "1984 yılından bu yana, Türkiye'de, yaklaşık 1.000'in üzerinde astsubayımız, uzman çavuşumuz ve subayımız şehit olmuştur ve bu insanlarımız, bir ölçüde, ülkemizdeki terörü engellemek için en önde savaşan insanlardır" dedi.

Öktem, kanun teklifinin komisyona gönderilmeden iktidar kanadının da düzeltmek istediği yerler varsa el birliğiyle bunların da yapılmasını istedi:

ÖKTEM: Değerli arkadaşlarım, eğer bunu gerçekleştirsek, umut ediyorum ki bu insanlara çok önemli bir hediye vermiş oluruz. Eğer ola ki vermez isek AKP'li arkadaşlarımızın oylarıyla yine reddedilecek olur ise biraz sonra kuracağım cümlelerin, o retten sonra geçerli olmasını talep edeceğim.

BAYRAM ÖZÇELİK (Burdur): Öyle şey olur mu?

ENVER ÖKTEM: O da şudur; gerçekten bu hukuksuzluğu gidermediğimiz takdirde -kış ayı yaklaşıyor; yağmur var, kar var, dolu var- dilerim o zaman, eğer ret oyu verirsiniz, dilerim o zaman başınıza fındık büyüklüğünde, fındık kadar dolu yağar. Saygılar sunarım. (CHP sıralarından alkışlar)

NOT: Konuşma bölümleri, TBMM tutanaklarından aynen alınmıştır!

Türk Tarihinin Maratoncusu

Kerkük Türkmenlerinden gazeteci bir genç, Irak vatandaşı olarak Arapça ve İngilizce öğretim gördüğü için, Türkiye Türkçesi'nde haberyorum yazmak konusunda sıkıntıları olduğunu ve bu eksikliğini nasıl giderebileceğini sordu!

Anne ve babamın, ilkokul öğretmenimin ve sonra Türkçe-edebiyat öğretmenlerimin güzel Türkçeleri dışında, ifade yeteneğimin gelişmesinde etkili olan temel eserleri düşündüm.

Dede Korkut hikayeleri, Karacaoğlan şiirleri, Kuran'ı Kerim'in Türkçesi, Atatürk'ün Büyük Nutuk'u ve klasik romanlar.

Romanlar içinde de daha ziyade çocukken okuduklarım...

Bir milletin geleceği, o milletin çocuklarının tarih bilincine bakılarak tahmin edilebilir!

Cumhuriyet döneminde milli eğitim politikaları, Atatürk'ün "Yetiyecek çocuklarımıza ve gençlerimize görecekleri tahsilin hududu ne olursa olsun, en evv el ve her şeyden evvel Türkiye'nin istiklaline, kendi benliğine, milli geleneklerine düşman olan unsurlarla mücadele etmek lüzumu öğretilmelidir" sözü esas alınarak tespit edilmiştir. Son yıllarda ise sinema, müzik ve toplam olarak medya yoluyla nesiller üzerinde "yeni bir bilinç inşası" uygulanmaktadır.

Bu bilinç inşasının ne boyutta olduğunu Radyo Televizyon Üst Kurulu'nun yaptırdığı "İlköğretim Çağındaki Çocukların Televizyon İzleme Alışkanlıkları" araştırması gösteriyor.

Araştırmaya göre, ilkokul çocukları boş zamanlarında en fazla kitap okuyor. Kitabı çok az farkla televizyon ve arkadaşlarla oynama izliyor.

İlköğretim çağındaki çocuklar TV'de en fazla çizgi film izliyor. Bunu yerli diziler, yarışma programları, filmler ve çocuk programları izliyor. Çocukların en çok sevdiği çizgi film ise Tom ve Jerry.

Buggs Bunny ikinci, Şirinler üçüncü, Örümcek Adam da dördüncü sırada yer alıyor. Çocukların en çok sevdiği dizi filmler de sırasıyla Sihirli Annem, Yabancı Damat, Acı Hayat, Cennet Mahallesi, Aşk Oyunu ve Avrupa Yakası. İlköğretim çağındaki çocukların en çok sevdiği televizyon kahramanı ise Örümcek Adam...

Buggs Bunny ikinci, Kurtlar Vadisi kahramanı Polat Alemdar ise üçüncü sırada geliyor. Çocuklar büyüdüklerinde en fazla "Sihirli Annem" dizisindeki "Betüş" gibi olmak istiyorlar. Bunu, Polat Alemdar ve Cem Yılmaz izliyor.

Bu tespitlerin ışığında kendi çocukluğumuza dönelim! Biz, kendi çocukluğumuzda kimlere özeniyorduk? Önümüzdeki modeller kimlerdi?

En doğru tespit, kendi modellerimizdir.

Bizim çocukluğumuzda, televizyon yoktu. Sinemaya giderdik. Tarihi filmleri tercih ederdim. Kitaplarda da tarihi romanlara meraklıydım. Kore'de Türk süngüsü, Hz. Ali cenkleri, Abdullah Ziya Kozanoğlu'nun "Kızıltuğ'u, Nihal Atsız'ın "Bozkurtlar"ı gibi.

Atatürk'e tabii ki hayrandık. Atatürk fotoğraflarından bir albüm yapmıştım. Hala saklarım.

Çizgi romanda ise Sezgin Burak'ın Tarkan'ı ve Suat Yalaz'ın Karaoğlan'ı vardı.

"Güller" ablamın Samsun öğretmen okulundan tatile geldiğinde hediye ettiği "Kilit" romanını okuduğumda ortaokul öğrencisiydim. Heyecan içindeydim. Kitapta olaylar yarım kalmıştı. Gerisini tarihten biliyordum ama yine de merakla bekliyordum. Sonra Anahtar, Kapı, Konak, Çatı ile serinin diğer romanlarını da okudum; Anadolu'nun yeniden nasıl vatan yapıldığını ilk olarak böyle öğrendim.

Yeniden diyorum, çünkü tarih bilinci olanlar, Anadolu'nun Türk vatani haline gelişini Malazgirt ile başlatmaz, Sümerlerin dilinin Türkçe olduğunu da bilir, Sakaların Anadolu üzerinden Mısır'a kadar indiğini de..

Türkiye coğrafyasını ise ilçe ilçe ezbere bilirdim. Hem Türkiye'yi hem Türk Dünyası'nı gezip görmek de kismet oldu. Zaten, liseyi bitirene kadar Trabzon'dan başlayıp İstanbul, Erzurum, Hatay, Ankara, Samsun, Kırklareli, Şanlıurfa arasında ailece bir Türkiye turu yapmıştık. Bu tura gazeteci olmam dolayısıyla hem Türkiye'de hem Türk Dünyası'nda devam ettim.

Mustafa Necati Sepetçioğlu, "Türk çocuğunun ecdadını tanıması" için ustaca bir yöntem kullanmış, roman dizisine Alparslan'ın çocukluğu ile başlamıştı.

Alparslan 12-13 yaşında bir çocuk ve siz de bir okuyucu olarak onunla akransınız! Nasıl yetiştiriliyor, yaşı ilerledikçe ilgi alanları nasıl değişiyor, kimi seviyor, kime ve neden kızıyor? Büyüdükçe nasıl bir kişilik kazanıyor?

İster istemez kendinizi roman kahramanı ile özdeşleştiriyorsunuz. Sepetçioğlu'nun bizim neslimiz üzerinde kalıcı izler bırakmasının sırrı budur.

Aradan on yıllar geçti. Bir gazeteci olarak 1997 yılında rahmetli Attila İlhan ile bir söyleşide bulundum. Bu bir fikir tartışması idi. Tartışmanın konusu da Attila İlhan'ın Türkçülükle ilgili yazıları idi. Kendisine bazı itirazlarım vardı. İtirazlarımı ciddiye aldı ve uzlaşarak ayrıldık. İlhan'ın dip dalgası dediği ve "Bir millet uyanıyor" ve "Parola vatan, işareti namus" sloganlarıyla hayata geçirdiğimiz fikir hareketleri böyle başladı.

İlhan ile sohbetimin dizi yazı olarak yayınlandığı sırada, rahmetli Tahir Kutsi Makal, "Mustafa Necati Sepetçioğlu aradı. 'Bizim gazetecilerimiz ne zaman Türk kültürüne hizmet eden yazarlara ilgi gösterecek?' diye sitem ediyor" dedi.

Sepetçioğlu'nu aradım. İstanbul dışındaydı ve yakında gelecekti. Tekrar aradım bir türlü irtibat kuramadım.

Bir yıl sonra Kurultay gazetesinde iken Ahmet Çelik'in "Yazar kadrosunu güçlendirelim" teşviki ve Ergun Kaftancı'nın hatırlatması ile Sepetçioğlu'na bizde yazı yazması için öneride bulunmaya karar verdik. Kültür-sanat konularında iyi yetişmiş bir arkadaşımız olan Mehmet Şimşek'i Sepetçioğlu ile röportaj yapmaya gönderdik.

Röportajı, Kurultay'ın sürmanşetinden "Çağımızın Dede Korkut'u" başlığıyla yayınladım. Artık Sepetçioğlu'na karşı kendimi, görevini bir nebze olsun yapmış, vicdanen rahatlamış hissediyordum.

Yeniçağ kurulduktan sonra da Sepetçioğlu haftalık yazılarına devam etti. Bir ara Türk romancılığı üzerine bir yorum yazdım ve romanın bir Batı formu olduğu, dolayısıyla 150 yıllık zaman içinde Türk romancılarının

dünya çapında eser üretemediğine dair bir ifade kullandım. Sonra da birkaç haftalık bir gezi için yurt dışına çıktım. Döndüğümde gördüm ki, Sepetçioğlu isim vermeden tam beş yazıdır bana sitem ediyormuş! Bir Türk romancısı olarak çok alınmış. Üzüldüm ama cevap vermedim.

Turan Kültür Vakfı'nın Çanakkale'de düzenlediği toplantıdaydım. Doktor arkadaşım Haluk Sargın, Kartal'dan aradı ve "Mustafa Necati Sepetçioğlu ağır bir rahatsızlık geçirdi. Tedavi altına aldık, durumu ciddi" dedi.

Hemen Ahmet Yabuloğlu'nu arayıp bilgi verdim. Yabuloğlu hastaneye yetiştiğinde, tedavi olumlu sonuç vermiş ve Sepetçioğlu'nun durumu düzelmişti.

Sohbet etmişler. "Nereden duydunuz? Biz kimseye haber vermemiştik" demiş. Yabuloğlu da, "Arslan Bulut Çanakkale'den telefon etti. Sizi tedavi eden doktor, arkadaşım, o haber vermiş" deyince Sepetçioğlu, yine sitemlerde bulunmuş. Yabuloğlu, "Üstadım, Arslan Bulut, sizi, 'Çağımızın Dede Korkut'u' diye tanıtan kişidir. Roman konusundaki değerlendirmesini üzerinize almayın. O sizin eserlerinizi, roman formunun çok ötesinde ve Dede Korkut değerinde görüyor" diye cevap vermiş.

Ertesi gün Sepetçioğlu aradı ve hakkımdaki düşüncelerinden dolayı çok mahcup olduğunu söyledi.

Sepetçioğlu'nu bir Cumartesi günü kaybettik. Evine gittiğimizde, eşi, kardeşi, yeğeni ve birkaç öğrencisi ile birlikte gayrimüslim komşularının da cenazesi ile ilgilendiğini gördük. Cenazeyi evden çıkarıp morga gönderdik.

Yüzyüze hiç gelmemiştik ama çocukluğumuzdan itibaren tarih bilincimizi geliştiren, dolayısıyla bizde büyük emeği olan bir hocamızı o. Bugün de ortaokul, lise çağındaki gençlere verilecek en güzel hediye onun romanlarıdır.

Üstelik onun romanlarında kahramanlar, gerçektir, hepsi Türk tarihine adını yazdırmış insanlardır. Hepsi Türk çocuklarına örnek olabilecek kumaştandır!

Diyordu ki, "Benim dini inancım dışında vazgeçilemez, geri dönülmesi imkânsız tek bir inancım var: Türklük, Türk kültürü. Bundan ödün de veremem, yan çizene de iyi gözle bakmam.

Kökten koptukça filiz çürür, köke aykırı süren sürgün ne çiçek açar ne de meyveye durur.

Köksüzün dili de roman soluğuna yetmez aslında; bir maraton koşusu gibidir roman; öylesine uzun, öylesine dengeli. Öylesine ölçülü biçili ve öylesine hesaplı kitaplı bir koşu şiiri veya musıkisidir. Soluğu dildir. Dili de kök besler.

Tarih öğrenilmez düşünülür. Düşünebilmek için okumak, okumak, okumak gerekir. O vakit de tarihi yaşadığınızı hissedersiniz ve gününüzü seyredersiniz.”

Bu sebeplerle, genç gazeteci dostuma Sepetçioğlu’nun romanlarını okumasını da tavsiye ettim.

Tabii, Türk çocuklarının özendiği kişiliklerin Oğuz Han, Bilge Kağan, Kültigin, Alparslan, Atatürk, İmam Maturidi, İbni Sina, El Biruni, Tomris, Nene Hatun, Şerife Bacı ve benzerleri gibi olması için, ilhamı Türk tarihinden alan eserlerle, medyanın bütün alanlarına bu ruhu taşımak gerekir.

Sepetçioğlu, ömrü boyunca Türk destanının bir bölümünü yazdı. Medya alanında, sinemada, müzikte; sanatın bütün alanlarında Sepetçioğlu kararlılığını gösterebilecek maratunculara ihtiyacımız var.

Allah rahmet eylesin. Ruhu şad olsun.

Karanlıkta Mum Işığı!

Bizim meslekte bazı dostlarımız, küfür, hakaret veya tehdit yüklü mektuplar, mesajlar aldığı zaman öfkeye kapılıyor, ciddi cevaplar yazıyor.

Doğrudan bana gelen bu tür mektupları çöpe atıyor, mesajları ise siliyorum! Fakat yazılarınızı alıp başka sitelerde yayınlıyorlar, küfür edenlerin cevaplarına da altında yer veriyorlar!

Ünlü Psikiyatri uzmanı Afet K. Akyol, bir hastasını anlatıyor:

Öğle sonu randevulu bir hanım hastamla görüşüyordum. Salonumuzda anormal bir gürültü ve konuşmalar oldu, küfür, bağırış, çağırış, gür bir erkek sesi. Heyecanla salona çıktım. Hasta yakını iri yarı üç erkek, aynı güç ve kuvvette ve kırk yaşlarındaki hastayı zaptetmeye çalışıyor. Bana öyle bir baktı ki içimi ürperti. Sekretere,

“Kâfir, ört başını!” diye bağırdı.

Randevulu hastadan özür dileyerek başka bir odaya aldıktan sonra adamı ve yakınlarını içeri aldım, yerime oturdum, hasta yine bağırmaya başladı:

“Hayır oturma kafir gari, önce başını ört. Penum hiçbir şeyum yok anladun mi, pen peygamberim. Habu tünaya senun kibi kâfirleri imana keturmeye keldum. Anladun mi, çabuk ört paşuni!”

Hastayı Trabzon’dan acil olarak getirmişler. Ailesini yakından tanıyorum.

“Tamam, tamam, başımı örteyim. Sen de otur bakalım. Bağırma sakın ol.”

Allah’tan dolabımda büyücek bir eşarbım var. Çıkarıp kafama sıkıca bağladım.

“Saçın görünuyi kâfir gari, saçlaruni iyice kapat. Pak pak birkaç tel görünuyi”

Saçlarımı düzelttim.

“Tamam oldu” dedi; “Hele uşağım, bu gari toktor midur, pen nereten pileyim!”

“Evet doktorum, bak diplomalarım burada.”

“Şimdi bir salavat getir pakalum, dine imana gel.”

Kardeşleri özür dilercesine yüzüme bakıyor. Ben de “Yarabbi sabrımı arttır” diyorum. Başladım:

“Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammedûn abduhu ve resuluh.”

“Ula uşağım, kâfir gari piliyu! Tua da pilur misun?”

“Bilirim tabii, hatta Yasin suresini ezbere bilirim.”

“Oku hadi.”

Okumaya başladım. Baktı ki biliyorum,”kes kes, yeter” dedi.

Bu arada arkadaşları Atatürk resmini gördü. Dik dik baktı, ben yola geldim ya sıra Atatürk’te:

“Kaldur o püyük kâfir atamun resmini!”

Galiba kendimi kaybettim. “Yeter artık yeter, senin bu yaptığın ne peygamberliğe yakışır ne beyefendiliğe ne Karadenizliliğe. Bugün burada varsam onun sayesinde varım. Ama üç gün sonra geldiğinde de indir dersen o zaman düşünürüz” dedim.

Hasta tedaviyi kabul etmiş, giderken sekretere “paşuni ört” diye bir daha bağırış. Beş gün sonra yoğun ilaçlarını kullanmış olarak tıraşlı, ceketi ilikli olarak gelmiş, mahcup bir tavırla başı önünde “Toktorum, sizden çok özür tiliyorum. Pana çok sabrettunuz. Tövbe tövbe kendimi peygamber zannettum. Haşa haşa pen kim peygamber kim? Yüce Allahum affetsun, püyük günah işledum. Siz da peni affedun” demiş.

Afet Hanım, hastanın yüzüne gülerek bakmış ve “Bu resim ne olacak? İndireyim mi?” diye sormuş.

Hasta “Hayır hayır. Saçmaludum. O çok müparek bir atamtur. Penum da kızlarum okuyi, toktor hanum, onun sayesinde kızım da toktor olacak. O ulu adama hepumuz çok şey borçluyuz. Lütfen siz beni pağuşlayun. Onun da ruhundan özür diliyorum” diye cevap vermiş.

Ünlü psikiyatri uzmanı Afet K. Akyol’un, Bilgi Yayınevi’nden çıkan “Karanlıkta Mum Işığı” adlı kitabını okuyunca kendimi doktor, hakaret korosunu da ruh hastası yerine koymaya başladım.

Kendilerinden başka kimseyi Müslüman veya vatansever saymayan ve sayıları çoğalan ruh hastaları da ancak sabırla ve ilaçla tedavi edilebilir. Köşe yazısı ile tedavi olmazlar.

Akyol, Seneca’nın bir sözünü de hatırlatıyor:

“Doktor, kendini kaybetmiş bir hastasının huysuzluklarına kızmaz. Ateşlendiği bir sırada kendisine dil uzatmasına da sinirlenmez. İşte akıllı bir adamın da insanlara yapacağı muamele böyle olmalıdır.”

Köpeğe Hüseyin diyenler ve yüzde 99'u Müslüman bir toplum

İnsanların söylemlerinde samimi olup olmadıklarını icraatları gösterir. Ziya Paşa'nın söylediği gibi "Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz!"

Lafa geldi mi yüzde 99'u Müslüman olan bir ülkeyiz değil mi?

Müslümanlığı kimselere, hatta birbirimize de bırakmayız. Danimarka'da Hz. Muhammed'e hakaret eden karikatürler yayınlandığı zaman tepki gösteririz.

Lafa geldi mi Alevilerin sayısını da 20 milyon olarak gösterenler vardır

Peki ülkemizin önde gelen televizyon kuruluşlarından Kanal D'de Kavak Yelleri adlı dizide bir köpeğe Hüseyin adı verilmesine kim tepki gösterdi?

500 kadar Caferi?

Demek ki davalarında içten olanlar Caferilermiş!

Aydın Doğan'ın kanalında başka bir dizi filmde Türkiye, Yunan vatani gibi gösterilmişti. Tepkiler üzerine film yayından kaldırılacak olmuş, sonra başka bir formül bulunmuştu. Sonraki bölümler biraz milli çizgiye getirilmişti!

Son olay da Aydın Doğan'ın televizyonunda!

Demek ki bu televizyonun kadrosunda art niyetli insanlar var! Ama kimse onları sorumlu tutmaz. Halk vicdanında sorumlu Aydın Doğan'dır. Bu da Caferilerin protesto sırasında taşıdığı pankartlara yansımıştır.

Aydın Doğan, bu ülkenin çocuğu olarak kendisi hakkında ağır ithamlar içeren bu pankartlara elbette üzülmüştür.

Fakat insan kendi değerlerine saldırdıktan sonra ekonomide ve medyada elde ettiği bunca gücün ne değeri vardır?

Hemşehrisi Naci Memiş bir gün Aydın Doğan'a "Biz sizin özünü muhafaza ederek ufkunu cihana açılabilmiş bir kişi olmanızı arzularız" demişti? Yani durumu değil, temennisini yansıtmıştı.

Köpeğe Hüseyin diyerek dünyaya açılabilir mi?

Protestodan sonra Kanal D yöneticileriyle görüşen Halkalı Zeynebiye Camii İmamı Hamit Turhan, Genel Yayın Yönetmeni Ülker Şahin'in inançlara saygılı olduğunu söylediğini ve bu olaydan dolayı üzgün olduğunu belirttiğini kaydetti. Şahin'in Kanal D Ana Haber Bülteni'nde bu konuyla ilgili özür dileneceği sözünü verdiğini ifade eden Turhan, "Biz kesinlikle ortamı germeyeceğiz; ama yapılanlara da sessiz kalmayacağız. Umut ederim Şahin sözünü yerine getirir" dedi!

Neye yarar!

Müslümanların ülkesinde başka bir televizyon dizisinde de Allah'ın

sıfatları, kötü karakterlere isim olarak verilmişti.

Bütün bunlar tesadüf değil.

Zaten Dinlerarası Diyalog ile bir Hıristiyanlaştırma operasyonu sürdürülüyor. Bir taraftan da bütün İslami değerler aşındırılıyor? Ve protesto için 500 kişi çıkıyor?

O 500 kişiyi alınlarından öpüyorum.

Demek ki daha haysiyetine sahip çıkacak insanlarımız var!

NOT: Bu yazıdan sonra ilgili dizinin metin yazarı Meral Okay, başka bir filmde kötü karaktere “ı” harfini kullanmadan Aslan Bulut adını vererek intikam almaya çalıştı. İnsan başkalarının inançlarına, dini değerlerine hakaret edebiliyorsa onun artık iflah olması beklenemez. Şimdi ben de de başka bir senaryo yazarak kötü karaktere Meral Okyay adını mı vereyim?

Abdullah Gül’ün Kıbrıs’a taşıdığı bir kasa domates!

TBMM Başkanı Köksal Toptan, Kıbrıs gezisinde KKTC Cumhurbaşkanı Mehmet Ali Talat’a hormonsuz domates göndermeye söz verdi.

KKTC topraklarında artık hormonsuz domates üretilmiyordu. Zaten Talat da bundan şikâyet ediyordu. Talat, Toptan’a yemek sırasında “Türkiye’de en son yediğim domateslerin tadı hala damağımda” demişti. Bu konuşma üzerine Toptan, Talat’a “En kısa zamanda size hormonsuz Anavatan domatesleri göndereceğim” sözü vermişti.

Toptan, Ankara’ya döner dönmez çevresindekileri seferber etti ve ANKA’nın haberine göre “uzun aramalardan sonra” bir kasa domates bulabildi.

Tam bu sırada da Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Kıbrıs’a gidiyordu. Toptan, domates konusunu Gül’e anlatarak Talat için bir emaneti olduğunu söyledi ve hazırlanan domatesleri götürmesini rica etti. Böylece bir kasa hormonsuz domates de Gül’le birlikte KKTC’ye gitti.

Sonuçta Cumhurbaşkanı da Meclis Başkanları da domatesin iyisinden anlıyor ve herkes gibi hormonsuz domates yemek istiyor. Toptan bu masum ricanın gereğini yerine getiriyor ve Gül de emaneti sahibine ulaştırıyor. Buraya kadar gayet güzel..

Gelelim hormonsuz domates meselesine!

Talat, KKTC’de Cumhurbaşkanıdır ama ülkesinde üretilen domatesi yiyememektedir. Fakat bu domatesi KKTC halkının yemesine seyirci kalmaktadır. Kendi sofrasında bir kasa hormonsuz domates bulunsa veya Köksal Toptan her hafta bir kasa hormonsuz domates gönderse, yüreği rahat edecek mi?

Bu, işin yavruvatan kısmı!

Anavatan’da TBMM Başkanı, koca Ankara’da bir hafta aratıp bir kasa hormonsuz domates bulabiliyor!

Demek ki, Ankara’da da hormonsuz domatesi, birkaç aile yiyor. Gerisine hormonlu domatesi dayatıyorlar! İster ye, ister yeme! Özetle, Türkiye Talat’ın hormonlu dediği domatesi yiyor!

Organik tarım şartlarında üretilen domates bulana afiyet olsun!

Aslında mesele sadece hormon değil, tohumdur!

Tarım Bakanlığı bir süredir uyguladığı tohum politikası ile, birçok üründe tohum pazarını İsrail’e teslim etmiştir.

İsrail, Türkiye topraklarında kurduğu çiftliklerde bile tohum üretiyor ve çok yüksek fiyatlarla Türk çiftçisine satıyor. Ürettiği tohum da tohum olsa! Genetik yapısı ile oynanmış ve kısırlaştırılmış tohum bunlar! O tohumdan ürettiğiniz domatesten artık tohum alamıyorsunuz. Her sene İsrail’den satın almaya mecbursunuz!

Ve bu genetik yapısı ile oynanmış tohumlardan üretilen domatesin tadı garip olduğu gibi artık domatese de benzemiyor! Soysuz domatesin, insan organizmasına ne gibi zararlar verdiğini ise bilmiyoruz.

Her neyse, Mehmet Ali Talat, artık Cumhurbaşkanı olduğu KKTC topraklarında İsrail tohumlu domates üretirmesin! Köksal Toptan, TBMM Başkanı olarak meseleyi Talat’ın domateslerini ararken yaşayarak öğrenmiştir.

Abdullah Gül de Cumhurbaşkanı olarak Talat’ın hormonsuz domateslerini taşıırken konuya vakıf olmuştur.

Arasıra çiftçinin anasının hatırını soran Tayyip Erdoğan da bir Başbakan olarak herhalde hormon ve tohum meselesini biliyordu.

Artık, şu genetik yapısı ile oynanmış domates meselesine ve aşırı gübre kullanımına el koyarlar değil mi?

Domateste İsrail tohumu kullanacağız diye Amerika’ya söz vermediler ya!

Cahilden uzak dur, kemale yakın!

Bazen, “Ne kadar gerçekleri arayıp, halkın bilgisine sunmak çabasında olursan ol, verdiğin mesajı ancak senin gibi hür düşünebilenler kastettiğin gibi anlıyor” diye düşünüyorum. Bu kanaate özellikle yazılarım bazı İnternet sitelerinde yayımlandığında ve sözde okurlar, bu yazılara cevap yetiştirdiğinde varıyorum.

Alanında Türkiye’nin, hatta dünyanın en önemli uzmanlarından biri olan Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk’ün “Kur’an’a göre irtica, ‘kitap ehli hesabına işleyen fitne’dir!” tespitini, üstelik başlıktan veriyorum. Adam diyor ki, “Ne zaman İslam âlemi, Müslümanların sıkıntıları sizi ilgilendirdi. İktidara geldiniz de yüzünüzü Müslümanlara mı çevirdiniz, kımız içmekten başka çözümünüz var mı? BOP’u kafaya takmışsınız da siz niye iktidardayken Ortadoğu ve İslam âlemi için bir proje üretmediniz. Kafanızı bile çeviremezsiniz oraya hikâye anlatmayın.”

Sanki ben geçmişte bir iktidarın yetkilisi veya körü körüne destekçisi olmuşum gibi! Tabii kastettiği, 57'nci hükümettir. Adam bilmiyor ki, basında "57'nci hükümeti görev başındayken en çok hangi yazar eleştirmiştir?" diye bir tarama yapılsa, birinci sırada bu satırların yazarı çıkacaktır.

Evet, adam gerçeğin peşinde değil. Sadece, kendi dar çerçevesinden guya olayları ve insanları değerlendiriyor! Sanki şu andaki iktidar partisini kısır siyasi düşüncelerle karalıyormuşum gibi o da benim mensup olduğumu düşündüğü partiyi eleştiriyor!

Oysa mevcut iktidarın başındaki kişi, İslam dünyasını köleleştirme demek olan BOP'un eşbaşkanı olduğunu iddia ediyor! Sözde okur, bunu hiç umursamıyor!

Sadece bir kişi mi böyle önyargılı davranıyor, yoksa bu tutum, genel bir davranış modeli mi olmaya başladı?

Partizan birinin saygısızlığı deyip geçebilirsiniz. Ama öyle değil. Bu tavır, bir kişinin tavrı değil.

Bizim asıl meselemiz bu önyargılardır işte!

Bunları yazmayı düşünürken Ali Ekber Çiçek'in ölüm haberi geldi. Barış Manço ve Murat Çobanoğlu'nu kaybettiğimizde de aynı acıyı yaşamıştık.

Her akşam, gazeteden çıkmadan önce mutlaka, bilgisayarımda kayıtlı bir türküsünü, özellikle Haydar Haydar'ı dinlediğim Ali Ekber Çiçek, bizim yaştakiler için aileden biri gibi bir insandı. O, dokuz yaşından itibaren Türk Halk Müziğinin ustalarından biri olarak temayüz etti. Biz de onunla daha beş-altı yaşındayken radyo aracılığı ile tanıştık. 1961 yılından beri de gerek bağlaması ile gerek sözleri ile her Türk'ün beyninde, yüreğinde ve vicdanında yer etti. 400'den fazla türkü derledi ve seslendirdi. "En büyük mesajı neydi?" sorusunu hakkında TRT'nin çektiği belgesel filmin adı cevap veriyor. Bir türküdür o aslında:

"Cahilden uzak dur, kemale yakın!"

Veya "Cahil ile etme sohbet, her söz bir baş incitir!"

Veya "Cahilde kem, boş söz çok olur, kendisini derya bilir!"

Ali Ekber Çiçek'e Allah rahmet eylesin.

Sözümüzü yine Yaşar Nuri Öztürk'ün tespitleriyle tamamlayalım.

"Emperyalist ruh ve emellerini bugün küreselleşme perdesi altında yaşatan Batı, işte bu yüzden İslam dünyasında iki mirasın tahribini esas almıştır, stratejilerinin omurgasına oturtmuştur. Bu miraslardan birincisi, Hazreti Muhammed (Mustafa) mirasıdır; yani, İslam'dır; ikincisi de, Mustafa mirası; yani, Atatürk Cumhuriyetidir.

İslam mirasını çökertmek için Hazreti Muhammed'e hakaret ve Muhammed devrinin bittiğine ilişkin kampanyalar açıldı Batı'da. İki strateji belirlenmiştir bu noktada: Birisi, Muhammed'e hakaret; birisi de, İsa'yı tek kurtarıcı olarak tekrar geri getirmek. Birinci strateji Müslüman düşmanı Batılılara yazdırılıp çizdirilen hakaretlerle yürütülürken, ikinci

strateji Türkiye'deki dinci cemaatlerin İsa methiyeleriyle kotarılmıştır.

Atatürk mirasına yönelen şer ise, tahribatını üç başlık altında öne çıkarmaktadır. Kişiden gittiğinde Atatürk'e saldırmakta, ilkeden gittiğinde laikliğe saldırmakta, kuvvet ve kurumdan gittiğinde Türk Silahlı Kuvvetlerine saldırmaktadır. Bunu bazen sinsî, maskeli, bazen açık, zamana zemine göre seçeceği yolla ve sistemle yapmaktadır. Türkiye'yi ve Türk Devletinin egemenliğini tahrip siyasetlerinin saldırı hedeflerinde daima bu üç değer vardır.

Atatürk mirasını bir direnç gücü olmaktan çıkarıp, Anadolu'da 1071 Malazgirt'ten beri sürdürülen kavgayı tamamlamak istiyorlar. Kurtuluş Savaşı gibi muhteşem ve müthiş bir destanı yazmış milletin çocukları, muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkmak için gereken ateşi, kendi topraklarından yaratacak gücü gösterecektir."

Türkülerin kraliçesi

Bizim çocukluğumuzda televizyon yoktu. Beş-altı yaşlarına kadar radyoyla da tanışmamıştım. Orman içindeki küçük düzlüklerde inek otlatan genç kızların sevdalık türkülerini hatırlıyorum. Annem, birkaç yıldır İstanbul'da olan babamın sevdiği bir uzun havayı bana öğretmeye çalışırdı.. "Gene geldi yaz başları, gugolar bağuruyı" diye başlayan türkü... Bugünlerde Zeynep Başkan, bu uzun havayı çok iyi yorumluyor.

Gugo, bildiğimiz guguk kuşudur. Guguk kuşu bağırdığı zaman, köyde herkesin içini bir sevinç kaplardı. Kulak kabartır dinlerdik. Sonra sesin nereden geldiğini arar, bir türlü bulamazdık.

Trabzon'dan İstanbul'a geldiğimizde, babam bir radyo-pikap aldı. Her sabah İstanbul radyosunun türkülerini uyanırdık. Radyoyu annem açardı. Ahmet Sezgin, Nuri Sesigüzel, Muzaffer Akgün, Nezahat Bayram ve bir iki yıl sonra da Ali Ekber Çiçek, Şahin Gültekin, Turan Engin, Bedia Akartürk...

Erzurum'da ise Erzurum radyosunun ünlü sesleri, Raci Alkır, Mükerrerrem Kemertaş ve daha niceleri.. Biz Antakya'da iken gençlik yıllarımızda parlayan İbrahim Tatlıses, ne yazık ki türküde ısrar etmedi. Arasına bir bozlağı orijinal haliyle söyler mi diye takip ederim...

Bir de Erzurum türkülerini ne zaman duysam Palandöken dağı zirvesinden Erzurum'a seslendiğimi ve sesimin yankılandığını hatırlar veya kendimi Erzurum ovasında hissederim. Bazen Hale Gür ile Ege'yi, Neşat Ertaş ve Emel Taşçıoğlu ile Orta Anadolu'yu dolaşır, bazen Murat Çobanoğlu'nun Çıldır Aşık Şenlik'ten aldığı 93 koçaklamasını söylerim:

"Sandinız mı Kars kalesi alınır, can sağ iken yurt vermeyiz düşmana!"

Ve İbrahim Can ile Karadeniz'e dönerim..

Birkaç ay önce, TRT'nin hafızası sayılan değerli dostum, sanatçı Ali

Gürlü ile türkü sohbeti yaparken TRT kanallarından birinde bütün bu anlattıklarımı bir anda gözümün önünden geçiren bir ses duydum: “Şu yüce dağları, duman kaplamış! Yine mi gurbetten kara haber var..”

Hafızamdaki türkü kayıtlarının tamamını tazeleyen bu pırıl pırıl sesi ilk defa duyuyordum. Yine içimi bir heyecan sardı. Muzaffer Akgün’ün yorumunu hatırlatıyordu ama genç bir hanımefendi idi. Üstelik yorumda Turan Engin tadı, sesinde kendine güven vardı ve gözlerindeki anlam Belkıs Akkale’yi andırıyordu. Hepsinden bir özellik vardı ama başka biriydi. Ali Gürlü’ye döndüm. “Bu olağanüstü sesi daha önce neden duymadım?” diye sordum. Gürlü şaşırdı, “Aysun bir tanedir” dedi. Anlattı, anlattı. Meğer Erzurum radyosundan İstanbul radyosuna gelmiş. Sonra “Şahin Gültekin ile bir akrabalığı var mı?” diye sordum. “Hayır, isim benzerliği” dedi. Şahin Gültekin’i ilk defa “Arkası yarın” programında Köroğlu türkülerini seslendirdiği zamanlar dinlediğimi ve hala hayranlığımın devam ettiğini söyledim. Gürlü, hemen Şahin Gültekin’i aradı ve bizi tanıştırdı.

Daha sonra Aysun Gültekin’in kasedini, cd’sini İnternet’te aradım, yoktu! Youtube’a baktım. Birkaç türkü yüklemişler. Artık evde, gazetede çalışırken bilgisayarımı açtığımda ilk işim, You Tube’a “Aysun Gültekin” yazıp türkülerden birini tıklamak oluyor. Sonra öğrendim ki, Kurtlar vadisi filminde de birkaç türkü söylemiş. O sesi Türkiye tanıyor ve dinleyen herkeste iz bırakmış ama sesin kime ait olduğunu kitleler bilmiyor. Neyse ki ben sesin sahibini bu defa buldum.

Bir gün, gazetede iş yoğunluğunun azaldığı bir saatte Hayri Köklü telefon etti. “Gel sana türkü dinleteyim” dedi. Odasına girdiğimde baktım ki o da Aysun Gültekin dinliyor! “Sen de mi keşfettin?” dedim? Meğer uzun süreden beri dinliyormuş. Onun da Erzurum anıları var. Belki Aysun Gültekin’in Erzurum türküleri bizi çocukluk ve gençlik çağlarımıza götürüyor, o sebeple bu kadar heyecanlanıyoruz ama böyle değerli bir sanatçıyı bu seviyeye getirdiği için onu yetiştiren ana babaya ve TRT’deki ustalarına da minnet borcumuz olduğunu düşündüm. Hayri Bey, “Ne diyorsun, türkülerin kraliçesi o” dedi.

2023 yılı için hedefimiz var mı?

Türkiye ekonomik olarak işgal edilmiş bir durumdadır. Merkez Bankasını bile kendisi yönetmemekte, bankalarının yüzde 51’ini, borsasının yüzde 75’ini yabancılar kontrol etmektedir. Türkiye topraklarının tapusu, yabancılar lehine değişmektedir. Ekonomi işgal edilince medya ve siyaset de yabancılaşmaktadır. Türkiye’yi yönetmek için ABD’den icazet alanların önü hem iş çevreleri hem de medya tarafından açılmakta ve iktidar altın tepsi içinde bu kadrolara sunulmaktadır.

Buna rağmen, Türkiye’nin askeri olarak ele geçirilmesi için sivil direnç gücünün kırılması gerektiğini gören emperyalist güçler, bu konuda da epey mesafe almışlar, milletin mensup olduğu dini bile millete karşı

kullanmanın yollarını bulabilmişlerdir. Bütün bunlar yeterli olmadığı, halk uyandığı ve cumhuriyet/bayrak mitingleri ile sokağa çıktığı için son çare olarak ülkeyi kargaşaya sürüklemeyi planlayan aynı güçler, etnik bölücülük oyununun son perdesini sahneye koymuş durumdadır. Bu sebeple, Türk vatandaşlarının bir kısmının, Irak'ın kuzeyinde oluşturulan yapılanmaya mensubiyet duygusu kazanmasından sonra, Amerikalı ve İsraili danışmanlar güdümünde yönetilen Barzani'nin kışkırtmaları ile Türkiye'yi içeriden vurmayı planlıyorlar. Türkiye'yi ancak böyle çözebileceklerini ve işgali tamamlayacaklarını öngörüyorlar. ABD ve İsrail'in PKK'nın düşmesine basarak ulaşmak istedikleri sonuç budur! Çünkü ulaşmak istedikleri hedefleri ve geliştirdikleri stratejileri var!

Peki biz ne yapmak istiyoruz? Bizim bir hayalimiz var mı? Bir hedefimiz var mı?

Böyle bir hayali, Mavi Medya adına Türk çocuğunu çeşitli yayınlarla aydınlatmayı görev bilen Suat Turgut gündeme getiriyor:

“Tarih 29 Ekim 2023, yer İstanbul...

2023 yılı, dünyanın süper gücü olan Büyük Türk Devleti öncülüğünde bütün devletlerin katılımıyla, ‘dünya barış ve kardeşlik yılı’ ilân edilerek imzalandı.

Bu bir hayal mi?

Varsayalım ki bu bir hayal! Böyle bir hayalin yoksa, böyle bir hedefin olur mu?

Böyle bir hedefin yoksa bu sonuç gerçekleşir mi?

Elbette hayır! Çünkü hayali olmayanın hedefi; hedefi olmayanın sonuçları olmaz!

Dünyayı yönetenlere bir bak! Bunların bir avuç insan olduğunu görürsün. Toplam on iki kişi! Tüm uzantılarıyla birkaç yüz ve maşalarıyla birkaç bin!

Hiç düşündün mü bunlar Dünyayı nasıl yönetiyor?

Senden daha akıllı oldukları için mi?

Yoksa senden daha iyi ve özel insanlar oldukları için mi dünyayı yönetiyorlar?

Hayır! Çünkü tesadüf yoktur!

Bunlar, önce dünyayı yönetmeyi hayal ettiler ve bunu hedef haline getirdiler. Bunu nasıl gerçekleştiririz sorusunun cevabına uygun çalıştılar. Medya ve para gücünü ele geçirerek, insanları ve devletleri istedikleri gibi yönlendirdiler. Bu egemenliklerini korumak için de kendilerine uygun metotlar geliştiriyorlar!

İşin sırrı buradadır! Öğrenilmiş güçsüzlük, öğretilmiş korkular senin esaretindir!

Kır zincirlerini ve kilitlen hedefine.

2023 yılında Büyük Türk Devleti önderliğinde, tüm insanlığın üstüne Barış ve Kardeşlik Güneşi'nin doğması için soruyu sor ve işe bunun cevabını aramakla başla. Unutma! Her sorunun cevabı vardır. Sana düşen bu saklı cevabı bulmaktır!..

Bunun gerçekleşmesi için ise, sadece bir kişi gerek!

“O birisi benim!” diyerek kendinden başla ve ‘O birisi benim’ diyen milyonları oluştursun!

Ve şimdi dünya gazetelerinin manşetlerine geleceğin tarihini yaz!”

Suat Turgut, geleceğin tarihini yazmak adına birçok örnekler veriyor. Ancak, ben bu örnekleri tek tek her birimizin hayal etmesini arzuluyorum. Hepimiz, büyük Türkiye ve insanlık idealine kenetlenirsek, hiçbir vatandaşımızın bölücü emellere kapılmamasını, dolayısıyla kendisi ile birlikte ülkesinin geleceğini harcamamasını da sağlamış oluruz. Hayal kurmak, hedef tespit etmek, fikir ve strateji üretmek! Ve uygulamak. Başarmanın sırrı bu!

Türklük kursu!

İHA’dan Osman Uras’ın haberine göre Muğla’nın Bodrum ilçesine yerleşen yabancı uyruklu kişiler, Turgutreis Belediyesi’nin açtığı “Türklük Kursu” ile Türk kültürünü öğrenip, bulundukları çevrede uyum içerisinde yaşayabilmek için çaba sarf ediyor.

Aralarında İngiliz, Alman, İrlandalı, İskoç ve Hollandalıların bulunduğu ve 35 kişinin katıldığı kursun ilk üç ayında Türkçe yazma ve konuşma, geri kalan altı ayında da Türk gelenek ve göreneklerini kapsayan Türk Halk Müziği, enstrüman, folklor oyunları, yufka açma, baklava, börek yapma ile diğer Türk mutfağının vazgeçilmez tatları gibi Türk kültürüne ait bir çok konuda özel ders verilecek.

Turgutreis Belediye Başkanı Ali Server Yazgan, derslerin verileceği Belediye Meclis Salonu’nda yaptığı konuşmada “Artık onlar bizim hemşehrımız. Birlikte uyum içerisinde yaşamak için elimizden geleni yapıyoruz. Yabancı ülkelerden gelenler de burada olmaktan çok mutlular” dedi.

Diğer taraftan 2003 yılında Tarih Vakfı ve TÜBA’nın işbirliğiyle AB fonlarından 165 bin Euro katkı alınarak basılan “İnsan Hakları” başlıklı bir çalışmada, Türkiye çapında 190 ders kitabında yapılan tarama sonucu 4000’den fazla sorun tespit edilmişti. Sorunlar, özellikle Milli Tarih, Milli Güvenlik ve Vatandaşlık Bilgisi ders kitaplarındaki “ulusalcı kavramlar” olarak tespit edilmişti!

Kitapta Atatürk’ün çeşitli konuşma ve yazılarının referans olarak öğrenciye sunulmasından rahatsızlık duyulduğu ifade edilerek bir ilköğretim ders kitabında geçen, köyünü Yunan işgalcilerine karşı savunurken şehit düşen Mehmet’in öyküsü “çocuklara saldırganlık aşıyor” diyerek ağır bir biçimde eleştirilmişti.

Kitapta “milliyetçilik” ve “insan hakları” birbirine zıt iki ideoloji olarak

tanımlanırken, milliyetçiliğe de var olma hakkı tanınmıyor ve gençlere anlatılması eleştiriliyordu.

Kitabın 71'nci sayfasında "Türk, esasen Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığına bağlı bir kimliği değil, etnik bir kimliği tanımlamaktadır. Özellikle Tarih dersi ve Türk dili ve edebiyatı dersinin kitaplarındaki okuma parçalarında ve takdimlerinde etno-kültürcü anlayış güçlü biçimde temsil edilmektedir" denilerek, gerçeklere aykırı değerlendirmeler yapılıyor, aynı sayfada Türk soylu ülkelerin tanıtımına geniş yer verilmesi de Pantürkizm suçlamasına muhatap oluyordu. Bu haberi yazan Alptekin Cevherli, "Oysa İngilizlerin milletler topluluğundan bahsedilmesi ya da dünya üzerindeki bütün Musevilerin İsrail devletinin doğal vatandaşı kabul edilmesi kitapta hiçbir şekilde ırkçılık olarak dile getirilmiyordu!" değerlendirmesini yapıyordu.

Demek ki Türkiye'ye yerleşen yabancılara sınırlı da olsa Türklük kursu açılırken, bir taraftan Türk çocuklarının Türklük bilinci yok edilmek isteniyor!

İngiltere ise 2005 yılında vatandaş olmak isteyenleri sınava tabi tutma kararı aldı.

34 sterlinlik harç ücreti yatırılarak girilebilen sınav için, bütün İngiltere'de 90 ayrı sınav merkezi belirlendi. Vatandaş adaylarının soruların yüzde 75'ini doğru cevaplaması gerekiyor. Kaybedenler, her birinde 34 sterlin yatırmak kaydıyla kazanana kadar sınava girebilecek!

Bugünlerde Almanya, Almanya'da oturan bir Türk, Türkiye'deki bir Türkle evlenir de bulunduğu şehre getirmek isterse, gelin veya damadı Almanca sınavına tabi tutmaya karar verdi!

İnsan haklarına çok saygılılar ya! Biz yabancılara Türkleştirmek istemeyiz. Fakat Türk olan herkesin kendisini yeniden Türklük eğitimine tabi tutması gerekiyor. Çünkü Türklük kavramı, o derece saldırı altında ki herkesin Türklüğün ne demek olduğunu ve Türk töresini, temel kaynaklarından yeniden öğrenmesi, iman tazelemesi şart!

Tabii herkesin Kur'an'ı en az bir defa anlayarak okuması da 52 farzdan biridir.

Kir mıknaatısı yöntemi ile psikolojik savaş!

Türk bilim adamı Cafer Yavuz'un da içinde bulunduğu bir ekip "Kir mıknaatısı" adlı proje ile içme sularındaki kirliliği çok ucuz ve kolay bir yolla temizlemeyi sağlayan metodu geliştirdi. Nanoteknoloji kullanılan projeye göre sudaki arsenik, saç telinin 5 binde biri büyüklüğünde demir oksit parçacıklarıyla temizlenecek. 12 nanometre çapındaki parçacıkların, zehirli maddeleri bugün kullanılan filtrelerden yüz ile bin kat arasında daha etkili arındırması hedefleniyor.

Pozitif bilimlerdeki bu önemli başarıların, sosyal bilimlerde de uygulandığını düşünelim.

Mesela toplum psikolojisinde!

İçme sularındaki kirliliği ortadan kaldıran yöntemle, insan beynini kirlüten düşünceleri temizlemek mümkün müdür?

Bana göre mümkündür!

İnsan beyni, bugün kelimelere yüklenen olumsuz anlamlarla zehirlendiği için, devamlı çatışma ve huzursuzluk üretiyor. Tabii mesele sadece bundan ibaret değil. Kimileri insan beynini kirlletmek için düşünce üretiyor. Halbuki kültür ve sanat hayatına katılacak olumlu kelimelerle, yeni bir insani iklim meydana getirilebilir!

Bunu kim yapacak?

Burada iş gerçek sanatçılara düşüyor.

Olumsuz yönde düşünce üretenlere karşı inatla, olumlu düşünce üretmek gerekiyor.

Biliyorsunuz, İstanbul'daki Zeynep Sultan Camii'nin Panosu'na "Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin" ayeti yazıldığı için, birileri ortalığı karıştırdı!

Ayetler savaş zamanında inmiş de, sadece savaşta geçerliymiş de, bunları gündeme getirmek doğru değilmiş de..

İyi de Kur'an neden böyle öngörmüş, hiç araştırmışlar mı? Hayır, çünkü hedefleri insanlığa iyilik etmek değil Müslümanları savunmasız bırakmak!

Muharref Tevrat'a baksalar olmaz mı? Tevrat ne diyor bakın:

"Onları demir çomakla kıracaksın; bir çömlekçi kabı gibi onları parçalayacaksın." (Tevrat, Mezmurlar Bölümü 2/8-9)

"Rabbın sana miras olarak vermekte olduğu bu kavimlerin şehirlerinden nefes alan kimseyi sağ bırakmayacaksın. Rabbın sana emrettiği gibi tamamen yok edeceksin." (Tevrat, Tesniye 20/16,18)

"Vurun; gözünüz esirgemesin ve acımayın; ihtiyarı, genci ve ere varmamış kızı ve çocuklarla, kadınları helâk için vurun." (Tevrat, Hezekiel 9/5-6)

"Onları kasaplık koyunlar gibi ayır ve öldürme günü için onları hazırla." (Yeremya Bölümü, 12/3)

"Sen benim topuzumsun ve cenk silahımsın. Ve seninle milletleri kıracağım ve seninle ülkeleri helâk edeceğim." (Yeremya, 51/19,20)

Tevrat'ın bu ifadelerini hatırlatanlar "Merak ediyoruz, siz hiç onlardan, 'Müslümanlara ayıp oluyor ya.. Şunları çıkaralım'diyeni duydunuz mu?" diye soruyor.

Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Mehmet Bayraktar, Fatih Erboz'a yaptığı açıklamada "İslamifobianın birinci amacı Müslümanlardaki zihniyet değişimini sağlamanın psikolojik zeminini oluşturmaktır. İkincisi; İslam Dünyasını küçültmek, Hz. Muhammed'i küçültmek hakir görme, İslam'da mutluluk arayışlarının önüne geçmek, bunun mümkün olmadığı imajını yaratmak amacıdır" dedi.

Diğer taraftan, Prof. Dr. Anıl Çeçen, Selda Öztürk Kay'a yaptığı açıklamada Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın "Amaç PKK'nın silah

birakması” sözleriyle gündeme getirdiği ve Kızılcahamam kampında da partililerinin onayına sunduğu yeni planın, ABD ve İsrail tarafından özel olarak hazırlandığını, planı milletin önüne getirme görevinin ise AKP’ye düştüğünü söyledi.

Çeçen, “PKK karşılığında Barzani devletinin kabulü”nü öngören “yeni açılım”ın Türkiye’nin üniter devlet yapısını yerle bir edecek sürecin ilk adımı olduğunu belirtti.

Demek ki insan beynini kirleten, özellikle Türk halkının psikolojik direnç gücünü kırmaya çalışan bir operasyon ile karşı karşıyayız!

Bu kirliliği temizlemek, “Kir mıknaatısı yöntemi”ni sosyal bilimlere uygulamakla mümkündür.

Evde ekmek yapma makinesi ne demek?

Anadolu Ajansı’nın Adana bürosundan Barış Gündoğan, ekmek yapma makinelerini haber yapmış. Haber, “Artan ekmek fiyatları ile birlikte, maliyette yüzde 40’a varan tasarruf sağlayan ekmek yapma makineleri mutfakların yeni gözdesi oluyor. Ekmek pişirme konusunda fazla bilgi gerektirmeyen makineler, istenilen zamanda ve ölçüde ekmeği hazır hale getirirken, marmelat, reçel, kek ve çorba da hazırlıyor” diye başlıyor.

Gündoğan, “Küçük ev aletleri üreten firmalar tarafından bir kaç yıl önce piyasaya sunulan ekmek yapma makinelerine olan talep her geçen yıl artıyor” bilgisini de veriyor.

Eskiden köylerde hemen herkes ekmeğini evde yapardı. Evlerde tandır veya fırın vardı. Bunlar da yoksa, ateş yakıp kızdırdığınız taşın üzerinde sac ekmeği yapabiliydiniz.

Yeniden evde ekmek yapmaya dönüşün anlamını iyi düşünmemiz gerekir! Ekmek yapma makinelerinin bir piyasası da oluştuğuna göre vatandaşın temel gıda maddesi olan ekmek alımında bile zorlandığını görmek zorundayız.

Diğer taraftan Türkiye Ziraat Odaları Birliği Genel Başkanı Şemsi Bayraktar, “Buğday fiyatı belirlenirken kapı kolu değil, girdi maliyetlerindeki artışlar dikkate alınmalı” dedi ve önceki yıl yaşanan kuraklığın, Türkiye’yi ve buğday üreticilerini sıkıntıya soktuğunu ifade etti.

Ekim ayından sonra dünya buğday fiyatlarındaki hızlı artış karşısında içerideki arz açığını ithalatla kapatmanın Türkiye’ye pahalıya mal olduğunu belirten Bayraktar, bu süreçte, çiftçinin ürününü düşük fiyata elinden çıkardığını, un başta olmak üzere ekmek ve unlu mamullere gelen zamların tüm tüketiciyi olumsuz etkilediğini bildirdi.

Bayraktar, 2000’li yıllarda Türkiye’de buğday ekim alanlarında bir milyon hektara yakın bir daralma olduğunu hatırlatarak, Üretimin artırılmasını desteklemekten başka çare olmadığını söyledi. Bayraktar, Türkiye’nin, desteklenmesi durumunda 25 milyon ton buğday üretebileceğine işaret etti.

Evde ekmek yaparak maliyeti bireysel olarak düşünebilirsiniz ama

dünyadaki gıda krizi, kuraklık ve buğday ekim alanlarının daraltılması sonucunda buğday ve ekmek fiyatları yukarı doğru gidecek. Çiftçiye kârını vermezseniz, durum daha da kötüye gider.

İşte Devlet Bakanı Mehmet Şimşek de “Dünyada büyük bir gıda krizi var. Türkiye’nin bu gıda krizine karşılık en önemli stratejisi, GAP gibi bölgesel kalkınma projelerinin hızlandırılmasıdır” diyor.

Hızlandırma derken GAP’ı da satabilirler ve Türkiye’nin bütün emeğini yabancılara devredebilirler. Bu konuda Yabancı Sermaye Derneği’nin öncülüğünde hazırlıklar yapıldığını daha önceleri yazmıştık.

Hani “can boğazdan gelir” diye bir atasözü var ya; artık mesele ekmeğe kadar geldiğine göre Türk halkının boğazına çökmüş demektir.

Yanlış tarım politikaları, Türk halkını açlıkla karşı karşıya bırakabilecek noktaya geldi, dayandı.

Neyse ki Süleyman Demirel Üniversitesi Fizik Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Nuri Özek’ten müjdeli bir haber var. Özek, verimli hidrojen üretiminde başarılı olmaları durumunda şimdiki LPG istasyonlarının yerini hidrojen istasyonlarının alacağını, araçlardan da zehirli gazlar yerine saf su çıkacağını bildirdi.

Hadi hayırlısı...

60 milyar dolara dans eden eşekler!

Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, Şehir Tiyatrosu’nda sahneye konulan “Dans Eden Eşek” adlı çocuk oyununu ihaleyle alınca Sayıştay’la başı derde girdi. İhale şartnamesindeki, “En az yedi oyuncu” maddesi sebebiyle yaşanan olayda, Sayıştay denetçisi “Burada 7 değil beş oyuncu var. Kamu zarara uğratılmış” diyerek, 3 bin 582 YTL zimmet çıkardı.

Büyükşehir Belediye Başkanı Dr. Asım Güzelbey, sorunun eşek rolünü gerçek bir eşeğin değil, bir oyuncunun oynamasından kaynaklandığını söylüyor; “sahneye eşek çıkartacak halimiz yok ya, zaten eşek bir ara görünüp kayboluyor, eşeğe kaybol desek kaybolur mu?” diye soruyor!

Daha önce İstanbul’da Devlet Tiyatroları tarafından sahneye konulan eserde, eşek dahil beş rol var.

Daha yönetmen var, dekor, kostüm, ışık, müzik ve dans düzeni için de eleman gerekiyor.

Eserin konusu, iki hırsız tarafından çalınan bir eşeğin eski sahibine satılmak istenmesi etrafında dönüyor. Eric Vos adlı bir yazara ait.

Oyun geçen yıl, Kütahya Belediye Tiyatrosu tarafından da sahnelendi. Kütahya’daki oyunda, müzisyenler hariç 6 oyuncu rol almış.

Gaziantep’te zimmet çıkarılan dört memur, “Siz eşeği saymamışsınız. Oyundaki eşek de bir oyuncu” diye itiraz edince, denetçi “Bir eksik daha var” demiş. Memurlar, “Bir de anlatıcımız vardı. Gaziantep muhafazakâr bir şehir olduğu için bu fotoğrafta yer almak istemedi” diye savunma vermiş. Oyun için Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, toplam 85 bin YTL ödemiş.

Gaziantep'teki oyunda gerçek bir eşek oynatılıyorsa bedavaya mı gelirdi zannediyorsunuz sayın denetçi?

Eşegin yeminden, bakımından vazgeçtik, sahibi kim bilir ne kadar para isteyecekti?

Daha eşegin eğitimi de var! Rolünü ezberleyecek, sahnede işareti aldığı an ortadan kaybolacak! Sinemada olsa bir yolu bulunur ama tiyatro bu! Nerede böyle akıllı bir eşek?

Gel de şimdi "Bizim köyün eşekleri sizin kadar akıllı değildir vali bey!" diyen köylüyü hatırlama!

Neredeyse bir sene önce sahnelenen bir tiyatro eserinde eşek rolü var mıydı, yok muydu derken kabak memurların başına patlamış.

Türkiye'nin sorunu, eşek rolüne verilen para olsa kolay!

Kendi bankalarından eşek kfilesinin ancak taşıyabileceği kadar, toplam 60 milyar dolar çalanlara dokunabildik mi? Türkiye'nin içini boşalttılar yahu!

Gaziantep'te "Bildiri ölmüş bir eşek, gelin bu yıl ağlaşak" diye bir deyim vardır ama asıl onları oynatmak gerek çalınmış da sahibine satılmak istenen eşek rolünde!

Hem onlar, oyundaki eşekten iyi dans ediyor, görmüyor musunuz?

Peygamberleri de kadın doğurmadı mı?

Beylikdüzü'nde bir imamın, Cuma hutbesinde "Eşini çalıştıran adamın biri gelerek, karısının kendisini patronu ile aldattığını söyledi. Bakın karılarınızı çalıştırmayın, günaha girersiniz. Çünkü kadının dokuz nefsi var. Hangisine hâkim olsun. Erkeğin tek nefsi var ve buna hâkim olabiliyor. Bunları kendim uydurmuyorum. İslam'ın emrini tebliğ ediyorum" diye konuştuğu Akşam gazetesinde yer aldı. Ercan Öztürk'ün haberinde AKP'li 15 kadının, camiye giderek imamdan hesap sorduğu da bildirildi.

Haberin belki eksiki vardır ama fazlası yoktur! Çünkü böyle örnekler, sık yaşanmaktadır.

1993 yılıydı. Antalya Belek'teki 1. Türk kurultayı, kurban bayramına denk gelmişti. Belek'te cami yoktu. Serik ilçe merkezine gidilecekti. Erdoğan Aslıyüce ile birlikte Serik'e gittiğimizde iki cami ile karşılaştık. Başta Alparslan Türkeş olmak üzere namaza gelen delegeler, büyük camiye doldurmuştu. Israr edersek içeri girebilirdik ama girmedik. Camide gazetecilik yapacak değildik, bayram namazına gelmiştik. Benim önerim üzerine karşıda bulunan küçük camiye geçtik. Orada da ancak cami dışında yer bulabildik. Biz oturduğumuzda imam bayram hutbesini veriyordu. Kadınların şeytanlığından ve uzak durulması gereken yaratıklar olduğundan bahsediyordu! Biz imamı göremediğimiz için müdahale etme şansımız da yoktu. Zaten orada müdahale etmek akıllı bir davranış olmazdı. Böyle bir adamın arkasında namaz kılınmaz diye düşündüm ama imama kızıp camiye terk etmek istemedim.

Cemaatten de kimse tepki göstermedi.

Oysa kadını şeytan olarak gören o imamı da bir kadın doğurmuştu. Onun kabulüne göre annesi ve kız kardeşleri de kadın oldukları için şeytandı! Ya Hz. Muhammed'i doğuran anne! Ya, Hz. Muhammed'in eşleri ve kızları! Onlar da şeytan mıydı? İmamla yüz yüze gelebilseydim bu soruyu soracaktım! Fakat namazdan sonra kurultaya geri dönmemiz gerekiyordu. Ayrıca böyle bir yobazı ayaküstü bir sohbetle ikna etmek mümkün olamazdı.

İslâm dünyasının ve Osmanlı'nın bilim ve teknolojiye niçin geri kaldığına dair çok yazı yazmışımdır. Özellikle İmam Maturidi'nin akılcılığı ile İmam Şafii'nin nakilciliği arasındaki kavgada akılcılığın terk edildiğini, bu anlayışın Yavuz Sultan Selim döneminde Tebriz ve Kahire'den gelen sözde bilim adamları vasıtasıyla İstanbul'da hayata geçirildiğini, İstanbul'da Ali Kuşçu'nun kurduğu rasathanenin Kanuni döneminde top atışı ile yıkıldığını uzun uzun incelemiş, kitaplarımda da yer vermişimdir. Temel sebep bu olmakla birlikte, hemen ardından gelen ikinci sebep, Kur'an'ın getirdiği bütün yeniliklere rağmen, kadının hâlâ şeytan kabul edilmesidir! Arapların cahiliye dönemindeki kadınıla ilgili anlayışları İslâmi renge büründürülerek bugün de bütün katılığı ile yaşatılmaktadır. Suudi Arabistan'da kadınların hâlâ ehliyet alamaması, Afganistan'da kadınların yüzlerini bile kapatmak zorunda olması bu anlayışın ürünüdür ve temelinde putperestlik vardır!

Avrupa'daki şeytan çıkarma kültürünün altında da kadını şeytan olarak görmek yatıyordu. Vatikan, 2008 yılını şeytan çıkarma yılı ilan etti. Kadınları rahibeleştirten bu kültür, Avrupa'yı yeniden karanlığa gömebilir.

Şu bir gerçek ki Müslümanlar, toplumun yarısını oluşturan kadını geri bıraktıkları için geri kaldılar!

Tabii bugün modernlik diye sunulan hayat tarzının da cahiliye döneminden bir farkı yoktur. Daha doğrusu her iki anlayış arasında özde bir fark bulunmamaktadır. Çünkü her ikisinde de kadın metadır, maldır!

Türklerin İslâm anlayışı böyle değildi, ne oldu bize?

Hz. Muhammed, "Cennet anaların ayağı altındadır" dememiş miydi? Hz. Muhammed'in ilk eşi Hz. Hatice, iş kadını değil miydi? Hz. Ayşe, Cemel vakasında orduya komuta etmemiş miydi?

Kadınlarımızı rahibeleştirmeyelim!

Yeni yıl "kut" laması!

Yakın tarihe kadar Türkiye'de herkes kendi hayat tarzını, ideolojisini, dünya görüşünü esas kabul ederek başkalarına dayatmanın peşindeydi! Batılılaşma serüveni içinde kendisini "çağdaş" gören insanlarımızın bir kısmı içinden çıktığı toplumu küçümsemeye, kendi halkına tepeden bakmaya başlıyordu. Buna tepki duyanların bir kısmı da Talibanlaşıyordu.

Yeni yıl tartışmalarının iki tarafı da eskisi kadar katı davranmıyor bu defa! Çok kimse birbirini anlamaya çalışıyor. Tabii her iki tarafta yobazlığa devam edenler de var!

Yeni yıl, tarih boyunca Türk ve Fars toplumları için Nevruz günü olmuştur. Fakat her iki millet de din değiştirmek suretiyle farklı alfabeler benimseyiği gibi farklı takvime de geçmiştir. Hicri takvim gibi!

Türkiye, Cumhuriyetle birlikte miladi takvime geçti. Neden? Çünkü Batı toplumu, üstünlüğünü bütün dünyaya yaymış durumdaydı ve onlarla ilişki kurmak isteyenler, takvimlerine uymak zorundaydı.

Eğer içinde bulunduğumuz tarihi dönemin süper gücü Türk devleti olsaydı, o zaman dünya Türklerin takvimine uyardı. Fakat işin kötüsü, 12 hayvanlı kendi takvimlerini Çinlilere kaptırdıktan sonra Türklerin böyle bir şansı kalmamıştır.

Türk toplumu miladi takvime uydu ama Batılılar gibi Noel kutlamak zorunda değildi. Gerçi Noel Baba hikâyesinin kökeni biraz karışıktır. Sonradan Hristiyanlaştırılmış eski bir efsanedir. Dolayısıyla kendi kültür kodları ile hareket eden Türklerin Noeli benimsemesi beklenemezdi. Zaten benimsemiş de değildir.

Devlet erkini elinde tutanlar ve medya, yıllardan beri Noeli, yılbaşı çamlarını, kutlamalar sırasında başa geçirilen soytarı hunilerini benimsetmeye çalıştı. Tamamen Batılılaşmış sermaye tarafından ve Batılılar için inşa edilen otellerin yılbaşı eğlenceleri, artık yabancı sermaye elinde bulunan büyük mağazaların satış kampanyaları da önemli bir ekonomik faaliyet halini aldı. Kimileri, sanki Türk toplumu şehirleşme kültürünü hiç yaşamamış gibi bütün bu olayları köylülükten şehirli olmaya geçiş gibi yorumladı. Oysa, insanlık tarihinin en güzel şehirleri, yakın zamana kadar Türk coğrafyasındaydı. Ne zaman ki Batı karşısında aşağılık kompleksi başladı; şehircilik de bozuldu!

Alkol konusuna gelince! Türk Milleti kımız içerdi. Kırgızistan'da hâlâ içilir. Anadolu'da rakı, milli içki haline geldi. Birahane kültürü desteklenmesine rağmen, rakı ağırlığını korudu. Alkollü içecekler, İslam'a göre günahıdır ama Türk toplumu aşırıya kaçmayan içkili kutlamaları genelde hoş görmüştür. Yeni yıl gecesi de böyle değerlendirilmektedir.

Bütün bunlar çok bilinçli tercihler değildir. Ekonomik yapı değiştikçe, kültürün de değişmesi kaçınılmazdır. Fakat o kültür içinde bir milleti millet yapan şifreleri kimse değiştiremez!

“Yeni yılınız kutlu olsun” diyoruz, değil mi?

“Kut”, eski Türk inancına göre Tanrı’dan alınırdı. Doğacak çocuğa ana karnında iken üflenene ruha da kut denilirdi. Bilge Kağan, kendisinden bahsederken “Tanrı’nın kutladığı” demektedir. Tanrının kut vermediğine inanılan hakanlar kurultay kararı ile indirilebilirdi.

Kut, uğur, devlet, baht, talih, saadet anlamlarına da gelmektedir.

Biz birbirimizi “kut” larken, “Allah’ın selamı ve esirgemesi üzerine olsun” demiş oluyoruz.

Demek ki Türkçe yaşadıkça, Türk’ün kutu da yaşayacak!

Boğaz’daki kabileler çatışır mı?

İstanbul’daki Afrika Zirvesi’ne katılan Togolu bir diplomatın sorusu, Mahmut Çetin’in “Boğaz’daki aşiret” kitabını hatırlattı.

Hürriyet’ten Zeynep Gürcanlı’nın haberine göre Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Çırağan Sarayı’nda heyet üyelerine Boğaz’ı gösterip, “Burası Avrupa kıtası, karşı taraf ise Asya” dedi. Afrika zirvesine katılan delegelerin pek çoğu, İstanbul’un iki kıta üzerinde kurulduğunu bilmediğinden, bu açıklamaya çok şaşırdı. Togolu bir diplomat, “Ben bunu bir nehir sanıyordum” derken, bir başkası sorduğu soruyla, Türk heyetini şok etti:

“Karşı kıyıdaki kabile ile buradaki iyi anlaşıyorlar mı? İki yaka çok yakın, aralarında çatışma, savaş falan çıkmıyor mu?”

Türk heyetinin şok olmasını ben anlayamadım. Togolu diplomat, farkında olmadan gerçeği söylemiş. Mahmut Çetin’in tespitlerine göre Boğaz kıyılarında yaşayanlar, “Konstantin’in Çocukları, Detreis’in Çocukları, Sotori’nin Çocukları, Topal Osman Paşa - Namık Kemal kanadı” değil midir? Özellikle Türk solu, buradan çıkmış değil midir?

Kitapta “Ali Fuat Cebesoy’dan Nazım Hikmet’e, Oktay Rifat’tan Refik Erduran’a, Rasih Nuri İleri’den Ali Ekrem Bolayır’a, Zeki Baştımar’dan Sabahattin Ali’ye, Numan Menemencioglu’ndan Abidin Dino’ya uzanan ilginç akrabalık zinciri. Polonez, Hırvat, Alman, Macar ve Rum kökenli meşhurların, yerlilerle evliliklerinden oluşan ‘Boğaz’daki Aşiret’in, batılılaşma tarihinde oynadığı roller” anlatılıyor.

Bunların arasına sonradan girenler, devletin “yarattığı” birkaç “milyoner” ile uyuşturucu zenginlerinden ibarettir.

Boğaz kıyılarını, Ege ve Akdeniz sahillerindeki otellerle birlikte düşünürseniz “uyuşturucu zenginleri” iddiamız ortada kalmaz!

10 yıldan fazla oldu. Polisle ilgili bir yazı dizisi hazırlıyordum. Makamında görüştüğüm bir Emniyet Genel Müdür Yardımcısı, “Özal döneminde yapılan turizm yatırımlarının hemen hemen tamamı kara para para ile yani uyuşturucu parası ile yapılmıştır” demişti. O turizm yatırımlarını yapanlar nerede oturuyor dersiniz?

Ve çok partili düzene geçildiği andan itibaren siyasi partileri de Boğaz’daki aşiretler gütmüyor mu? Diyeceksiniz ki öyleyse aralarında niçin zaman zaman kavga ediyorlar? Ne kavgası, baksanıza birinin önü tıkandığında öbürü açıyor. Siz bakmayın Tayyip Bey’in Kasımpaşa çocuğu olmasına! AKP’yi kurarken ilk olarak TÜSİAD’ın desteğini almadı mı? Arasıra kavga çıkıyorsa rantı paylaşamadıklarındandır.

Şimdi Boğaz'daki aşiret, Türkiye'yi yabancı sermayeye teslim ediyor. İslâmcı denilen ve yeni oluşturulan sermaye ile aralarında bir kavga çıkabilir. İnşallah öyle olur. Çünkü AKP aşiretinin devlet ihaleleri ile zengin ettiği kişilerin kara para ile işi yok. Her ne kadar düşüncelerinde millilikten eser kalmadıysa da yapısal olarak milli sermaye sayılırlar!

Beş maymun; Sibiryâ kurdu ve çoban köpeği!

Televizyonlarda Kenya'daki iç savaş görüntülerini izlerken ne düşünüyorsunuz? “Bu insanlar, ne adına birbirini öldürüyor, hepsinin çıkarı ortak değil mi? Birlik olmayı niçin akıllarına getirmiyorlar? Aralarında ne fark var?” diye aklınızdan geçmiyor mu?

Haklısınız, aralarında özde bir fark yok! Sadece kabileleri farklı! Hepsi insan ve hepsi siyah!

Peki neden çatışıyorlar?

Kenya'nın doğal zenginliklerine gözünü dikenler var ve bu servete el koymak için Turuncu Demokratik Hareketi adı altında bir parti örgütlendi de ondan? Hareketin arkasında ABD ve Avrupa var ve devlet başkanı seçimlerini Mvai Kibaki'nin kazanmasına karşı teröre başvuruyorlar! ABD ve Avrupa seçimi tanımıyor!

ABD ve Avrupa, KKTC'de de M. Ali Talat kazanmazsa seçimi tanımayacaklarını açıklamıştı. Demokrasiden kastettikleri böyle bir anlayıştır!

Tabii Kenya olaylarından çıkarılacak çok büyük dersler var. Kenya halkı eğitimde negatif öğrenme denilen yöntemlerle şartlandırılmıştır. Kimse Kenya halkını küçümsediğimi zannetmesin, Türkiye'nin 12 Eylül öncesinde yaşadıkları da negatif öğrenmenin sonucuydu. Aynı milletin çocukları öyle yanlış şartlandırılmıştı ki farklı fikirde olanları vatan haini olarak görüyordu. Veya biz toplum olarak son seçimlerde sanki akılla mı karar verdik?

Negatif öğrenme ile ilgili bir beş maymun hikâyesi vardır:

“Kafese beş maymunu koyarlar, ortaya da bir merdiven ve tepesine de iple muzları asarlar. Maymunlardan biri merdivenleri çıkarak muzlara ulaşmak istediğinde dışarıdan üzerine soğuk su sıkırlar. Her maymun aynı denemeye giriştiğinde çok soğuk suyla ıslatılır, bütün maymunlar bu denemeler sonunda sırlıslam ıslanır.

Bir süre sonra muzlara hareketlenen maymunlar diğerleri tarafından engellenmeye başlanır. Su kapatılır, maymunlardan biri dışarı alınıp yerine yeni bir maymun konulur. İlk yaptığı iş muzlara ulaşmak için merdivene tırmanmak olur. Fakat diğer dört maymun buna izin vermez ve yeni maymunu döverler. Daha sonra ıslanmış maymunlardan biri daha yeni bir maymunla değiştirilir ve merdivene ilk yaptığı atakta dayak yer. Bu ikinci yeni maymunu en şiddetli ve istekli döven ilk yeni maymundur.

Islak maymunlardan üçüncüsü de değiştirilir. En yeni gelen maymun da ilk atağında cezalandırılır. Diğer dört maymundan yeni gelen ikisinin, en yeni gelen maymunu niye dövdükleri konusunda hiçbir fikirleri yoktur. Son olarak en baştaki ıslanan maymunların dördüncüsü ve beşincisi de yenileriyle değiştirilir. Tepelerinde bir salkım muz asılı olduğu halde artık hiçbir merdivene yaklaşmamaktadır.”

Tıpkı, toplum olarak Türkiye'nin doğal kaynaklarına hiç yaklaşmadığımız gibi! Bütün servetimiz yabancılara teslim edilirken ses çıkarmadığımız gibi!

Amerikan toplumuna uygulanan eğitim sistemi de budur! Yoksa Amerikan devleti bir dakika ayakta duramaz!

Bazı psikologlar “organizasyonel şartlanma” yı izah edebilmek için bu deneyi anlatır.

Atatürk “Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran halka Türk Milleti denilir” demişti! Zaman içinde bazı gruplar, etnik kışkırtmalara inanarak, milli kimliğe karşı çıkmaya ve kendi etnik kimliğini yeni bir millet ve yeni bir devlet olarak tasarlamaya başladı. Halbuki var olmaları tarih boyunca Türklük şemsiyesinde mümkün olabilmıştır ve aklın yolu bu şemsiyenin altından çıkmamaktır.

Fakat Pendik'teki olayda olduğu gibi şimdi Sibiry kurtları bile bu toplum içinde gaspçılar tarafından vatandaş korkutmak için kullanılabilir. Neyse ki Antalya'nın İbradı ilçesindeki olay sevindirici.. Ayının saldırdığı bir kadını, dört köpeği kurtardı.

Sibiry kurdu da çoban köpekleri de kendilerine öğretileni yapmıştır. Peki onların doğal halinde, bir insan lehine başka insanı korkutmak veya bir insanı ayıdan kurtarmak var mıdır?

Yoktur ama öğretilmiştir! Kimisi negatif öğrenmeye, kimisi pozitif öğrenmeye tâbi tutuluyor.

İnsanoğlu, çocukluğundan itibaren öğrendiklerini, beyninden çıkarıp masanın üzerine koysa, negatif öğrenmelerini ayıklayıp pozitif öğrenmelerini saklasa nasıl olur?

Düşen uçakta değildim dostlar!

Başlık Karadeniz fıkrası gibi oldu! Öyle ya düşen uçakta olsam bu yazıyı nasıl yazacaktım? Yeniçağ'da bir ilânla bildirildiği gibi dün Isparta'da “Dünya Sistemi ve Türk Dünyası” konulu bir konferans verecektim. Daha önce Isparta'ya bir defa sivil bir defa da askeri uçakla uçmuştum. Her iki yolculukta da iniş sırasında uçağın geniş de olsa vadilerden geçmek zorunda kaldığını hatırlıyorum. Dolayısıyla Isparta Türk Ocağı Başkanı Dr. Levent Başyigit bir ay önce arayıp konferans için davet ettiğinde aklıma ilk gelen bu yolculuklar olmuştu. Konferans tarihi 30 Kasım olarak belirlenmişti. Başyigit arayıp, Isparta'ya haftada bir uçak olduğunu, onun da konferanstan

bir gün önceye denk geldiğini söyledi. “Isparta uçağı ile gelmek isterim” dedim. Antalya üzerinden gelirse oradan karşılanacağımı belirtti. Ben de “O halde geceyi İstanbul’da geçireyim. Sabah Antalya üzerinden geleyim” diye cevap verdim. Nitekim öyle oldu.

Rezervasyon bilgileri cep telefonuma gönderildiğinde biletin Atlas Jet’ten alındığını anladım. Atlas Jet’in kiraladığı 2 MD83 uçağıyla bir defa Trabzon’a gitmiştim. Pilotlar yabancıydı, bu yüzden tedirgin olmuştuk. Trabzon havaalanının da inışı zordur. Türk Hava Yolları pilotları bu zorluğu tecrübeleri ile hissettirmezler.

Her neyse, sabah havaalanına gideceğimden, günlük yazımı gecedan yazmak için bilgisayarı açtım. Fakat üzerimde zaman baskısı olmadığı için İnternet’te çok oyalandım. O arada Isparta üzerinde bir uçağın kaybolduğu haberi sitelerde verilmeye başlandı. Sabah 05.15’e kadar televizyonlarda verilen son dakika haberlerini takip ettim. Sabah 07.15’de Isparta’dan Levent Başıyigit aradı. Uçak kazasından haberim olup olmadığını sordu. Ben de durumu anlattım. Kazadan dolayı konferansı ertelemek istediklerini söyledi. “İyi olur” diye cevap verdim. Levent Başıyigit, “geçmiş olsun” diyerek kapattı.

15 dakika sonra yine telefon çaldı. Arayan Servet Kabaklı idi. “Şükürler olsun sesini duydum Arslan kardeşim” dedi ve birden boşandı. Ağlıyordu.. Kapattı. Tekrar aradı, “geçmiş olsun” dedi. “Sağol” dedim, Isparta’ya gideceğimi nereden bildiğini sordum. Gazetede ilân vardı ama bu saatte okumuş olamazdı. Meğer akşamdan bir İnternet mesajı ile haberi olmuş. Ve Isparta’ya haftada bir uçak olduğunu bildiğinden “Arslan da bu uçaktaydı herhalde?” diye düşünmüş.

Sonra Başıyigit tekrar aradı, biletin ertelenmesi konusunda bilgi verdi.

Biraz uyumak için telefonu kapattım. Gazetede arkadaşlar, Isparta’ya konferansa gideceğimi biliyordu. Antalya üzerinden gideceğimden haberleri yoktu. Dolayısıyla onları da bir telâş almış. Bir taraftan yolcu listesini takip ediyor diğer taraftan beni arıyorlarmış. Telefonumun kapalı olmasından endişe ediyorlarmış. Telefonu açtığımda hemen Bahri Yüzlüer, Ahmet Yabuloğlu ve Hasan Balaban aradı. “Geçmiş olsun” diyorlardı.

Telefon kapalı iken arayanların listesi de kabarıktı.

Hani Yahya Kemal’in “Ölmek kaderde var, bize ürküntü vermiyor, Lakin vatandan ayrılışın ızdırabı zor” dediği gibi benim de ölümünden bir korkum yok. Hepimiz bir gün öleceğiz. Türk Milleti’nin bağımsızlığını kaybettiği halde durumun farkında olmamasına üzülüyorum!

Necip Fazıl da “Büyük randevu, bilsem nerede, saat kaçta, Tabutumun tahtası bilsem hangi ağaçta?” diye soruyor ya burada en azından tabut tahtasının henüz bir ağaç olduğuna dair bir kabul var. Daha kereste olacak, tabut olacak, epey zaman alır! Kimin ne kadar vakti var bilmiyoruz!

Isparta’daki kazada ölenlere Allah’tan rahmet diliyorum.

Çanlar kimin için çalıyor veya bu salâ kimin için!

İnsanlığı felaketten felakete sürükleyen küresel kapitalizm, sonunda baş aşağı yuvarlanmaya başladı. Kızılderililer, “Son ırmak kurduğunda, son ağaç yok olduğunda, son balık öldüğünde; beyaz adam paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak” demişti, işte bu öngörü gerçek oluyor. Kapitalizm, yeryüzünde her şeyi kirletti. Artık insanlar yediklerinden, içtiklerinden, soluduklarından kanser oluyor!

Başka bir Kızılderili sözü şöyledir:

“Üç barış vardır: Birinci barış, en önemli barıştır. İnsan ruhundadır o. İnsan, kâinatla ve kâinatın bütün güçleri ile olan ilişkisini, beraberliğini fark ettiğinde, kâinatın merkezinde Büyük Ruh’un durduğunu ve bu merkezin her yerde, her birimizin içinde olduğunu fark ettiğinde birinci barış sağlanmıştır. Bu gerçek barıştır, diğerleri sadece bunun akisleridir. İkinci barış iki fert arasında olan barıştır. Üçüncü barış ise iki millet arasında yapılır. Fakat hepsinden önce, anlamalısınız ki ‘gerçek barış’ dediğim birinci barış, insanın ruhundaki barış yoksa ne fertler ne de milletler arasında barış olabilir.”

Kazakların ünlü şair ve düşünürü Muhtar Şahanov, bu durumu bize şöyle anlatmıştı:

“Bugün, karşılaştığı felaketler karşısında, üç temel dine karşı soğuk durmasını göz önüne alırsak, insanlığın bunalımdan çıkması nasıl mümkün olabilir? Bugünkü uluslararası serbest pazar dedikleri sistemi kuran insanlar, öyle değişimlere sebep olmuşlar ki, insanlık adına olumlu hangi değer varsa hepsini mahvetmişler. Her şeyi düşünmüşler ama dini unutmuşlar. Onlar insan ruhunun, insan gözünün ihtiyaçlarına göre değil, devletin zenginliğini sağlayacak ihtiyaçlara göre modeller geliştirmişler ve dinin bütün insanlığın mutluluğunu esas alan ruhunu bir tarafa bırakmışlar. Ben yakınlarda George Soros ile görüştim. Biliyorsunuz dünyanın en zengin adamlarından biri. Kendisine, ‘Bugünkü servetini 100’e katlasan, 1000’e katlasan ne olur, insanlığın ortak kültürü mahvedildikten sonra. İnsanoğlu, günde en fazla bir kilo et yiyebilir bir kilo da votka içebilir. Ama varlığı seven adam, tiranların zamanında durması gerektiği gibi zamanında durmayı bilmelidir. Durmazlarsa, büyük yıkımlara yol açarlar...’ dedim...”

Zamanında durmazlarsa ne olur? Devlet sahibi olmak, yani zengin olmak deniz suyuna benzer. Denizin ortasında kalmış da susuzluktan kıvrınırken ne kadar canın su istese o kadar deniz suyu içersin. İhtikçe içersin ve sonunda ölürsün. Bugünkü serbest pazar ekonomisi, işte buna yol açıyor; insanlığı öldürüyor.

Eski Yunan ve Roma’dan sonra demokrasiyle ilgili birçok konseptler gelişti, ancak görüyorum ki bu gidişle gerçek demokrasi dünyada hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. Çünkü insan demokratlaşmadan önce ruhen

çok yükseklerle çıkmalıdır, cemiyet de bununla birlikte çok yükseklerle çıkmalıdır. Onun için biz gerçek demokrasiyi düşünmeliyiz. Demokrasi, bugün, çalma çırpma ve hırsızlık rejimi oldu...

Dinlere bakacak olursak, Allah'a giden yollar insanlık için ayrı ayrıdır, her din kendi yolunun doğru yol olduğunu göstermeye çalışır ama hepsinin amacı, kendi yolundan gidenleri Allah'a yakınlaştırmaktır. Yani kendilerinin Allah'a yakın olduğunu göstermeye çalışırlar. Bence bu yakınlık kendilerine hiçbir hayır veya üstünlük getirecek değildir.

Ben bugünkü pazar ekonomisi sonucu uygulanan saldırganlıktan, bütün insanlığın korunması gerektiğini düşünüyorum. Dinler, kuruluş amaçlarına hizmet etmiyor bugün, siyasete hizmet ediyor. Din, bugün politikanın özü olmuş."

Tıpkı türban meselesinde olduğu gibi değil mi? Peki ama insanları kandıranlar, Allah'ı da kandırabileceklerini mi düşünüyor?

Ayrıca ülkesini satanlar da kendilerini "Serbest pazar ekonomisine uyum sağlıyoruz" diye savunuyor.

Çözüm: Kök hücre tedavisi!

Günümüzün psikiyatri uzmanları, özellikle psikosomatik hastalıklarda uzmanlaşanlar, bağışıklık sisteminin, insanın ruhi dengesi ile paralellik arz ettiğini söylüyor. Hatta,"Mutluluk, umut, soğukkanlılık ve hayata bağlılık, bağışıklık sistemini güçlendirir. Korku, huzursuzluk, çaresizlik, umutsuzluk, karamsarlık halleri, bağışıklık sistemini zayıflatır" diyor.

Bu tespitler, acaba toplum için de geçerli midir?

Korkuya kapılan, huzursuzluk içinde bulunan, kendisini çaresiz, umutsuz hisseden karamsar bir toplumun da bağışıklık sistemi çöker mi?

Çağımızın emperyalistleri, son zamanlarda psikolojik savaşa ağırlık veriyor. Maneviyatını çökerttikleri toplumları rahatlıkla teslim alabileceklerini hesaplıyorlar. Tabii bunu yaparken sadece maneviyyatlarını değil, maddi güçlerini de zayıflatıyorlar.

Gumilev'in deyimiyle biyosferin eseri olan etnosun ruhu, insanların plan ve programları ile çökmez!

Bilge Kağan, bu gerçeği bildiği için olsa gerek ki, "Ey Türk, üstte mavi gök çökmedikçe, alta yağız yer delinmedikçe senin ilini ve töreni kim bozabilir ki? Öykün ve kendine dön" demişti.

Buradaki "kendine dön" vurgusunu "köklerine dön" diye algılasak, bir milletin veya etnosun sıkıştığı zaman başvuracağı en güçlü kaynağın kendi kök kültürü olduğu sonucunu çıkarırız.

Tıpkı insanda veya canlılardaki kök hücre gibi!

Bugün kök hücre tedavisi henüz emekleme döneminde ama anlaşılıyor ki, bütün hastalıkların haktan gelecek kadar güçlü bir yöntem olacak.

Demek ki toplumsal bağışıklık sistemine yönelik saldırılara karşı başvurulacak en önemli kaynak, kök kültürüdür.

Fakat yeni sömürgeciler, bunu da iyi bildikleri için toplumun kök kültürüne saldırıyor!

Kök kültürümüzün temeli olan Ergenekon kavramı bu sebeple kirletiliyor! Kendi gizli kültür kodlarına göre hareket eden bazı virüsler, meselenin bu yönü üzerinde durmamızdan işte bu sebeple rahatsız oluyor!

Çünkü kitlelerin, kendi kültür köklerinden tiksiniş ve aşağılık kompleksine düşmesi öngörülüyor!

Aşağılık kompleksine düşmüş insanlardan oluşan bir toplumdan da hiçbir varlık göstermesini bekleyemezsiniz!

Fakat Bilge Kağan'ın "Öykün ve kendine dön" çağrısı, bugünkü psikolojik savaşa karşı da tam bir panzehirdir.

"Titre" diye bilinen o kelime "öykün" dür!

Öykün; yani atalarından örnek al!

Hani Azerbaycanlı şair ve milletvekili Zelimhan Yakup'un "Atilla'dan ayna tut Atatürk'ün vahtına" dediği gibi!

Zelimhan Yakup, Türkiye'ye giden bir arkadaşının "Sana ne getireyim?" sorusuna "Tapşırık" adlı şiiriyle cevap vermişti. İki kıtası şöyledir:

"Türkiye'ye gedirsen, uğurlar olsun sana,
Dumanlı suallara aydın bir cevap getir!
Biz neyi düşünürük, bizi ne düşündürür,
Lap yerin deşiyinden aktar onu, tap getir!"
Yunus'u ne ucaldıp söz mülkünün tahtına,
Mevlana hardan doğup milletimin bahtına,
Atilla'dan ayna tut Atatürk'ün vahtına,
Kayalar sır vermese sinisini çap getir!"

Demek ki yürünen yol zahmetlidir, yürek gerektirir!

Türk tarihinin haktan gelmek isteyenlerden daha yürekli olmak gerekir!

Üstelik toplumun en küçük ortak katlarını bulup yine kendi toplumuna hitap etmek, en büyük ortak bölenleri bulup Türk Milleti'nin bağışıklık sistemini çökertmeye çalışmaktan daha zor değildir! Böyle bir kolaylık da vardır!

Bu sebeple, toplumsal kök hücrelerimize yönelik saldırıya karşı, devletimiz, belediyelerimiz, işadamlarımız milli kültür köklerimiz ile ilgili projelere destek vermelidir! Başarı kesindir!

Kök hücre tedavisi olmazsa, silahlı kuvvetlerin elinden bile hiçbir şey gelmez!

Çünkü ordu da kök kültüre dayanır!

Mehmet Gül'ün son savunması!

Dostu da düşmanı da kabul ediyor ki Mehmet Gül, hayatı mertçe, yiğitçe yaşadı, son nefesine kadar Allah'tan başka hiçbir güç karşısında eğilmedi, bükülmedi. “Sana dualar getirdim, / Benim için okunmuş. / Ve tertemiz bir alın / Anamın dudağı dokunmuş” diye bir şiirinde anlattığı gibi alını açık yaşadı, alını açık öldü.

Ölümü ona kim yakıştırabilirdi. Dağ gibi adamdı. Sadece fiziği ile değil yüreği ile de dağ gibiydi.

Karaciğer nakli ameliyatından kalkıp, işgüzarca bir soruşturmadan dolayı ifade vermek zorunda kalmıştı. Buna değil, medyanın yargısız infazına üzülmüyordu. Oysa, ameliyattan sonra bu tür sıkıntılar yaşamaması gerekirdi. Sanki sözleşmişler gibi en zayıf anında üzerine çullandılar. O anda bile ayağa kalktı, dost bildikleri “acaba” derken nereden geldiğini, nereye gitmekte olduğunu hatırlattı.

1982’de o ana kadar yaşananlara bakarak ve Arif Nihat Asya’ya göndermelerle “savunma” sını şöyle yapıyordu:

Gökte sadece ay yıldız parlasın diye
Güneşi söndürdük denizlerde.
Yıldırımlar çekildi göklerimizden
Yükseldikçe bayrağımız.
Gökler inse bile toprağa
Asla indirmedik onu.
Rengi hiç solmasın diye
Kan gönderdik kalbimizden.
Kuş geçse kiskandık hududumuzdan
Ekmeğe katık yaptık toprağımızı
Alın teri, gözyaşı ve kan döktük,
Bir gün yeşerir diye insan döktük.

Üstelik bu suçları taammüden işledik,
Sayın savcı zaman kaybetmesin yeniden,
Gelecek suçlarımız için
Mahkûmiyet istiyoruz şimdiden.

Çok kimse bilmezdi ama Mehmet Gül iyi bir şairdi. Hatta 1974-1998 arasında yazdığı şiirlerden bir kısmını Keziban adlı kitapta toplamıştı. Keziban, Yozgat sürmelisindeki gibi bir aşk hikâyesiydi. Gül, Yozgat’tan kopamazdı.

Şiir, ancak duyguyla, coşkuyla yazılır. İnsan, şiirde öz benliğini yansıtır. Mehmet Gül de ömür boyu sürdürdüğü mücadelesini şiirlerine yansıtmıştı. 1974 yılında Diyarbakır'daydı. İstanbul Hukuk'tan önce Diyarbakır Eğitim Enstitüsü'nde okurken Özyurt dergisinde bir şiiri yayınlanmıştı.

Yırt şu karanlığı okum, çık artık.
Güneşler yürüsün, açtığın yoldan.
Yıllar var ki pas bağlamış karanlık.
Senelerdir, gün doğmamış doğudan.

Tanrıdan lütuftu sana saltanat.
Hiç taşır mı seni, şu cılız kanat.
Herkes doğabilir, ölmek sanat.
Ruhuna bir beden olmalı cihan.

Selam olsun, Toroslar'dan Altay'a
Selam yaşlı geçen düğüne, toya;
Gönlümüz kanatlı, kendimiz yaya
Bir gün geçeceğiz, Demirkapı'dan...

Ve o Demirkapı'dan 1990'dan itibaren Mehmet Gül ile birlikte bütün Türkler geçmeye başladı. Gerçi Demirkapı adı ile anılan çok yer vardır ama genel olarak kabul edilen yer Kafkaslar'da bir geçittir. Oğuz Han destanında da geçer.

Mehmet Gül, Yozgat Lisesi öğrencisi iken benimsediği bu davadan hiçbir zaman vazgeçmedi. Öyle ki, “ Ölmek için takat kalmaz insanda. / Yarınlar yaşanır, her giden anda. / Azeri bir yanda, Özbek bir yanda / Bu yıl da yadelde kışladı Tatar “ derken Türk Dünyası'nın sorumluluğunu sırtında hissediyordu. Kalbi en çok Kerkük, Kırım, Karabağ ve Doğu Türkistan için çarpıyordu.

Zor zamanlarda, “Bir kara gözlünün aşkı yerine, / Varsın yüreciğim kurşunla dolsun, /Gamsız İstanbul'un denizlerine / Bunlu bakışlarım yadigar olsun” diyordu.

Mehmet Gül, kabına sığan bir adam değildi, elbette partisiyle de siyasi sorunları olmuştur ama onun dava adamı olduğunu herkes biliyordu. O, ecel şerbetini içmeye her an hazırdı zaten:

Bilsem ki Azrail pusular kurmuş.
Alnıma ölümün gölgesi vurmuş,
Ecel, şerbetiyle yoluma durmuş,
İçip gideceğim, dönmeyeceğim.

“En ümitsiz anda millete güvenin!”

Turgut Özakman, “Diriliş, Çanakkale 1915” i yazdı! Yine Bilgi Yayınevi’nden çıktı. Bugüne kadar yazılanlardan farkı şu ki senaryo yazarak geliştirdiği bir alışkanlıkla, Çanakkale’de cereyan eden tarihi olayları anlatırken, Ermeni meselesi ne şekil almıştır, İstanbul’daki kadın hareketi nasıl başlamıştır gibi bir yaklaşımla eş zamanlı olayları aynı anda işlemekte ve meseleyi gerçekçi bir zemine oturtmaktadır.

Çanakkale’de savaşan askerlerin psikolojik ve sosyal durumu nasıldı? 27. Alay, 3. Taburun takım komutanlarından Asteğmen Mucip Kemalyeri, anı defterinde anlatıyor:

“Bugün, Tabur Komutanımız Yüzbaşı Halis Bey, bölük ve takım komutanlarını topladı, kolordunun hazırladığı savunma planını açıkladı. Alay komutanımızın emrini okudu. Kendi de bazı öğütlerde bulundu. Hepimize sevgiyle bakarak, ‘Size fazla bir şey söylemeye gerek yok’ dedi; ‘Asker bugünkü ruhu korusun, yeter!’

O ruhu kazandırmak için çok çalışmıştık.

Köylü, askere düzgün yürümeyi, hele koşmayı bilmeden geliyor. Görüşleri hiç güven vermiyor. Okuma yazma bilen yok. Şaşılacak kadar bilgisizler. Çünkü devlet bu talihsizleri ancak askere ihtiyacı olunca hatırlıyor.

Biz yalnız bedenlerini değil ruhlarını ve beyinlerini de çalıştırdık. Kafaları hurafe doluydu. Dinimizin güzel kurallarını açıklayarak kafalarını hurafelerden temizledik. Milletimizin büyüklüğünü, tarihimizin zenginliğini anlattık. Çoğu, vatan, Türkiye, millet, sancak, bağımsızlık gibi sözcükleri ilk defa duydu, ne olduklarını öğrendi. Günümüz kurallarına göre savaşmayı da öğrettik.

Anadolu çocuklarına karavana çok yarıyor.

O gösterişsiz, yoksul, hasta gibi duran köylüler doğruldular, dikildiler, kıvraklaştılar, hızlandılar. Demir gibi imanları ile yeni kazandıkları milli duygu kaynaştı, bilgiyle birleşti, yenilmez, yılmaz bir ruh yarattı. Şimdi askerin öyle babayiğit, öyle kendinden emin, öyle farklı bir duruşu var ki hepimiz iftihar ediyoruz. Tatbikatlarda bir tepeden öbür tepeye rüzgar gibi koştuklarını görmek insanı heyecanlandırıyor.

Evelallah sömürgecileri yeneceğiz.”

Bugün de yeniden ortalığı hurafeler kapladı. Çalışmadan yaşamak isteyenler, vatan satılırken bir ton kömür veya bir çuval erzaka kananlar var. Türk olduğu halde Türklük duygusu zayıflatılanlar var.

Fakat ümit yok mu? Var elbette! Turgut Özakman, “Diriliş”te Mustafa Kemal’in sözlerini hatırlatıyor:

Savaş henüz başlamamıştır. 19. Tümen Komutanı, Yarbay Mustafa Kemal, çıkarma yapılması muhtemel bölgeleri gezmektedir. 26. Alay Komutanı Kadri Bey ile Seddülbahir’e indi, çevreyi inceledi, gereken talimatları verdi. Oradan Kabatepe’ye geldi. Burada, 27’nci Alay’ın 3. Taburu vardı. Alay Komutanı

Yarbay Şefik Aker ve Tabur Komutanı Yüzbaşı Halis Ataksor ile Kabatepe'ye çıkarak çevreyi seyretti.

Öğle yemeğini tabur subayları ile yedi. Yemeğin sonunda kısa bir konuşma yaparak dedi ki:

“Uzun zamandır bizi ‘hasta adam’ diye niteliyorlar. Gerçekten hastaydık. Balkan Savaşı, ağır hasta olduğumuzu ispatlamıştır. Savaştan koma halinde çıktık. Denilebilir ki birçokları, yaşama kabiliyetimiz kalmadığını düşündü. Ama bakınız, kısa zamanda toparlandık., kendimize geldik. Yeni bir savaşa bile hazırız. Bunun anlamı ne? Milletimizin tarihine bakınca şunu görüyoruz: Birçok engele, soruna, felakete rağmen, hiç bitmeyen, tükenmeyen, kendiliğinden çoğalan bir yaşama kabiliyetimiz var. Devlet yenilse bile millet yenilmiyor. Milletimizin yaşama kabiliyetine güvenin! Bu güven, en ümitsiz anda bile size güç verecektir.”

Bugün de sömürgecileri yeneceğiz evelallah! Fakat milletin zihnine yerleştirilen hurafeleri yok etmek ve herkesi Çanakkale dirilişi gibi milli hedeflerde buluşturmak kaydıyla!

Sinoplu Hoca'nın fetvası: Eşek anırırsa ne yapmalı?

Sinoplu Hoca, 30 yaşında olduğunu, imam-hatip ve şer'i ilimler tahsil ettiğini söylüyor. Adı Ramazan Özarsı. Kutlu Doğum Haftası için “Seni seviyorum ya Rasulallah, Ya Sen?” adlı bir kitap bastırmış. Kitap, İstanbul Bahçelievler'deki birkaç cami hocası tarafından ve hediyesi bir liradan cemaate dağıtılıyor.

Söz Sinoplu Hoca'nın:

“Müzik dinliyorsan, çalgılı düğünlere gidiyorsan, Allah senden razı değildir. Çalgı dinlemek haramdır. Çalgı çaldığında iki şeytan gelir, dinleyenin omuzlarına biner ve hoplamaya başlar. Çalgı müzik dinlemek kişiyi zinaya götürür.

Arapları sev! Peygamberimiz buyuruyor ki, Arap'ı üç şeyden dolayı sev, ben Arap olduğum için Kur'an Arapça olduğu için ahirette Arapça konuşulacağı için! Kim Arap'ı severse bana olan sevgisinden dolayı sevmiş, kim de Arap'a buğzederse bana olan kininden dolayı buğzetmiştir.”

Ahirette öbür dinlere mensup insanlar hangi dille konuşacak diye sormayın, siz Sinoplu Hoca'dan iyi mi biliyorsunuz? Araplara da kem gözle bakmayın! Yoksa adamı, “Allah'a küfretti” diyen bir tanıkla idama mahkûm ederler!

Oflu Hoca'nın adı çıkmış! Nihat Genç'e dua etsin!

Bakın daha ne bilgiler veriyor Sinoplu Hoca:

“Kur'an okurken ağlayın, ağlayamıyorsanız, ağlar gibi yapın.

Kur'an'ı güzel oku, lakin güzel okuyacağım diye ağzını sağa sola yamultarak kıratı, nazmı ve mahreci bozma!

Camiye giderken aheste aheste gidiniz. Zira namaza gitmeye niyet ettiğiniz andan itibaren namazdasınız.

Peygamber efendimiz hayatı boyunca bir defa olsun masa üzerinde yemek yememiş, bir defa olsun inceltilmiş buğday unundan ekmek yemiştir. Masa üzerinde yemek hem sağlığa hem de sünnete aykırıdır.

Yemeğe oturmanın iki şekli vardır, ya iki dizin üzerine oturulur ya da sağ dizi dikip sol ayak üzerine oturulur, lakin yemeğe nasıl başlanılmışsa sonuna kadar o şekil değiştirilmemelidir.

Yemek duasına Hristiyanlar gibi başla, Yahudiler gibi sonda değil de yemeğin ortasında yap!

Eğer ellerine yemek bulaşmışsa yıkamadan önce parmaklarını dilinle sünnetle, çünkü Rasulallah böyle yapardı.

Dişlerin arasında kalan artıkları süpürge çöpü, kibrit çöpü gibi şeylerle değil kürdanla çıkarıp yut. Çünkü bunlar hem fakirliğe hem de hastalığa sebeptir.

Bilinmeyen hastalıkların ekser olan sebebi, ekmek ve yemek kırıntılarının mutfak suyuyla lağıma karışmasıdır.

Kediyi sev, çünkü Rasulallah çok severdi.

Horoz öttüğünde Allah'tan isteyin.

Eşek anırdığında euzu çekin, Allah'a sığın, zira eşek muhakkak şeytan görmüş de anırmıştır.

Çocuklarınızı şu fitne zamanında bir medreseye vermek tercihlerin en şayanıdır.

Dilenen fakirlerden parça ekmek satın alma.

Kadınlarla birlikte oturma! Çünkü göz rahat durmaz, Efendimiz “el’aynani tezniyani; iki göz zina eder” buyurmaktadır.

Melekler peruk takana ve taktırana, saçında kahkül bırakana, dişlerini seyreletene lanet eder!

Kadınların cenazeyi takip etmesi harama yakın mekruhtur.

Yolculuğa Pazartesi veya Perşembe günü çık.

Yolculukta bir çocuğun çışı geldiğinde duruluyor da namaz için durulmuyor. İnsaf nazarıyla düşünerekten hareket edilmelidir.”

“Sinoplu Hoca'nın algıladığı veya bildiği İslâm” böyle bir şey! Fakat kitabını basan yayınevi var, dağıtan imamı var, okuru var!

Sinoplu Hoca'nın bu işte bir kusuru var mı?

Fakat Sinoplu Hoca, o kadar da masum değil galiba! Çünkü temyiz kudreti var!

Kitabın sonunda, “Canım Peygamberim. Sensiz yaşamak güzel değil, inşallah seneye seni ziyarete geleceğiz. Seni çok özledim, seni görmek istiyorum” diye bir çocuk mektubuna yer vermiş!

Bu tür ifadeler çocuklar arasında yayılıp, çocuk intiharları artar da kısa yoldan genç nüfus azaltılırsa Başbakanımız öfkelenir mi acaba!

Allah aşkına hangi İslâmcılıktan bahsediyoruz biz; hangi İslâm'dan?

İbadet artık okullarda mı yapılacaktır?

AKP Genel Başkan Yardımcısı Edibe Sözen, “okullara ibadethane” tasarısını geri çekti ama bu düşünce bana Köstence’deki Türk Dünyası Gençlik Kurultayı’nda tanıştığım Güney Azerbaycanlı Yusuf Musavi’nin anlattığı fıkraı hatırlattı. Fıkra, İranlı yazar Daryuş Şaygan’ın kitabında yayınlanmış.

Uzun yıllar İran’dan ayrı kalmış bir genç, savaş sırasında memleketine döner. Hava alanından taksiyle Tahran’a giderken şoföre bir tütüncüde durmasını söyler.

Şoför sorar:

-Tütüncüden ne alacaksınız?

-Sigara alacağım.

-Beyim, sigara artık camilerde satılıyor

-Niçin!

-Savaş dolayısıyla her şey karneye bağlandı. Gıda maddelerini, sigarayla imamlar dağıtıyor.

-Peki ama ibadet nerede yapılıyor?

-Üniversitelerde!

-İyi ama eğitim aksamıyor mu, eğitim nerede yapılıyor?

-Hapishanelerde!

-Hırsızlar, vurguncular nerede peki?

-Onlar hükümette!

İran yönetimi bu fıkranın yazarı Daryuş Şaygan’a hiç dokunmamış. MHP Grup Başkanvekili Oktay Vural ise Hürriyet’e yaptığı açıklamada, Edibe Sözen’in okullara ibadethane teklifini “Gerçek niyeti Türk okullarında Türk gençlerine kilise açmak” diye yorumladı. Vural, “Bu, misyonerliğe yasal bir zemin oluşturmak için yapılan bir girişimdir. Bunlar misyonerliğin, ilk ve ortaokula kadar girmesini sağlamak amaçındalar” diye yorumladı.

Apartmanlarda açılan kiliseler yetmiyormuş gibi şimdi de kiliseleri okullara indirmenin hedeflendiğini belirten Vural, “Almanya’da çok dinlilik esastır diyerek kılıfını hazırlıyorlar. Maksatları, çocuklarımızı, gençlerimizi başka kültür ve değerlere teslim etmek; Türkiye’de dinimizi de çoktan seçmeli din haline dönüştürmek. Yeterince cami var derken, yeterince kilise olmadığını söylemek istiyor” dedi.

Vural’ın kullandığı “çoktan seçmeli din” kavramına dikkat ediniz. Zaten test kültürü ile yetişen nesillerimiz, son zamanlarda “La ilâhe illallah, Muhammedûn Resulüllah” şeklindeki İslamiyetin temel ilkesinden ikinci bölümün çıkarılmasına zorlanıyor. Çünkü Vatikan, “dinlerarası diyalog” adı altında sürdürdüğü Hristiyanlaştırma misyonunu, “Hepimiz

aynı Allah’a inanıyoruz” diyerek Müslümanları Hz. Muhammed’den koparmakla tamamlayabileceğini öngörüyor. Hayır, biz teslise, yani onların Allahlarına inanmıyoruz. Ne acıdır ki, bu formüle hizmet edenler hâlâ Müslüman geçiniyor. Oysa kelime-i şehadet İslam’ın temelidir, kabul etmeyen dinden çıkmıştır, artık Müslüman değildir.

Ayrıca, Kur’an’a göre Allah nezdinde hak din yalnız İslâmdır.

İşte daha küçük yaşlarda çocukların İslâmiyet karşısında diğer dinleri sanki birer alternatif imiş gibi düşünmesine yol açacak okullara ibadethane fikri, dinlerarası diyalog projesinin bir ürünüdür. Edibe Sözen, böyle bir teklifi durup dururken nereden çıkardığını açıklamalıdır!

Bir tarihte Lüleburgaz’a konferans için gitmiştim. Beni davet eden tertip komitesi başkanı ile şehri geziyorduk. Bir dernek binasını ziyaret etmemiz uygun görüldü. İçeri girdiğimizde, ayakkabılarımızı çıkarmak zorunda kaldık. Sohbet sırasında dedim ki, “Caddenin hemen karşısında Sokullu Mehmet Paşa camii var! Burayı niçin camiye çevirdiniz! Üstelik bütün Türk büyüklerinin resimlerini duvarlara asmışsınız, çok iyi ama Atatürk resmini göremiyorum! Neden?”

Tabii bana net bir cevap veremediler.

Evet tarihte ibadethane ile okul içiçe idi ama bunun zararı görüldü ki bütün insanlık ikisini birbirinden ayırdı. Elbette ODTÜ gibi şehir dışındaki büyük üniversite yerleşkelerinde cami olmalıdır ama mesela İstanbul Üniversitesi merkez yerleşkesine cami yapmaya gerek var mı? Etrafı, dünyanın en güzel camileri ile dolu!

Aman geyiklerin boynuzları ağaç dallarına takılmasın!

Uludağ Üniversitesi Rektörlüğü yazılı bir açıklama yaparak Görükle Yerleşkesi’ndeki 6 bin dönüm ormanlık alanın bin dönümünde oluşturulan “Yaban Hayatı Koruma Alanı”nda boynuzları büyüyen geyiklerin koşarken ağaç dallarına takılıp tehlike yaşamaması için seyreltme ve budama çalışması başlatıldığını bildirdi!

Bursa Orman Bölge Müdürü Ali Girgin de Bursa Açık Cezaevi Müdürlüğü’nün 100 hükümlüyü ormanda çalıştırma konusunda kendilerine teklifte bulunduğunu söyledi.

Girgin, “Yakında bir protokol imzalayarak hükümlüleri de ormanların bakımında çalıştırmaya başlayacağız” dedi.

Aslında bu habere yorum yapmaya gerek yok. Yorumu içindedir! Görmemişin bir ormanı olmuş, bütün ağaç dallarını budamış!

Sanki geyik nesli, bugüne kadar insanların ormandaki ağaç dallarını budaması ile hayatta kalmış! Haklarını yemeyelim; ormana bıraktıkları geyiklerin nüfusu da artmış! Ormanın etrafının tel örgülerle çevrili olduğunu da ekleyelim.

Bu işin mahkûmlara yarayacağı kesin. Dört duvar arasında yaşayacağına, ormanda ağaç budamayı kim istemez.

Diğer taraftan Çevre ve Orman Bakanlığı ile imzalanan protokol kapsamında Türk Silahlı Kuvvetleri'nin, 2008 ile 2012 yıllarını kapsayan beş yıllık dönem içinde "TSK ormanları" kurarak, 7 milyon 989 bin 636 adet fidan dıkeceğı, 47 milyon 938 bin 350 metrekairelik alanı ağaçlandıracağı bildirildi.

Uludağ Üniversitesi de ağaçları budamak yerine ağaçlandırmak faaliyetine girişse daha doğru olmaz mı?

Geyik hikâyesini okuyunca, nedense aklıma, TÜSİAD'ın "IMF ile yeni bir anlaşma imzalsın" önerisi geldi.

Maksat geyikleri kurtarmak mı yoksa cezaevindeki hükümlüleri rehabilite etmek mi? İkinci maksat daha akla mantığa uygun geliyor!

TÜSİAD ise krizi mi önlemek istiyor, yoksa kendi üyelerinin borçları artmasını diye mi uğraşıyor? Bu konuda rivayet muhtelif!

Okurumuz Metin Akpınar şöyle diyor:

"IMF'yi istemelerinin sebebi, özel sektörün borçlarıdır. IMF ile anlaşma yapılmazsa, krizle birlikte doğacak döviz sıkıntısı sebebiyle güç duruma düşecekler. Serbest piyasadan ucuz döviz toplayıp borçlarını öderken artık bunu yapamayacaklar. Çünkü döviz yükselirse onların da borç yükü yükselecek. Bunlar dışarıya düşük faizden borçlanıp, devlete yüzde 22 faiz ile borç verdiler, Hazine bonoları satın aldılar. Aldıkları faiz, döviz yükselirse eriyip gidecek, bir de içeri girecekler. Hükümet IMF ile anlaşma yaparsa döviz akışı sağlanacak ve dövizin fazla yükselmesi önlenecek. Böylece ödemelerde zarara girmeyecekler. Millet için değil kendi borçları için IMF'yi istiyorlar."

Demek ki TÜSİAD da "boynuzları büyüyen geyiklerin koşarken ağaç dallarına takılıp tehlike yaşamaması için" çalışmıyormuş!

Ya emekliler? Onların derdini de Akif Ziya adlı okurumuz seslendiriyor:

"Ben emekliyim, yaşamak istemiyorum artık! Su, doğalgaz, elektrik faturaları perişan ediyor, lütfen siz de yazın, emekli az maaş alıyor ama zorunlu giderlere hep zam geliyor.

Madem emekliye bu kadar az maaş verecekler, emeklinin su, doğalgaz, elektrik ve sabit ev telefon faturalarında yüzde 40 indirim yapsınlar!"

Demek ki ağaçları budamak meseleyi çözmiyor! Kesin çözüm TSK'nın yaptığı gibi ormanı büyütme!

"Yüzüncü maymun belki de sizsiniz!"

Ken Keyes Jr.'dan bir deneyin öyküsü. Nil Gün'ün çevirisiyle:

"Size gerçek bir hikâye anlatacağım: Yüzüncü Maymun'un hikâyesini...

Pasifik Okyanusu'nda irili ufaklı birçok ada. Bu adalarda Macaca Fuscata türü Japon maymunları yaşıyor. Bu adalardaki maymunların doğal ortamları içindeki davranışları otuz yılı aşkın bir süre bilim insanları tarafından gözleniyor.

1952'de Koshima Adası'nda bilim insanları maymunların beslenmesi için kumların içine tatlı patates bırakıyorlar. Bu adanın maymunları da tatlı patatesin tadından hoşlanıyor ama yiyeceklerinin kumlu olması hiç de hoşlarına gitmiyor. Ama can boğazdan gelir diyerek kumlu da olsa tatlı patatesleri yemeye devam ediyorlar.

Bir gün, on sekiz aylık Ömo isimli dişi maymun bu soruna bir çözüm buluyor, Ömo, tatlı patatesleri en yakın su birikintisinde yıkayarak yemeyi akıl ediyor. Bu buluşunu annesine de öğretiyor, Ömo'nun arkadaşları da patateslerini yıkayarak yemeyi öğreniyor ve kendi annelerine de öğretiyor. Bu yeni davranış biçimi bilim insanlarının gözleri önünde, yavaş yavaş maymunlar arasında yayılıyor.

1952 ve 1958 yılları arasında genç maymunlar, beslenmelerini daha zevkli hale getirmek için, kumlu tatlı patateslerini yıkamayı öğreniyorlar. Bu daha sağlıklı ve zevkli yeni davranış biçimini çocuklarını taklit ederek onlardan yeni bir şey öğrenen yetişkin maymunlar da kazanıyor. Yeniliklere açık olmayan, çocuklar ve gençlerden de öğrenilebileceğini düşünmeyen, kendi bildiklerini tekrar eden yetişkin maymunlar ise kumlu patates yemeye devam ediyor. 1958'in sonbaharında çok şaşırtıcı bir şey oluyor. Koshima maymunlarının bir kısmı (diyelim ki 99 maymun) artık patateslerini suda yıkayarak yemeyi öğrenmiş oluyor.

Bir sabah, gün doğarken yüzüncü maymun da patateslerini yıkayanlar arasına katılıyor. İşte o an her şey değişiyor. Aynı günün akşamı, adadaki hemen hemen tüm maymunlar, patateslerini yemeden önce yıkamaya başlıyor. Yüzüncü maymunun ilave enerjisi her nedense devrim yaratıyor!

Ama hikâye bitmedi. Bilim insanlarını şaşırtan asıl sürpriz, bu adayla doğrudan bir ilişkileri olmadığı halde, diğer adalardaki maymun kolonilerinin de aynı anda patateslerini yıkamaya başlamaları. Yeni bir düşünce ve davranış tarzı, toplumları oluşturan fertlerin belirli bir oranı tarafından benimsendiği an, bu yenilik, mesafenin önemi olmaksızın zihinden zihine aktarılabilir.

Yani, Yüzüncü Maymun Fenomeni denilen bu fenomen şunu gösteriyor: Yeni bir düşünce, yeni bir yol, toplumda sadece belirli sayıda insanlar tarafından biliniyorsa, bu yenilik sadece o kişilere ait bir şey oluyor.

Ama bilenlerin sayısı belli bir kritik noktaya ulaştığı an, sadece bir kişinin daha yeni yola katılması, toplum bilincinin aşama geçirmesine yol açıyor. Yeni düşünce, birdenbire herkes tarafından düşünülmeye başlanıyor. Niceliğin niteliğe dönüşme noktası...

Zihinlerde hâlâ taş devri korkular taşıyoruz. Yeniliklere açık, farklı düşünenler ise aşağılanıyor, alay ediliyor, toplum dışına itiliyor. Cesaretleri

takdir edilmek bir yana söndürölmeye çalışılıyor bu insanların... Einstein bile teorisini ilk ortaya attığında meslektaşları tarafından kınanmış. Dünyada mutlu, huzurlu, sevecen, aydınlık dolu insanlar yok mu? Cesur bir dünya isteyen ve bu uğurda çaba göstermekten çekinmeyen, her şeyi göze alan insanlar yok mu? Elbette var. Sayıları gittikçe de çoğalıyor. İnsanın, insanlık boyutunda devrim yapabilmesi için yüzüncü maymunun aralarına katılmasını bekliyorlar. Yüzüncü maymun belki de sizsiniz.”

“Obama’nın düşüncelerini okuyan adam”

ABD’nin yeni Başkanı Barack H. Obama’nın yemin töreninde yaptığı konuşmanın metnini 27 yaşındaki Jon Favreau’nun yazdığı bildiriliyor. Obama’nın “düşüncelerimi okuyan adam” dediği Favreau, metni hazırlamak için haftalarca çalışmış, eski başkanların yemin töreni konuşmalarını incelemiş. İlk taslağı hazırladıktan sonra Obama ile dört-beş defa daha görüşmüş.

Obama metin üzerinde önemli değişiklikler yapmış olsa da “Fakir ölkelerin vatandaşları, sizlerle beraber çalışacağız ve sizlere temiz suyu ulaştıracacağız, sizlerin tarlalarını ekeceğiz, zihinlerinizi ve karınlarınızı doyurduğumuz gibi” cümlelerini muhafaza etmiş.

Fakir ölkelerin zihinlerini ve karınlarını ABD mi doyuruyor? ABD, fakir ölkelerle beraber çalışıp tarlaları ekecekmiş, onları temiz suya kavuşturacakmış. Niçin? Tarlaları ekmek ve temiz su bulmak için ABD’nin o ölkelere girmesi şart mıdır?

Obama’nın Kenyalı baba tarafı, beyaz adama hizmet ederek var olmuş! Jon Favreau ise zaten beyaz. Fakat sömürgecilikte buluşmuşlar!

“Ve biz bir kere daha dünyaya liderlik etme kararlılığıyla bugün bu görevi üstleniyoruz”un başka ne anlamı var?

Obama eski nesillerin faşizmle, komünizmle mücadele ettiklerini ancak sadece güçle kendilerini koruyamayacaklarını anladıklarını söyledi. Peki ne yapmak lazım? Fakir ölkelerin topraklarına ve sularına da el koymak lazım ki ebediyen Amerika’ya muhtaç olsunlar!

Her ne kadar insancıl mesajlar veriyor görünse de emperyal düşüncenin dışına çıkamayan Obama’nın konuşma metninde “birlik” mesajı ve “kurucu metinlere inanç” ağır bastı.

Obama “Kurucu atalarımız, kurucu babalarımız bizim sadece hayal edebileceğimiz zorluklarla karşı karşıya geldikleri zaman, hukukun üstünlüğü ve insan haklarının temel alındığı metinleri kaleme aldılar. Gücümüzün temelinde güvenlik, inanç, davalarımızın haklılığı, hukukun üstünlüğü ve insan hakları vardır. Gücümüz buradan gelir. Afganistan’da olsun, dünyanın diğer coğrafyalarında olsun dostlarımız ve eski düşmanlarımızla beraber çalışarak, nükleer tehditleri tamamen bertaraf edene kadar ve küresel ısınmanın ortaya çıkardığı tehditleri bertaraf edene

kadar, çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğiz” diyor.

Bush’un Irak’a demokrasi getirmesi gibi mi?

Ve Obama terör odaklarına seslenerek “Bizi kıramayacaksınız, bizden kuvvetli olmayacaksınız ve sizleri yenmeyi başaracağız” diyor. Oysa başta El Kaide patenti olmak üzere dünyadaki bütün terör örgütlerini ABD ve İngiltere kurmuştur!

Obama Amerikalıları bir süre daha kandırabilir ama artık diğer halklar bu fotoğrafı görmeye başladı. Ve terörden bahseder etmez, konu Müslümanlara da geliyor! Demek ki metin yazarının zihninde “Terör=İslâm” kabulü var!

Ve Müslümanlara seslenirken aslında “Bize teslim olmaktan başka çareniz yok” demek istiyor.

“Artık yolsuzlukla ve kandırmayla güç elde edebileceğini düşünenlere, savaşla ve çatışmayla güç elde edebileceğini düşünenlere sesleniyorum; siz tarihin yanlış açısına bakıyorsunuz. Sizin karşınızda durmaya devam edeceğiz. Bize el uzattığınız zaman sizinle beraber çalışacağız” ne demek?

İnsanlığı yolsuzlukla, “hedge fon” sahtekarlığıyla, karşılıksız dolar basmakla dolandıran kim? Savaşın kıvılcımını yakan kim? Ve yıllardır dünyayı kana bulayan ülke hangisi?

Obama başarının temelini “çalışma, cesaret, dürüstlük, hoşgörü, merak ve vatanseverlik” olarak gördüklerini söylüyor. Bu değerlerin Amerika Birleşik Devletleri’nin bugüne kadar tarih boyunca elde ettiği başarıların gizli sırrı olduğunu belirterek “İşte bu niteliklere döndüğümüz zaman başarı kaçınılmaz olacaktır” diyor.

Demek ki Amerika’nın bu değerlerden uzak olduğunu kabul ediyor.

Obama’nın çelişkili düşüncelerini okuyan adam, iyi okumuş, öyle anlaşıyor!

“Kuvayı Milliye Fatma abla”nın seçim vizyonu...

Yerel seçimler, genel seçim havasına dönmeye başlasa da genel başkanlar, sadece polemik yapıyor. Elbette bunca söz arasında önemli görüşler de ortaya çıkıyor ama çok basit polemikler, siyasilerden umudun kesilmesine yol açıyor. Partilerin yerel yönetimle ilgili veya genel politika hakkında ciddi bir vizyonu olmadığını görüyoruz.

Peki vizyonu olan aday yok mu?

Mesela, beşinci defa İstanbul’dan bağımsız belediye başkan adayı olan Fatma Ragıbe Kanıkuru (Loğoğlu), “Uyanın, beni seçin! 25 senede beş erkek belediye başkanının yapmadığı acil işleri, hayati işleri yapacağım” diyor.

Fatma ablayı, milliyetçi çevreler iyi tanır. Kendisi, “Kuvayı Milliye Fatma” diye anılır. Nerede milliyetçilerin toplantısı varsa, Fatma abla mutlaka haber alır, kar kış demez, çarıklarını giyer, o toplantıda yerini alır.

İnanamayacaksınız ama Fatma abla, Ergenekon soruşturmasının belgeler

kısımında 72'nci klasörde 13 sayfa olarak yerini almıştır. Fatma abla, sık sık ülke meseleleri ile ilgili bildiriler yazar, bunları notere onaylattıktan sonra milli hassasiyeti yüksek olan kişilere, Cumhurbaşkan ve Başbakan'a gönderir. Bunlardan birini Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanlarına gönderilmek üzere Selimiye'deki 1. Ordu Karargâhı'na bizzat teslim etmiş ve daha sonra bildiri gibi dağıtmıştır. İşte bu bildiri, arama sırasında avukat Kemal Kerinçsiz'in bürosunda bulunmuştur. Fatma abla, bildiriye imzasını "İstikbalin, geleceğin, müstakil, bağımsız başbakan adayı" diye atmıştır. Tayyip Bey de onu tanır ve sever. Daha il başkanırken Birlik Vakfı'ndaki toplantılarda Fatma abla ile çok anıları vardır.

Fatma ablanın seçim bildirgesinden birkaç önemli maddeyi size de duyurayım. Fatma abla diyor ki, "Felâkete uğrayıp, sokakta yatıp kalkan insanlar için insan barınağı yaptıracağım. Hiç kimse aç ve çıplak kalmayacak."

Bugüne kadar belediye başkanlarımız, hayvan barınağı yapmayı düşündüler ama insan barınağı yapanına rastlamadık.

Fatma abla diyor ki, "Tinerici, balici çocukları, gençleri tedavi ettirip meslek sahibi yaptıracağım. Homoseksüel, travesti, transseksüel erkekleri hormon ile tedavi ettirip, meslek sahibi yaptıracağım. Zinayı, fuhuşu önlemek için evlendirme vakfı kuracağım, bekârları, sakatları, dulları evlendireceğim. Çoğunlukçu ve azınlıkçı demokrasiye karşıyım, ben İstanbul'a her mesleki grubun meclisini kurarak katılımcı demokrasi getireceğim."

Vizyonu görüyor musunuz?

Fatma abla, bir de siyasi dönmeliğe çare bulsa, bütün İstanbul'un oyunu alırdı.

Ermenistan sınırından...

Mustafa Kemal Paşa, Erzurum Kongresi için şehre girerken Ilıca'da bir söğütlükte mola verdiğinde yaşlı bir adamla karşılaşmış. Adam, Çukurova'dan kalkıp Erzurum'a gitmekteymiş.

Mustafa Kemal Paşa sormuş:

-Herkes Erzurum'dan Batı'ya doğru çekilirken, sen Erzurum'a neden gidiyorsun?

Adam, aslında Adana'ya Ermeni tehcirinde meydana gelen olaylardan sorumlu tutulduğu için giden, eski İttihatçılardan Mezararkalı Mevlüt Ağa imiş. Cevap vermiş:

-Paşam, duydum ki İstanbul'dakiler, bizim Erzurum'u Ermeni'ye verecekmiş. Geldim ki göreyim, kimin toprağını kime veriyorlar...

Mustafa Kemal Paşa etrafındakilere dönerek, "Bu milletle neler yapılmaz ki" demiş.

Biz de Yeniçağ yazarları olarak duyduk ki Ankara'dakiler, Karabağ'ı ve Azerbaycan'ın beşte birini işgal eden, soykırım yalanını bütün

dünyaya gerçekmiş gibi kabul ettiren, Anayasa'dan sayılan Bağımsızlık Bildirgesi'nde, Batı Ermenistan dediği Doğu Anadolu ve Doğu Karadeniz illerini kendi vatanı sayan, Türkiye'den toprak talebi olan, Ağrı dağı resmî sembol olarak kullanan Ermenistan ile sınırları açacakmış.. Geldik ki, sınırı nasıl açacaklarmış? Bunu hangi cüretle yapacaklarmış? Bir görelim dedik...

Esasen, bugün Ermenistan denilen topraklar da kadim Türk toprağıdır. Ruslar, Türk Dünyası'nın karayolu bağlantısını kesmek için İran'dan göç ettirdiği ve Türkiye'den kaçan Ermenileri buraya yerleştirerek tampon bir devlet oluşturdular. Atatürk, İran ile toprak değişimi yaparak, Azerbaycan ile karayolu bağlantısını yeniden kurmuştu. İşte bu bağlantıyı yeniden kesmek için Ermenistan'a Karabağ ve çevresini işgal ettirdiler. Yani Türk Dünyası'nın gırtlığına çöktüler.

Şimdi Ermenistan, iddialarından hiçbirinden de vazgeçmediği halde, Amerikan baskısı ve içerdeki örtülü Ermeni lobisinin yaygarası ile kapalı olan Türkiye sınırını açtırmak istiyor ki ekonomik sıkıntıları sona ersin; Türkiye'nin sırtından geçsin.

Kars'tan Akyaka'ya yöneldiğimizde açılması istenen Doğukapı yolunda, Köroğlu destanındaki Kızıroğlu Mustafa Bey'in köyünden geçtik. Dilimde, Murat Çobanoğlu'ndan dinlediğim, Çıldır Aşık Şenlik'in 93 koçaklaması vardı:

“Ehli İslam olan işitsin bilsin
Can sağ iken yurt vermeyiz düşmana,
İsterse düşmanın hepsi gelsin,
Can sağ iken yurt vermeyiz düşmana.”

Sadi Somuncuoğlu da eski bir Erzurum türküsünü hatırlattı. Muharrem Akkuş ve Nida Tüfekçi'nin derlediği türküyü şimdilerde Aysun Gültekin söylüyor:

“Kırmızı Gül Demet Demet
Sevda Değil Bir Alamet
Balam Nenni Yavrum Nenni
Gitti Gelmez O Muhannet
Şol Revanda Balam Kaldı
Yavrum Galdı Balam Nenni..”

Revan'da balası kalan bir Türk annesidir. Revan, kadim bir Türk şehridir ama bugün Ermenistan'ın başkentidir. Ermenistan'ın en büyük dağı Alagöz dağıdır. Yani, bu ülkede bütün yer adları Türkçedir. Çünkü bu topraklar, Oğuz Han'ın yaylasıdır.

Doğukapı birinci derece askeri yasak bölgedir diye sınırdaki karakola girmedik ama kapıda bir basın toplantısı yaparak, dünyaya, Ermenistan işgali sona erdirmedikçe ve diğer iddialarından vazgeçmedikçe, sınırın

açılmayacağını haykırdık ve hep birlikte tekrarladık:
Yaşasın Türkiye-Azerbaycan kardeşliği!

Milletini sırtında taşıyan adam: Erol Güngör

Erol Güngör, Osmanlı dönemini incelerken “Bir vilayete İstanbul’dan bir vali geldiği zaman ilk 10-15 gün içerisinde oranın halkından, yerlilerden kendi etrafında gayet kuvvetli bir kültür çevresi topluyordu ve bunlarla birlikte orası için gerçekten bir meşale hizmeti görebiliyordu. Şimdi Anadolu’nun çeşitli şehirlerinde yüzlerce mühendisimiz, şu veya bu teknik sahasında yetişmiş gayet iyi insanlarımız vardır ama bu şekilde bir kültür çevresi meydana getirebilecek kimselerimiz yok denecek kadar azdır” demişti.

Fakat o verdiği örneği kendi hayatında yaşadı. Kırşehir’de doğdu ama İstanbul’da ve sonra Konya’da meşale oldu. Kısa ömründe edindiği bilimsel bilgi ve milli kültürü yansıtarak da Türk Milliyetçileri’nin meşalesi oldu.

Erol Güngör gibi aydınlara, esas olarak “Milletini sırtında taşıyan adamlar” gözüyle bakmak gerekir. Mehmet Kaplan bunu bildiği için Erol Güngör hakkında “10 yıl daha yaşasa Türkiye’nin kaderi değişirdi” demişti.

Çünkü bir milletin hayatını olumlu yönde değiştirecek olan, kendi duygu, düşünce ve davranışlarıdır. Bu değişimi de ancak kendi içinden yetişen aydınlarının yol göstericiliğinde yapabilir. Erol Güngör 10 yıl daha yaşasaydı, bugün Türk milletine yönelik psikolojik operasyonları hasarsız atlatabilecektik. Çünkü o, milletin sosyal psikolojisini değiştirebilecek birikime sahip bir adamdı.

Erol Güngör’ün 45 yıllık kısa ömrünün son demlerinde siyasal milliyetçiler, ülkede küçük bir yüzdeyi oluşturuyordu. Güngör, biraz da bu sebeple, “Küçük Şeyler” başlıklı yazısında “Kalkınmakta olan ülkelerde milliyetçiler kalkınma için belli görüşlere sahip olan bir aydın azınlık teşkil ederler. Milliyetçiler, millî kültürü temsil ettikleri ve ‘yerli’ bir formül getirdikleri için, halk ile çabucak kaynaşacaklarını, onlardan istedikleri siyasî ve iktisadî desteği kolayca görebileceklerini düşünürler. Fakat milliyetçiler bir ‘seçkin’ grup olarak, henüz modernleşmemiş bir cemiyet karşısında modernizmi temsil etmektedirler. Şu halde kendilerini halka ne kadar yakın veya onunla aynı hissedерlerse etsinler, halkın şimdilik yabancı olduğu bir değer sistemini ve bir hayat tarzını temsil ediyorlar demektir” diyordu.

Bu tespitler, entelektüel anlamda hiçbir derinliği bulunmayan liderlerin, kadroların seçimlerde neden başarılı olduğunun buna karşılık milliyetçilerin neden geride kaldığının da izahıdır aynı zamanda!

Halk, kendisini yükseltmek isteyen yabancı gibi görüyor; kendisi gibi olanı seçiyor!

Bakınız, uyarısı ne kadar açık:

“Kendi ülkesinin insanlarına ve kültürüne karşı en büyük yakınlık duyan, üstelik bütün siyasî ve ideolojik tavrını bu yakınlık üzerine kuran insanlar bile yücelttikleri kültürün kenarında kalmaktadırlar.”

Güngör, “Bunun sebebi milliyetçi aydınların kendilerini ‘üstün bir ilmi ve teknik bilgi ile teçhizatlanmış’ saymalarındır” der ve bir örnek verir:

“Cenaze namazını uzaktan seyredenler, imanları ne kadar sağlam olursa olsun, cemaatin yabancısı olurlar.

Bu misâlleri istediğimiz kadar çoğaltabiliriz; fakat hepsinde ortak olan nokta şudur: Bir yabancıyı ilk anda teşhis etmeye yarayan dış davranış özellikleri o kültürün yerlisinde görüldüğü zaman, yine bir yabancılik hissi alınır ve bu özellikleri taşıyan insanlar dış grubun mensupları halinde idrak edilmekten kurtulamazlar.”

Bugün, Türk Milleti, işin sırrını bilen CIA uzmanlarının psikolojik operasyonlarına maruz kalıyorsa sebebi, Türkiye’nin milli olması gereken merkezlerinde Erol Güngör gibi sosyal psikologların bulunmamasıdır!

Erol Güngör, iktidar olmanın sırlarını da veriyor:

“Türk halkı asıl ihtiyacının bir taraftan modern teknolojik bilgi ve teçhizat, bir yandan da modern bir iktisadî ve idarî organizasyon olduğu kanaatindedir.

Aydınların kendisine bu yolda rehberlik etmesini bekler ve rehberlik gördükçe onlara bütün samimiyetiyle, bütün iradesiyle bağlanır. Onun gereksiz bir etiket gibi gördüğü konularda veya kuşkulandığı, tehlikeli saydığı noktalarda ihtisaslaşmış olmanın hiçbir kıymeti yoktur.”

Parayla adam olunmaz!

Kızılorda’dayız. Bozkırın ortasında kopuzu temsil eden ve üç tarafından da baksanız kopuz şeklinde görülen bir anıt, etrafında Pir Sultan Abdal’ın Sivas’ın Yıldızeli ilçesinin Banaz köyündeki mezarında olduğu gibi semah dönülen bir anfi tiyatro yeri.. Korkut Ata efsanesinin dört beş bin senelik mazisi olduğu düşünülürse, semahın o zamandan beri Türkler arasında bir ibadet şekli olduğu, anfi tiyatro tarzının da Romalılardan önce Uluğ Türkistan’da var olduğu anlaşıyor. Burada rehberimiz Kazak kadını bir ağıt okuyor, bizden de aynısını bekliyorlar. Turan Yazgan Hoca, Çırpınırdın Karadeniz’i başlatmamı istiyor, hep birlikte söylüyoruz... Prizma şeklinde bir başka ibadet yeri var. Bir Türk öğretmen, prizmanın içinde Kuran’dan sureler okuyor, rehberimiz olan iki Kazak kadını büyük bir huşu içinde duaya katılıyor. Anıt mezarın girişinde Anadolu’da kullandığımız Türk işlemeli madeni üçgen muskanın büyüğü asılmış. Turan Hoca, annemin muskası aynı böyleydi diyor. Çocukluğumda ben de annemin dedesinden yani kurt dedemden kalan böyle bir muska taşıdığımı hatırlıyorum. Ve biri

erkek diğeri kadını temsil eden iki balba. Bu topraklarda Korkut Ata'nın ruhunu hissediyorsunuz. Öyle ki gece rüyanıza bile giriyor...

Kızılorda'daki bir başka anıtta ise Korkut Ata deveye binmiş olarak sembolize edilmiş. At üzerinde temsil edilmesi daha doğru olurdu.

Çimkent'teki yemekte Miras Üniversitesi rektörü Bolat Mirzaliyev ise birçok Kazak aydını gibi "Türk dildeş halklar" ifadesini kullandı. Bu sözün doğru olmadığını, Türk dilli halklar kavramında sanki bu dili kullananların Türk olmadığı gibi bir iddianın da gizli olduğunu söyleyecektim, ancak fırsat olmadı. Kendi babasının da katledildiği anıt mezarı gezerken, Mirzaliyev koluma girerek şöyle dedi: "Bizim dilimiz, dinimiz, kültürümüz birdir diyorlar. Evet birdir. Fakat kardeşim, bizim deoksiribonükleoik asitimiz de birdir. Bunu yazın lütfen" dedi. Bu söz üzerine eleştirimi kendime sakladım. Bolat Mirzaliyev, bu konuda bizden de ilerideydi...

Kızılorda'daki Korkut Ata Üniversitesi rektörü adına yardımcısı Serikbai Koshkarov'un verdiği yemek sırasında Turan Hoca ilginç konuşmalarından birini yaptı. Sanatçıların verdiği mini konser sırasında "Dombrasız toy olmaz" denilince sosyal güvenlik alanında da önemli çalışmaları olan Yazgan şöyle dedi:

"Türk kültüründe toyun işlevi paylaşımdır. Türk kişiöğlü değildir, kendimoğludur. Türk, babasının adı ile iş görmez. Kendi başarısına dayanmak zorundadır. Türk toplumu sınıfsız bir toplumdur. Bunu sağlayan da dağıtmalı toydur. Batılı yazarların zannettiği gibi toy, yağma kültürünün eseri değildir. Kimin malı biriktiyse, ilk fırsatta, mesela çocuklarından birinin düğününde bütün malını mülkünü halka dağıtır, herkes payını alırdı. Kimse akçasından, malından dolayı başkasından güçlü sayılamazdı. Güçlü olmak, aksakallıktan, bilgelikten gelirdi. Türk toplumu bu güzel geleneği kaybetmiştir. Kimse parasından pulundan dolayı adam olamaz. Biz tekrar sınıfsız bir toplum oluşturabiliriz. Geliri yeniden dağıtmayı Türkler gibi başaran başka bir millet yoktur. Bizde son zamanlarda okul yaptıranın sırtını sıvazlayan bir anlayış türedi. Oysa veren elin görüldüğü yardım, Türk töresinde suçtur. Yardım alanı teşhir etmek ise zuldür. Kimsesiz çocuklara yardım yapıp, 'ben verdim'diye televizyonlara çıkarıyorsanız, bu psikolojik bir suçtur. Bizim töremizde veren elin alan eli bilmesi, alan elin veren eli bilmesi suçtur."

Yörüklerin keçisine dokunmayın!

Son zamanlarda sessiz sedasız bir operasyon sürdürülüyor! Yörüklerin ormanlara girmesi yasaklanıyor! Yörükler üzerinde araştırmaları ile tanınan Ramazan Kıvrak, "Ormanı yakana, tarla açana, orman içinde villa yapana göz yumulur veya bir yolu bulunup tapu verilirken, ormanı yaşıtan Yörüklere ceza veriliyor" diyor.

Kıvrak, “Yörük Obalarımız” adlı kitabında Yörükleri anlatıyor:

* “Araştırılırsa görülecektir ki Orman Bakanlığı kurulduğundan bugüne kadar ormanın olmadığı yerleri ağaçlandırması gerekirken ormanın gürlü olduğu yerlerde grev yapmış, ağaç dikmekten çok kesmiştir.

* Orman Bakanlığı, ormanları kendi elleriyle azaltmış; tahribatın sorumlusu olarak da Yörüklerin beslediği keçileri göstermiştir. Oysa keçi orman yakmaz, ağaç kesmez, tarla açmaz, villa yapmaz, maden arıyorum diye ormanı yok etmez.

* Ülkemizin kuruluşundan beri, devletimizin külfetini çeken, yeterli hizmet alamayan, vergide ve askere gidecekten hatırlanan, dağda çobanlık yapan Yörük, bugünlerde zor durumdadır. Yörüğe bin yıldır yaşadığı, yaşattığı ormandan, ata yurdundan çık deniliyor. Oysa devlet, ormanı koruduğu için Yörüğe ‘teşekkürlü tapu’ vermeli ve ‘ormanı korumaya devam et’ demelidir.

* Yörük ormanı o kadar çok sever ki, orman yoksa kendisinin de keçisiyle birlikte yok olacağını bilir. Bu sebeple ağaç kesmez, odun etmeye gelenleri kovalar, kestirmez. Mevsimsiz avlanan avcılara da izin vermez, ormana zarar verenleri uzaklaştırır, yangını söndürür. Ağacı eşi gibi, evladı gibi hısım akrabası gibi dert ortağı olarak görür canı pahasına korur. Abdestini ağaç dibinde alır; ağaç sudan istifade etsin diye. Hayvanına suyu kovayla verirse, artanını ağacın dibine döker. O kadar sevgi doludur, yaşatma duygusu yüksektir, kendisini, keçisini, ormanını bir tutar. Ormandaki suların çeşmeleri yapar; hayvanlar, kurtlar, kuşlar, yoldan gelip geçenler için, hayatını sürdürsün diye.

Yörügü ise her yere süremezsiniz. O, yaşanacak yeri kendisi belirlemelidir.

*Yörükler neden keçi besler? Çünkü keçi özgürlüğüne düşkündür. Keçi yok edilirse, Yörüklerin özgürlük duygusu zayıflar, kolaycılık, üşengeçlik başlar, her şeyi kabullenmeye başlar insan; Yörükler de yok edilmiş olur.

*Yörükler, keçinin sütünden, derisinden, boynuzundan, kılından da faydalanır, yurt dediği çadırını keçi kılından yapar. Dağlarda keçinin nesli biterse türküler de biter. Türkünün yanında maniler, tekerlemeler, atasözleri, masallar, efsaneler de yok olur. Türkçe zarar görür.

*Keçi biterse, Yörük kadınının çula, kilime, heybeye, golana nakşettiği desenleri, aktardığı hayalleri de yok olur. *Kızılderililerin önce bizonlarını yok ettiler, sonra kendileri yok oldu! Bunu akla getirince gizli bir el karar vermiş de önce özgürlük anlayışını, sonra geleneklerini, ardından yaşama biçimini, folklorunu, edebiyatını yok ederek dağdan indirdikleri Yörükleri, sıradan, sessiz ve uysal bir kişiliğe mi dönüştürmek istiyor diye düşünmemek mümkün değil.

*Atatürk, ‘Arkadaşlar girip Toros dağlarına bakınız; eğer orada bir tek Yörük çadırı görürseniz ve o çadırdan bir duman tütüyorsa, şunu çok iyi biliniz ki, bu dünyada hiçbir güç ve kuvvet bizi asla yenemez’ demiştir.”

Atatürk’ün Yörüklerle ilgili bir sözü daha var:

“İnsanlık, eski Mısırlarıyla, Yunanistanlarıyla, Romalarıyla ve bunlar bütün bedii eserleriyle ayağa kalksa ve başlarında bugünün kendi verimleri olan bütün medeniyeti, musıkîleriyle, şiirleriyle, sanatlarıyla ve bütün eserleriyle gözümün önüne dikseler, dikilseler.., benim gözüm, benim duygum, benim sevgim, yine ıssız dağlar başında yanık kavalını üfleyen, yarım çarıklı Türk çobanındadır.”

Yörüklerle ve keçilerine dokunmayın!

Atatürk’ün “Orhun Anıtları” kitabına düştüğü tarihi not!

Gazeteci Oral Çalışlar’ın, yeniden yayımlanan “Liderler Hapishanesi, 12 Eylül Günlükleri” adlı kitabında “İnönü, Ecevit’e Gençliğe Hitabe’yi kendisinin yazdığını söyledi” diye bir ifade kullandığı bildiriliyor. Çalışlar kitabında bunu Ecevit’ten dinlediğini anlatıyor:

“Atatürk hazırladığı büyük nutku, yakın arkadaşı İsmet İnönü’ye okuması ve fikirlerini söylemesi için vermiş. İsmet Paşa uzun konuşmayı okuyup bitirdikten sonra Atatürk’e iade etmiş. Atatürk’ün ‘Nasıl buldun’ sorusuna, ‘Paşam çok güzel, ancak, sonunu gençliğe hitap ederek bitirmek sanırım faydalı olur’ cevabını vermiş. Atatürk de bunun üzerine ‘O zaman sen yaz böyle bir bölümü; bakalım, iyi olursa dediğin gibi yaparız’ deyince İsmet İnönü Nutuk’un sonundaki ünlü ‘Gençliğe Hitabe’ bölümünü kaleme almış.”

Bu iddiayı İnönü veya Ecevit yaşarken neden yazmamış bilmiyoruz. Fakat Atatürk’ün Büyük Nutuk’un son bölümündeki gençliğe hitabesini nereden ilham alarak yazdığını biliyoruz. Hem de kendi el yazısıyla!

Prof. Dr. Osman Fikri Sertkaya “Atatürk ve Türk Dili” başlıklı bir konferansında aynen şu ifadeleri kullanmıştı:

“Ben Atatürk’ün okuduğu bazı kitapları inceledim. Atatürk, Vilhelm Thomsen’in *Inscriptions de l’Orkhon* (Orhun Yazıtları) adlı eserini okumuş. Birçok kelimenin altını mavi kalemle, kırmızı kalemle çizmiş, bazı kelimeleri yeniden tercüme etmiş, bazen soru işareti koymuş. Kısacası Atatürk millî pınardan su içmiş, ecdadımız Kök Tigin’in, Bilge Kağan’ın metinlerini orijinalinden okumuş. Atatürk kökümüzü, geçmişimizi bildiği için Batılıların yapmış olduğu yanlış tarih yorumları karşısında Türk Tarih Kurumu’nu kurduruyor.”

Ayrıca Muhittin Nalbantoğlu da Atatürk’ün okuduğu kitapları tek tek incelemiş ve bunlar arasında 1924 yılında Türkçe olarak da basılan Orhun Abideleri kitabının da matbaadan çıkar çıkmaz Atatürk’e hediye edildiğini tespit etmiştir. Nalbantoğlu, Bilge Kağan’ın “Ey Türk budunu” diye başlayıp bütün Türk Milleti’ne hitap ettiği son sayfanın kenarına, Atatürk’ün kendi el yazısıyla, “Büyük nutuk böyle bir ifadeyle hitam bulacaktır” diye not düştüğünü de görmüştür.

Bu iki gözlemden ve Atatürk'ün kendi el yazısından anlaşılan şudur; Atatürk, Bilge Kağan'ın topyekûn Türk Milleti'ne hitap etmesinden etkilenmiş ve büyük nutkunu sona erdirirken böyle bir hitapta bulunmaya karar vermiştir.

“Ey Türk Budunu” ile “Ey Türk Gençliği” arasında özde hiçbir fark yoktur. Atatürk'e göre, Türk istikbalinin evladı, muhtaç olduğu kudreti, damarlarındaki “asil kan” da bulacaktır. “Ne mutlu Türk'üm diyene” ifadesinde de, “Bunca yerlere Türk adını, Türk şanını alıştırdım” politikası saklıdır...

“Bir Türk dünyaya bedeldir” ifadesinde, “Türk beğleri, millet işitin! Üstte gök çökmedikçe altta yer delinmedikçe senin ilini ve töreni kim bozabilir? Ey Türk Milleti! Öykün (düşün) ve kendine dön” ifadesi vardır...

Atatürk, yeni Türk devletini kurarken de esas olarak Türk'ün kendi kaynağından, Bilge Kağan modelinden faydalanmıştır.

Zaten o “Asıl temeli kendi içimizden çıkarmak zorundayız” diyordu.

İnönü elbette tarihimize damgasını vuran çok önemli bir tarihi kişiliktir. Ancak başında Atatürk olmayınca, Rusya tehdidine karşı Türkiye'nin bağımsızlığını zayıflatan bir yola girmekten başka bir çare bulamamıştır.

İnönü, Alman etkisiyle Turancılık yapmış, Almanya savaşı kaybedince, dış politika çökmüş, Türkiye Yalta'daki paylaşım anlaşmasında Amerikan kontrolüne terk edilmişti. Daha DP iktidara gelmeden, Amerikalılar gelmiş, Meclis'in bahçesine bitişik bir binaya yerleşmişti!

Türk istikbâlinin evladına bunu mu örnek gösterecekti?

Atatürk'ün Kur'an tefsiri için 7 şartı!

Cumhuriyet tarihi ile ilgili kronolojilere bakarsanız, 21 Şubat 1925 tarihinin karşısında şöyle bir ifade görürsünüz:

“Eskişehir mebusu Abdullah Azmi Efendi'nin (Tolun) Kuran'ın Türkçe'ye çevrilmesi önerisi Meclis'te kabul edildi.

Önerge doğrultusunda Kuran'ın Türkçe'ye çevrilmesi için Diyanet İşleri bütçesine 20 bin lira tahsisat konuldu.”

Önerinin asıl sahibi Mustafa Kemal Paşa'dır.

Cemalettin Aytemur'un araştırmasına göre Mustafa Kemal, nasıl bir tefsir istediğini yedi madde ile özetlemiştir:

1-Ayetler arasında münasebetler gösterilecek.

1-Ayetlerin iniş (nüzul) sebepleri kaydedilecek.

3- On okuma tarzını geçmemek üzere kıraatler hakkında bilgi verilecek.

4-Gerektiği yerlerde kelime ve terkiplerin dil izahları yapılacaktır.

5-İtikatta ehli sünnet ve amelde Hanefi mezhebine bağlı kalınmak üzere ayetlerin ihtiva ettiği dini, şer'i, hukuki, içtimai ve ahlaki hükümler açıklanacak. Ayetlerin ima ve işarette bulunduğu ilmi ve felsefi konularla ilgili bilgiler verilecek.

Özellikle tevhid konusunu ihtiva eden ibret ve öğüt mahiyeti taşıyan ayetler genişçe izah edilecek.

Konuyla doğrudan ya da dolaylı ilgisi bulunan İslam tarihi olayları anlatılacak.

6-Batılı müelliflerin yanlış yaptığı noktalarda okuyucunun dikkatini çekecek gerekli açıklamalar yapılacak.

7-Eserin başına Kur'an hakikatini açıklayan ve Kur'an ile ilgili bazı önemli konuları izah eden bir mukaddime (önsöz) yazılacak.

3 Şubat 1928'de camilerde hutbelerin Türkçe okunması karara bağlandı.

Aynı yıl içinde hadislerin Türkçe çevirisi de tamamlandı. Ahmet Naim ve Kamil Miras tarafından hazırlanan "Sahihi Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi" adlı 12 ciltlik hadis tercümesi 1928 yılında yayımlandı. Diyanet İşleri adına Ahmed Hamdi Aksekili, tefsirin Mehmed Akif'e yaptırılması için harekete geçti. Fakat Akif her seferinde Aksekili'ye ret cevabı verdi.

Akif Arapça ve Türkçe'ye tam anlamıyla vakıftı. Ayrıca Farsça ve Fransızca da biliyordu. Elmalılı Hamdi Yazır'ın ısrarı ile ikna olan Akif, Mısır'da tercüme çalışmalarına başladı.

Mehmed Akif, kuran tercümesini 1928 yılında bitirmesine rağmen Ankara'ya göndermedi. Devamlı düzeltmeler yaptı.

Tercüme, içine sinmemişti. Akif, 1931'de Diyanet İşleri ile arasındaki mukaveleyi fesih kararı verdi ve bir yıl sonra da aldığı avansı iade etti. Tefsiri yazma işi Elmalılı M. Hamdi Yazır'a verildi.

Elmalılı M. Hamdi Yazır'ın "Hak Dini Kur'an Dili" adlı 9 ciltlik tefsiri 1935 yılında tamamlandı. 10 bin takım basıldı, 8 bin takımı kamuoyunun önde gelen isimlerine ve din adamlarına ücretsiz olarak dağıtıldı.

Mason localarının kapatılması da 14 Ekim 1935'de Atatürk'ün emriyle gerçekleşti.

Lason locaları, İnönü ve Bayar'ın desteğiyle 5 Şubat 1948'de Türkiye Mason Derneği adı ile tekrar açıldı. Halkevlerine devredilen tüm mal varlıkları geri verildi.

Atatürk'ün tefsir şartları ile ilgili bilgileri Naci Memiş'ten, bir not olarak almıştım. Bir sohbet sırasında Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk'e Atatürk'ün tefsir için koyduğu şartları hatırlattım. "Görüyor musunuz, böyle bir adamı nasıl tanıtıyorlar? Ben bir Kur'an tercümesi yapmış kişi olarak söylüyorum. Hiç kimse, Atatürk'ün Elmalılı Hamdi Yazır'a yaptırdığı tefsiri aşamadı. Biz bugün bir tefsir yaptırmaya kalkışsak, Atatürk'ün şartlarını koyardık" dedi.

Bu arada Yaşar Nuri Öztürk'ün de "ayetlerin ima ve işarette bulunduğu

ilmi ve felsefi konularla ilgili bilgiler vermek” şartını karşılayan bir eseri daha çıktı. “Kur’an Açısından Küresel Afetler” adlı eser, günümüzün bilimsel tartışmalarını Kur’an’ın nasıl tespit ettiğini inceliyor.

Fazıl Hüsnü’nün Türk Birliği’ni yaşatmak mesajı

Fazıl Hüsnü Dağlarca, Türk Milleti’nin, yüreği yüreğine sığmayan çocuğudur. Çocuk deyince, kendisini en iyi çocukların anladığını bilir, birçok şiiriyle onlara hitap ederdi. Son yıllarında “Türk çocuğuna kalıcı olarak ne bırakabilirim” arayışı içindeydi. Bu arayış içindeyken Cumhuriyet’in 75’inci yılı geldi. Hani kimileri “Hâlâ 10’uncu Yıl Marşı’nı söylüyoruz” diye akıllarınca eleştiri getiriyordu ya, herhalde “75’inci Yıl Marşı’nı yazmak bana düşer” diye düşünerek yazdığı şiiri, 1998 yılı Cumhuriyet Bayramı’nda yayımlanmak üzere Cumhuriyet gazetesine verdi. Şiir yayımlandıktan sonra, son iki kıtasını ve nakarat bölümlerini hem bir kitabımın önsözünde hem de birkaç yazımın içinde yayımladım. Dağlarca’nın kitaptan değil ama yazıdan haberi olmuş. Kadıköy Belediyesi’nin arkasında edebiyatçıların uğrak yeri olan bir kahvehanede yazımı duvara asmışlar; kendisi de orada görmüş. “Bakın; kıymetimizi bilenler var” mealinde konuşmuş ve çok sevinmiş. Cumhuriyet’in bu şiir için gönderdiği telif ücretini de çocuklara harçlık olarak dağıtmış.

O şiirde, Fazıl Hüsnü Dağlarca, bir ömür boyu yazdığı şiirlerin ötesinde ezelden ebede bir mesaj vermek, Anadolu’nun Türk hamuru ile yoğrulduğunu bütün dünyaya ilan etmek ve takip edilecek yolun “Yüce Türk Birliği’ni yaşatmak” olduğunu göstermek istemiştir.

Fazıl Hüsnü Dağlarca, bedeniyle aramızdan ayrılmıştır ama kaybolup gitmemiştir; çünkü o şiirleriyle yaşayacaktır. İşte o “75’inci Yıl” şiirinin tam metni:

Ulus egemenliği ulaşınca yerine
Albayrak çekilmiştir gökyüzü gönderine
Yurdu kurtarmak için dineldik el ayak baş
Doğdu 30 Ağustos dağlardan sustu savaş

Toplumların beşiği güzel Anadolumuz
Gün burda güneş burda eksilmedik büyüdük
Yüce Türk birliğini yaşatmaktır yolumuz

Ey yurt! Özgürlüğünde dolduğum seslendiğim
Emek diye su diye... Oğul kız beslediğim
Oğul kız... Yönlerine ırmaklar gibi aksın
Ata devrimleriyle varsın var kalacaksın

Toplumların beşiği güzel Anadolumuz
Gün burda güneş burda eksilmedik büyüdük
Yüce Türk birliğini yaşatmaktır yolumuz

Çoğul en ulu soluk kocaman kılmaz bizi
Bireyleyce yükselir çoğulun birikimi
Taşarsın alanlardan eğriye hayır dersin
Doğruya yararlıya erdemliye geçersin

Toplumların beşiği güzel Anadolumuz
Gün burda güneş burda eksilmedik büyüdük
Yüce Türk birliğini yaşatmaktır yolumuz

Parlar ak anıtlardan geceleyin dedeler
Torunlar ki uğruna ölünen değerler
Adımları adımlar izleyecektir. Yarın
Türkiyem üyesidir çağdaş uygarlıkların

Toplumların beşiği güzel Anadolumuz
Gün burda güneş burda eksilmedik büyüdük
Yüce Türk birliğini yaşatmaktır yolumuz

Anadolu çalışma yükselme kapısıdır
Bütün Türk soylarının tek Batı kapısıdır
Öylesine eskidir bu toprakta düşen kan
Toprak değil Türk çıkar depremde yeraltından

Toplumların beşiği güzel Anadolumuz
Gün burda güneş burda eksilmedik büyüdük
Yüce Türk birliğini yaşatmaktır yolumuz

Atatürk'ün çizgisi bulur kendini bizde
Biçimlenir evrensel bir görev içimizde
Genç olmak Asya boyu dev yürekli genç olmak
Yurda adanmış olmak ulusa güvenç olmak

Toplumların beşiği güzel Anadolumuz
Gün burda güneş burda eksilmedik büyüdük
Yüce Türk birliğini yaşatmaktır yolumuz

Türklerin eksik tek tarafı nedir?

“Bütün milletler içinde, sevgili Usbek, gerek ihtişam, gerek fütuhât azameti itibarıyla Tatarları geçebilecek millet olamaz. Bu millet cihanın hakiki hâkimidir. Sanki diğer milletler bunlara hizmet için cihana gelmişlerdir. Düşün, öyle bir millet ki yeryüzünde hem imparatorluklar kurmuşlar hem de kurulmuş imparatorlukları silip süpürmüşlerdir. Her devirde kudret ve sadvetlerinin derin izlerini dünyaya vermişler, tarihin bütün çağlarında milletlerin felaket ve musibeti de kendileri olmuştur.

Tatarlar iki defa Çin’i fetih ve istila etmişler ve halen de hâkimiyetleri altında tutmaktadır.

Moğol İmparatorluğu’nu teşkil eden geniş sahaları da idareleri altına almış bulunuyorlar. İran’ın mutlak hâkimi olarak, Cyrus ve Güstasp’ın tahtına kurulan da onlardır. Türk adı ile Avrupa, Asya ve Afrika’da muazzam fütuhât başardılar ve böylece cihanın bu üç kıtasına hâkim oldular.

Ve daha eski zamanlara gidecek olursak, eski Roma İmparatorluğu’nu yıkan hemen bütün milletler de bunlardan çıkmıştır.

Bir Cengiz Han’ın kurduğu imparatorluğun yanında, acaba Büyük İskender’in fütuhâtı, azamet itibarıyla ne mana taşıyacaktır?

Bu muazzam milletin eksik tek tarafı, sadece bu kadar azamet ve ihtişamın hatıralarını tebci edecek tarih yazarları yetiştirmemiş olmasıdır.

Hey gidi dünya hey! Nisyanın derinliklerine neler, ne kudretli ve ölmez muzafferiyetler gömülebiliyor! Onlar tarafından kurulmuş ne çok imparatorluklar var ki bizim bunlardan hiç ama hiç haberimiz yok! Bu yaman muharip millet, ancak yaşamakta oldukları devrin zaferleriyle yetinip, her devirde düşmanı vurup mağlup edeceğinden emin bir yürekle yaşamakta ve fakat mazideki fütuhâtın pembe hayaliyle istikbale bakmayı hatıra bile getirmemektedir!”

Bu sözleri, 1715 yılında Montesquieu yazmış. Mehmet Niyazi Özdemir, Türk Devlet Felsefesi’nden sonra Türk Tarih Felsefesi’ni de yazdı, orada naklediyor. Özdemir ile son olarak TÜYAP kitap fuarında karşılaştık. Aynı gün ikimizin de imza günü vardı. Saatim dolduktan sonra Ötügen Yayınevi’ne ayrılan yerde kitap imzalatmak istedim. Fakat kendisi önceki kitaplarının çoğunu okuduğumu bildiğinden son kitabı “Türk Tarih Felsefesi” ni imzalayıp hediye etti.

Özdemir kitabın önsözünde diyor ki, “Montesquieu’nün bu mektubu 1715’te yazdığını unutmamamız gerekmektedir. Köprü’nün altından çok sular aktı. Şimdi ise tarihimizi didik didik etmeye mecburuz. Geçmişte bizi büyük yapan ne idi? Hangi özelliklerimizi kaybettik ki iki yüz elli yıldır yüzümüz gülmüyor. İbn Haldun, ‘Su nasıl suya benzerse, bir milletin geleceği de geçmişine öyle benzer’ diyor. Bu sözün gerçeği ifade edebilmesi için milletin mazidekiyle haldeki durumu birbirine benzemelidir; aksi takdirde

özelliklerini yitirmiş bir milletin geleceğinin geçmişine benzemesine imkân yoktur. İşte bizim Rönesansımız burada yatmaktadır. Mazimizi, tarihin rehberliğinde sosyoloji, sosyal psikoloji ve kültür hayatıyla ilgili diğer bilimlerin projektörleriyle tarayıp büyüklüğümüzün sebeplerini tespit ederek, onları bugünlere taşımanın, yani modern anlayışla buluşturmanın yollarını aramalıyız.”

Özdemir, Atatürk’ün adını vermeden, “Milletlerin geleceği için tarihi yazmak, yapmak kadar önemlidir” sözünün ne kadar tekrarlanırsa tekrarlanırsın değerinin aşamayacağını söylüyor ve ekliyor:

“Dönemimizde ileri milletlerin hayatlarına bakınca, milli kudret ve medeniyet hamlelerini tarih şuuruyla yaptıklarını müşahade ediyoruz. Dolayısıyla şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki tarihi yazıp onu bir kültür ve şuur kaynağı haline getirmedikçe, toprak altında kalan yeraltı zenginlikleri gibi hiçbir anlam taşımaz!”

Bugün Avrupa’nın neden “Türk tarihinin hakkından gelmek” için uğraştığı belli değil mi?

Ya Türkler hep birlikte zıplarsa!

Bazı bilim adamlarının, “600 milyon insan aynı anda zıplarsa dünyanın yörüngesi değişir, küresel ısınma sona erer” diye bir teori geliştirdiği öne sürülerek, 20 Temmuz günü “Dünya Zıplama Günü” ilan edildi. Türkiye Erozyonla Mücadele ve Ağaçlandırma Vakfı gönüllüleri de Levent’teki vakıf binası önündeki parkta toplandı ve saat 13.39.13’de, aynı anda bir dakika süreyle zıpladı. Grup “Topraklarımız gidiyor, el koyun” yazılı pankartlar taşıdı.

TEMA Vakfı Genel Müdürü Dr. Uygur Özesmi, eylemle küresel ısınmaya dikkat çekerek, insanların bunu durdurmak için başka şeyler yapabileceklerini de hatırlatmak istediklerini söyledi. Kaynak Geliştirme ve Halkla İlişkiler Bölüm Başkanı Yeşim Beyla da, Kuzey yarım kürede 25 ülkede zıplama etkinliğinin yapıldığını İnternet’ten öğrendiğini, gelecek yıllarda Türkiye’de daha fazla kişinin zıplamasını beklediklerini ifade etti.

Teorinin doğru olduğu kabul edilse bile dağınık coğrafyada yaşayan insanların zıplaması ile dünyanın yörüngesi bir milim bile oynamaz. Bunun yerine, mesela sadece Çin’de bulunan 1.5 milyar Çinlinin aynı anda zıplamasını sağlayabilirlerse, belki bir sonuç alabilirler!

Fakat zıplamacı arkadaşlara hatırlatmak isterim ki, küresel ısınmanın sebebi üzerinde durmalıdırlar, sonucu üzerinde değil!

Alevilik ile ilgili yaptığım bir araştırma sırasında Pir Sultan Abdal’ın köyü Banaz’da, Aşık Veysel gibi gözleri görmeyen Aşık Deryani ile sohbet etmiştim. Deryani, o sırada Brezilya’daki Dünya Çevre Zirvesi’ni radyodan duymuştu; “Nükleer deneme dirildi gitti, Ozon tabakası delindi gitti,

Dünyanın bağrını dağlamasınlar” diye hatırladığım bir türkü söylemişti!

ABD, ozon tabakasının delinmesine sebep olan gazların üretiminden vazgeçmedi, Tokyo Protokolü’nü de imzalamadı! TEMA üyesi arkadaşlar bunu bilmiyor mu?

Hem sonra yabancılara sata sata, ABD’nin Büyük Orta Doğu Projesi’ne Başbakan düzeyinde hizmet ede ede, elimizde toprak mı kalır ki erozyondan kurtarmak için şansımız olsun?

Bugün dünyanın siyasi eksenı kaymıştır! İnsanoğlunun insanlık yörüngesinden çıkması için ABD, İngiltere ve İsrail bir taraftan, Çin, Rusya ve Japonya bir taraftan ne gerekiyorsa yapıyor. Tabii AB’yi de unutmamak lazım.

Bizim gönlümüz, bütün Türklerin, bütün Müslümanların, hatta bütün insanlığın aynı anda zıplamasından; harekete geçebilmesinden yana! Bütün insanlığı aynı anda zıplatmak mümkün olmayacağından, bir Türk dayanışmasını öne çıkarıyoruz. Müslümanları bir araya getirmek de şu aşamada çok zor.

Atatürk, Mahmut Esat Bozkurt’a 1937’de yazdirdığı Atatürk İhtilali kitabının 191’inci sayfasında “Yarının tarihi, yeni fasıllarını Türk birliği ile açacaktır. Dünya, sükûnunu bu fasıllar içinde bulacaktır” diyordu.

Balkar Türkleri’nden Öruzlan Bolat dostum ise şunları söylemişti:

“Geçenlerde dünyanın uzaydan çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Orada bile Türk dünyasının bir bütün olduğu dikkat çekiyordu. Gezegenimiz, özgür gelişen Türk dünyası olmadığı için tıkanıyor...”

Başka çare kalmadığını, bombalar başımızda patlayınca mı anlayacağız?

Evangelistlerin aynı anda zıplamasına bakıp aldanmayalım; Türkler’in birliği, en büyük gücü ortaya çıkarır.